

Giới thiệu Ngược Tỳ

Truyện Ngược Tỳ của tác giả Độc Nhất Tình Ngôn là một câu truyện ngôn tình cổ đại mang nhiều sắc thái khác nhau một khúc đàn, đôi lại là sự chiếm đoạt vô tình của hân...

Một tiếng thờ dài của chủ tử, nàng từ sợ cưới nay trở thành tiện tỳ của hân, hân trở thành tân chủ của nàng... Từ đó về sau, truyện online nói rằng nàng trở thành được nhân, liễu lĩnh thử độc thay hân... Từ đó về sau, nàng phần đầu quên mình mà làm lưới kiếm, đầu tên vì hân...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Bán Mình Chôn Cha

Tuyết trắng rơi đầy, cả một vùng đất được tuyết bao phủ thành một màu trắng xóa. Tất cả chìm trong màu tuyết trắng không thấy nổi đầu cuối.

Người đi trên đường bước chân vội vàng. Đôi tay vùi sâu trong ống tay áo, cúi thấp đầu, co vai, mỗi bước chân đi qua để hân lại ấn kí trên nền tuyết, nhưng cũng rất nhanh bị những bông tuyết đang bay đầy trời vùi lấp.

Một tiểu nữ oa. Trên người mặc một chiếc áo bó gai màu trắng. Lẳng lẳng cúi đầu quỳ trong mưa tuyết. Trước mặt nàng có một tấm bảng gỗ thô to trên đó ghi rành mạch bốn chữ lớn: "BÁN MÌNH CHÔN CHA"

Khuôn mặt ngây ngô vì lạnh mà nổi lên từng mảng đỏ ửng. Đôi mắt to ngập nước, khuôn mặt lạnh lùng nhìn thẳng vào đám người đang vội vã rảo bước trước mặt nàng.

Một hài tử 7- 8 tuổi tại sao lại mang vẻ mặt như thế?

Từng bông tuyết lần lượt rơi, lần lượt tích lặc (bám đầy) lên đôi vai bé nhỏ của nàng. Từng lọn tóc, hàng mi dài giờ đã dày tuyết. Đôi môi tím ngắt, hai tai đã sớm chết lạng, đông cứng. Nàng biết rõ nếu giờ nàng còn quỳ ở đây nàng sẽ chết.

Nhưng trên khuôn mặt quật cường, đầy kiên định, không một tia dao động, không chút kinh hãi. Cho dù là chết. Nàng cũng muốn chết trong sạch, chết sạch sẽ. Nàng sẽ không như những đứa bé khác cùng tuổi với nàng bị người ta bán vào trong thanh lâu, đem vận mệnh cùng cuộc sống của mình cho những kẻ đó sắp đặt.

Có điều nếu cứ như vậy mà chết đi như vậy thì tấm thân này cùng hài cốt của cha ở phía sau sẽ không được an táng. Mà như vậy thì vong hồn của cha con nàng kể cả nơi để quì, sợ rằng cũng không có.

Tuyết vẫn như thế lặng lẽ bay đầy trời, một chút ý muốn nghỉ ngơi cũng không có, càng không nói đến chuyện thông cảm, hay thương hại. Mặc kệ thân hình bé nhỏ kia, vẫn như cũ đều đều rơi xuống.

Một cỗ xe ngựa được trang hoàng hoa lệ. Lục lặc lạnh lạnh. Xuyên qua mưa tuyết chậm rãi bước tới. Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại. Rèm vải dày được vén lên, phả ra nhiệt khí bên trong.

Mục tiên sinh nhìn ra phía bên ngoài trận gió tuyết. Nhìn tiểu nữ oa đang quỳ trong nền tuyết!

- Thật đáng thương! – Hân tự mình bước xuống xe ngựa, đến trước mặt nữ oa kia:

- Ngươi bao nhiêu tuổi? – Ngừ điệu dịu dàng, mang theo ấm áp.

Nữ oa ngẩn cao đầu, nhàn nhạt trả lời: " Tám tuổi" trên mặt không hề có chút vui vẻ phấn khích hay hi vọng nào, bởi vì có lẽ đây chẳng qua cũng chỉ là người của kĩ viện mà thôi.

Mục tiên sinh có chút sửng sốt. rút ngân lượng từ trong người ra:

- Đem cha ngươi chôn đi.- Mục tiên sinh đem tiền bỏ vào trong tay nữ oa. Nhưng cổ bé thể nào cũng không nhận. Nàng quật cường ngẩng đầu lên:

- Gia, ngươi muốn mua Thủy Nhan sao?

Thanh âm nữ oa thanh thúy, nhưng không hề có chút tự ti khiến Mục tiên sinh có chút bất ngờ. Thật là một đứa bé quật cường:

- Ngươi tên Thủy Nhan sao? Ta không mua ngươi. Ngươi hãy cầm lấy số tiền này đi an táng tốt cho cha ngươi đi.

Mục tiên sinh khẽ cười. Thần thái tựa như một vị cha, lại có chút không phải.

Thủy Nhan lắc đầu vẫn không chịu nhận bạc:

- Vô công bất thụ lộc (không có công không nhận lộc), nhận tiền của người thì phải làm việc trả công, ta không thể vô duyên vô cớ nhận tiền của người.

- Người có đọc sách? – Mục tiên sinh mỉm cười hỏi.

Thủy Nhan gật đầu:

- Gia phụ là tú tài. Ở trong thôn vẫn thường dạy người khác viết chữ đọc sách. Ta từ nhỏ cũng đi theo phụ thân học chữ.

Mục tiên sinh mỉm cười. Khá lắm! “vô công bất thụ lộc”. Liệu nàng về sau này vẫn còn có thể giống như bây giờ theo sách vở như thế mà sống chăng??

- Người muốn theo ta?

- Thủy Nhan nguyện ý theo vị ân nhân nào giúp Thủy Nhan chôn cất gia phụ.

Thủy Nhan nghĩ điều nhẹ nhàng, thái độ có chút lạnh lùng không hợp tuổi. Ý của Thủy Nhan rất rõ ràng, nàng không muốn mắc nợ ân huệ của bất cứ ai.

Mục tiên sinh có chút khó xử nhìn vào trong xe ngựa. Rèm vải 1 lần nữa lại được kéo lên, lộ ra khuôn mặt bệnh hoạn không chút huyết sắc.

Thủy Nhan ngược mí, nhìn qua người trên xe ngựa. Người kia nhìn qua khoảng 12-13 tuổi. Mấy kiêu kiêu ngạo, đôi mắt anh tuấn khí phách. Nhưng khuôn mặt lại lộ rõ là một người bị bệnh tật dày vò đã lâu. Sắc mặt là vẻ tái nhợt không tia huyết sắc, kể cả đôi môi cũng đã trắng bợt.

“-Thật là đáng thương! Hẳn hẳn là bị bệnh đã lâu lắm rồi đây” Thủy Nhan lẩm bẩm nói nhỏ. Tựa hồ đã quên đi hoàn cảnh hiện tại cả bản thân. Trong lòng xẹt qua một tia thương tiếc đối với thiếu niên trước mặt.

- Thập nhất vương gia, bên ngoài gió lớn, người mau vào trong đi.

Mục tiên sinh có chút nóng nảy, vội đến bên xe ngựa

- Tiểu nữ oa này, ta muốn. Cho nàng về vương phủ làm nha đầu đi.

Quý Lăng Dương nhìn Thủy Nhan hé ra một tia cười nhạt, phảng phất nụ cười ôn nhu, tựa có tựa không.

Mục tiên sinh thở dài, khẽ kéo Thủy Nhan dậy:

- Đem phụ thân người chôn đi. Sáng sớm ngày mai, đến phía bắc thành, tìm phủ Thiên vương gia, đến nơi hỏi Mục tiên sinh.

Thủy Nhan có chút ngây ngốc, hai ngày nay quỳ ở đây rút cục cũng có kết quả sao?

- Nô tỳ xin nghe an bài của chủ tử.- Thủy Nhan khom người, động tác có chút hèn mọn

Mục tiên sinh đối với động tác này của Thủy Nhan có chút tán thưởng, nhưng trên xe ngựa Quý Lăng Dương khẽ chau mày, bắt đầu đi lùi đầu vào trong xe ngựa

Mục tiên sinh cũng nhanh chóng bước vào trong xe ngựa. Thủy Nhan yên tĩnh đứng dưới trời mưa tuyết, tuyết trắng vẫn bông bông trôi nổi khắp trời. Nàng nắm chặt ngân lượng trong tay. Đôi mắt nhìn vào bóng xe ngựa vừa đi khỏi. Nàng tuy không phải vào kỹ viện nhưng rút cuộc vận mệnh nàng cũng vẫn là nằm trong tay kẻ khác mặc người định đoạt!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chủ Tử

Thủy Nhan bước tới cửa vương phủ cũng là lúc trời vừa sáng

Mặc dù đang là giữa đông, tiết trời lại giá, nhưng những bông hoa mà Thủy Nhan không hề biết tên vẫn khai hoa vàng nhạt. khiến cho Thủy Nhan bị mê hoặc, những bông hoa tỏa ra hương thơm vờn bay trong không khí thật khiến người ta mê đắm.

Mục tiên sinh là quản gia của vương phủ, và cũng là sư gia của Thập nhất vương gia. Hôm qua gặp Thủy Nhan có ấn tượng mạnh với nàng, nên với chuyện nàng nhập phủ ngày hôm nay liền lưu tâm chú ý

Hắn ở tiền sảnh ngồi chờ nàng tới, trông thấy Thủy Nhan bước vào. Ánh mắt bình tĩnh nhìn cảnh vật trước mắt, không chút sợ hãi, cũng không hề kinh ngạc, hắn càng chắc chắn cho rằng nàng chính là người bên cạnh vương gia thích hợp nhất. Bên cạnh Thủy Nhan, Quý Lăng Dương cần một nữ tử như vậy.

Thủy Nhan đến trước mặt Mục tiên sinh khẽ cúi đầu:

- Gia

Mục tiên sinh không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng nhìn Thủy Nhan. Hắn muốn nhìn xem cô bé này nếu cứ im lặng, không nói tiếng gì như vậy cô bé này có hay chăng hoảng sợ?

Nhưng biểu hiện của Thủy Nhan lại khiến Mục tiên sinh chấn động. Bởi vì, Thủy Nhan chỉ khom mình đứng đó, ánh mắt như cũ chiếu lên mặt đất. Tất cả thấy yên lặng, nàng bình tĩnh đến có chút quái dị.

Ngược lại tiên sinh lại có chút không tự nhiên nhìn nàng, khẽ ho khan:

- Đứng lên đi.

Thủy Nhan cười nhạt đứng dậy, khuôn mặt vẫn như cũ bình tĩnh. Mục tiên sinh có chút bất đắc dĩ cười cười. Cha cô bé này nhất định là một kẻ kiêu ngạo, nếu không làm sao dưỡng được một đứa con gái như vậy?

- Người biết “nô tử” có nghĩa gì chăng?

Thủy Nhan ngẩn đầu:

- Thủy Nhan hiểu. Kể từ nay, qua khứ tám năm qua coi như không có, mà Thủy Nhan cũng không còn là Thủy Nhan. Chỉ có chủ tử. Chủ tử bảo ta chết, ta liền chết. Chủ tử bảo ta đi hướng nam. Ta tuyệt đối không đi hướng bắc, chủ tử không có nước uống Thủy Nhan sẽ.....(ta đoán đoạn này nàng ấy định bảo là Thủy Nhan sẽ lấy máu của mình cho chủ tử)

Thủy Nhan còn chưa có nói xong Mục tiên sinh liền khoát tay bảo nàng không phải tiếp tục nữa. Đối với một đứa trẻ như vậy hắn còn muốn gì nữa? Mục tiên sinh lấy giấy ở chỗ người làm, viết ra một tờ giấy bán thân:

- Chỉ cần ký tên vào đây. Người cần phải hiểu. Cuộc sống của người cho tới khi chết, tất cả đều là của chủ tử, vì chủ tử mà làm việc.

Mục tiên sinh cúi kính mở miệng. Bộ dạng chẳng chút hiền lành. Thủy Nhan vui vẻ gật đầu nhưng thật ra trong lòng đầy khổ sở. Nàng hiểu, cuộc đời nàng từ năm tám tuổi này hoàn toàn vứt bỏ, quãng đời còn lại. Chỉ biết một việc là nghe theo lệnh của chủ tử, vì chủ tử mà gắng sức. Đem cả sinh mạng của mình ra mà hồi đáp. Hơn nữa cha cũng đã nói, nhận tiền của người ta thì phải làm việc!

Mục tiên sinh mang theo Thủy Nhan, đi qua từng khoảng sân đã được quét sạch tuyết đọng.

Khi đi đến một tòa lầu các, Mục tiên sinh dừng bước, hướng vào trong phòng, thông qua cánh cửa đóng kín:

- Thập nhất vương gia, cô bé hôm qua đã đến.

- Vào đi.- Từ trong phòng truyền ra thanh âm hờ hững mà vô lực.

Mục tiên sinh mở cửa phòng, nhiệt khí từ bên trong phóng ra, đánh úp vào mặt. Thủy Nhan ở phía sau. Thân thể vốn dĩ đang lạnh cóng, đột nhiên bị nhiệt khí bủa vây, thân thể không nhận được run khẽ.

- Vương gia.

Mục tiên sinh hành lễ, Thủy Nhan cũng theo đó khom người.

Nhưng con người đến lại không nhận được mà nhìn con người đang ngồi trên kia: Thập nhất vương gia ;

- Người tên gì? - Quý Lăng Dương chuyển ánh mắt của hắn chiếu lên Thủy Nhan – khuôn mặt chưa hề trưởng thành nhưng lại có sự sắc sảo, bén nhọn không hề giống với bạn bè đồng lứa.

- Thủy Nhan

- Đọc qua sách? - Quý Lăng Dương nhướn mi, sắc mặt như cũ tái nhợt.

- Biết chữ chứ? Hắn thay đổi tư thế giúp cơ thể thoải mái hơn một chút.

- Biết

Thủy Nhan trả lời, thanh âm lãnh đạm như nhất mực cung kính. Quý Lăng Dương cười cười, hôm qua lúc nhìn thấy nữ oa này hắn đã rất thích. Thích nàng vì vẻ kiên định mà lạnh lùng này.

Quý Lăng Dương có chút khó chịu, nhẹ giọng ho khan 1 tiếng, Thủy Nhan không khỏi sửng người, nàng nhìn quanh 4 phía. Thấy trên mặt gỗ đào, có một tấm chắn mỏng,

Thủy Nhan đi tới, cầm lấy chắn mỏng, nhìn tấm chắn mềm mại, hoa văn tinh tế công phu. Thủy Nhan biết tấm chắn này- giá trị của nó, so với giá trị túi bạc hôm qua dùng để mua bản thân mình, nhiều hơn nhiều..... nhiều lắm.

Thủy Nhan vén chắn, đắp lên mình Quý Lăng Dương. Động tác nhanh nhẹn à dè dặt. Mục tiêu sinh nở nụ cười- nụ cười thỏa mãn và tán thưởng, mà ánh mắt Quý Lăng Dương nhìn nàng lại nhiều hơn một tia nghiền ngẫm.

- Vương gia, Nhị di nương cầu kiến, giờ đang ở phòng khách chờ ngài.

Thị vệ đứng trước cửa chấp tay bẩm báo.

Quý Lăng Dương khẽ nhíu mày, trên khuôn mặt tái nhợt xuất hiện mộ tia chán ghét. Thủy Nhan quan sát sắc mặt chủ tử, nhìn được hẳn không thích vị di nương này.

- Quý Lăng Dương, thân thể người đã khá hơn chút nào chưa? Ta có làm cho người một chút canh xương. – Gian phòng ẩm áp, từ lúc vị di nương này tiến vào nồng lên mùi son phấn.

Thủy Nhan nhìn rõ vị di nương này, da dẻ trắng nõn mềm mại, gò má có chút ửng đỏ, khuôn mặt nịnh nọt không hết hợp với bản thân, bởi vì đáng vẻ nàng chỉ thanh tú mà không kiều nữ, vẻ mặt tươi cười toan tính này khoác vào nàng thật là có chút.....

- Không cần làm phiền di nương, mấy việc như thế cứ bảo hạ nhân làm là được rồi.

Quý Lăng Dương mở miệng, thanh âm so với lúc trước còn có phần suy yếu hơn. Mục tiêu sinh dừng lại nụ cười trên mặt. Hắn đi lên phía trước, in lặng hành lễ, Thủy Nhan cũng vội vàng bước lên, làm một việc mà một nô tỳ phải làm:

- Đây.... Dĩa nha đầu này là ai mang vào- thanh âm tựa chuông đồng vang lên mang theo phần cay nghiệt.

- Nha đầu này, là hôm qua ta tìm được- Quý Lăng Dương vô lực nói, vẻ bệnh tật lại hiện rõ hơn trên mặt.

Thủy Nhan nhìn bộ dạng Quý Lăng Dương lúc này. Nàng chợt phát hiện hắn là đang giả bộ

Nhị di nương đi đến trước mặt Thủy Nhan, bàn tay mảnh khảnh nắm lấy cằm nàng. Giống như đang nhìn một đồ vật mà xem xét Thủy Nhan. Vốn có một tia tức giận nhưng khi nhìn thật tuổi tác cùng mặt mũi Thủy Nhan rồi. Nàng chợt nở nụ cười:

- Quý Lăng Dương, nếu muốn có thêm nha đầu. nói với ta một tiếng là được, việc gì phải nhọc công tìm kiếm khổ sở.

Quý Lăng Dương mệt mỏi dựa vào đệm lưng. Sau đó mệt mỏi gật đầu nhưng có chút vui vẻ nói:

- Ta chỉ muốn tìm một nha đầu vừa ý mình, có lẽ lựa chọn của di nương không hợp với ý ta.

Ngữ điệu của Quý Lăng Dương, làng cho người ta có cảm giác đang nói chuyện với một lão nhân (cái này ý bảo anh này là đồ cụt non). Di nương với lời nói của Quý Lăng Dương cũng không hề tức giận, chỉ tiếp tục cười. lúc vừa mở miệng định nói gì đó thì Thủy Nhan ở bên cạnh đã chen vào

- Phu nhân, trời giá rét, vương gia cần nghỉ ngơi, phu nhân cũng nên về đi thôi.

Ngữ điệu nhẹ nhàng thốt ra. Xung quanh đột nhiên im lặng. Nhị di nương sắc mặt xanh mét, nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Quý Lăng Dương, lại không tiên mở miệng.

- Nhị di nương. Ta vừa mời uống thuốc xong, thật sự mệt mỏi.

Quý Lăng Dương nói rồi cũng nhắm mắt lại.

- Vậy ta đi đây, bát canh kia, nhân lúc còn nóng, người hãy nếm một ít.

Nhị di nương cười cười bước ra khỏi cửa, nhưng ngay lúc cánh cửa kia khép lại, khuôn mặt chợt biến hóa trở nên dữ tợn, lóe lên sát ý.

Quý Lăng Dương nhìn nụ cười đơn thuần của Thủy Nhan. Nụ cười chẳng vương chút tạm niệm:

- Đi, mang bát canh kia đồ đi, sau này dù biết ta khó chịu cũng không được mở miệng. Ta sợ sẽ không bảo vệ được người.- Quý Lăng Dương ôn nhu, ngữ điệu nhẹ nhàng ẩm áp, thoáng nhẹ như gió mùa xuân.

Mặc dù Thủy Nhan không hiểu Quý Lăng Dương nói gì. Có điều có lẽ nàng hiểu, đây có lẽ sẽ là một chủ tử tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Kiên Quyết (Thượng)

Tuyết lát phát bay, gió lạnh thấu xương.

Đêm đầu tiên vào vương phủ, với Thủy Nhan đây là đêm ảm áp nhất trong suốt mùa đông này. Quý Lăng Dương cho Thủy Nhan ngủ ở chiếc giường nhỏ ngay trong phòng của hắn.

Trong phòng ánh lửa phập phồng. Trần ngập ảm áp, sưởi ảm cả tâm hồn nhỏ bé của Thủy Nhan.

Có lẽ Thủy Nhan sẽ không hiểu, thân phận của Quý Lăng Dương là gì ? Càng không hiểu được vương phủ này rốt cục là như thế nào? Cũng sẽ không hiểu tính khí của vị chủ tử này.

Nhưng vào lúc này, nàng nguyện ý hiểu rằng hắn là người tốt. Trong mùa đông giá rét này, hắn có thể cho nàng ảm áp ,còn nói sẽ bảo vệ nàng

Thủy Nhan trở mình. Đem mặt mình vùi vào trong chăn,lặng lẽ thở đều, miệng không ngừng lẩm nhẩm:

- Nhận lộc trả công, nhận lộc hồi công

Thủy Nhan mơ mơ màng màng nói mớ, nhưng lời nói thật sự kiên quyết, trên khuôn mặt non nớt hiện rõ vẻ kiên định mà người trưởng thành cũng khó có được.

Nhiều ngày chìm trong mệt mỏi, nên nhất thời kiến Thủy Nhan ngủ quên. Lúc nàng tỉnh dậy, trên mặt Mục tiên sinh ảm chút tức giận.

Quý Lăng Dương chần chờ không chịu uống hết bát cháo trong tay, lúc thấy Thủy Nhan hắn vẩy tay ý bảo nàng lại gần. Nhưng Thủy Nhan không giám. Nàng hiểu rõ cái gì gọi là tôn ti trật tự.

Quý Lăng Dương nhìn Thủy Nhan đứng nguyên tại chỗ không chịu nhúc nhích thì kẻ thờ dài. Hắn cũng lười cưỡng bách nàng:

- Mục tiên sinh. Chuyện hôm qua ta nói với ngươi, ngươi còn nhớ chứ.

Mục tiên sinh lộ vẻ khó xử, hắn nhíu mày nhìn qua Thủy Nhan:

- Thập nhất vương gia, có cần thật sự phải làm như vậy không. Nàng bây giờ còn nhỏ vạn nhất sâu này đối với vương gia ngài không trung tâm thì...

Mục tiên sinh càng nói càng thấy không ổn. Quý Lăng Dương để bát đĩa xuống, thở ra một hơi. Sắc mặt tái nhợt hiện lên tia khí phách:

- Thủy Nhan ngươi qui xuống.

Quý Lăng Dương lăm lăm mở miệng. Nhưng thanh âm lại khiến Thủy Nhan không rét mà run. Thanh âm này cùng với khối cơ thể tái nhợt bệnh tật kia, một chút cũng không đồng. Thủy Nhan sùng sốt, nếu là vì ngủ quên mà bị trách phạt thì thật sự là nàng phải qui xuống. Thủy Nhan qui gối trước mặt Quý Lăng Dương, đôi mắt trong suốt nhìn vào hắn.

- Thủy Nhan, ngươi có hay không sẽ trung thành với ta cả đời. Cho dù là đối mặt với sự lựa chọn sống chết sinh tử của bản thân, ngay vào lúc nguy hiểm nhất người vẫn sẽ trung thành với ta chứ? -Thanh âm Quý Lăng Dương sang sảng hữu lực tựa hồ như tính toán từ trước.

Thủy Nhan ngây ngốc, những gì nàng nói hôm qua không phải đã nói rõ rồi sao? Cần gì phải....

- Đúng!- Thủy Nhan lần nữa trả lời Quý Lăng Dương.

Quý Lăng Dương gật đầu vui vẻ . Khóe môi hiện lên chút ảm áp. Nhìn vào khuôn mặt tươi cười kia, Thủy Nhan cũng cảm thật vui hơn.

- Mục tiên sinh ngươi nghe rõ chứ, hiện tại người ta cần chính là như vậy.

Quý Lăng Dương kéo Thủy Nhan đứng dậy, tự tay phui từng mảng bụi bẩn bám trên váy nàng, khiến má Thủy Nhan phớt hồng hiện lên từng mảng hồng trong mắt là sự kinh ngạc.

Mục thờ dài, bắt đầu dĩ, cúi đầu:

- Vương gia, ta đã hiểu.

Quý Lăng Dương gật nhẹ, nhìn qua Thủy Nhan, cười nói:

- Từ nay người đi theo Mục tiên sinh học tập chút kiến thức. Nhưng người vẫn là nữ tử của ta, vẫn như cũ hầu hạ ta hết thảy. Như vậy về sau người sẽ rất mệt mỏi. Người có thể hoàn thành sao?

Thủy Nhan mơ hồ đối với yêu cầu của Quý Lăng Dương, có chút không hiểu. Tại sao lại làm như vậy? Có mục đích gì ở đây? Bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì.

- Thủy Nhan cho dù có phải bỏ mạng cũng sẽ hoàn thành.

Thủy Nhan trả lời. Trong lòng thâm nhủ, nhận ơn người ta thì phải đền đáp. Cần gì phải để ý nhiều như vậy. Kể từ hôm nay, mạng của Thủy Nhan thuộc về chủ tử. Tất thảy những thứ của Thủy Nhan đều thuộc về chủ tử. Nghĩ gì nhiều những thứ vô nghĩa. Mục tiên sinh giặt tay Thủy Nhan:

- Đi theo ta.

Cửa phòng mở ra. Tuyết lạnh theo đó thổi vào. Thủy Nhan nhận thấy cơn mưa tuyết hôm qua, giờ đã trở thành bão tuyết. Thủy Nhan không biết mình sẽ đi đến chỗ nào. Bàn năng, quay đầu về phía Quý Lăng Dương, mong tìm được đáp án. Hiện lên trong mắt nàng là nụ cười đầy tham vọng cùng ánh mắt rực lên tia thị huyết.

~~~~~  
Đằm Vân Ảnh lưng chừng nhân nhĩ, vật đổi sao dời, đã mấy mùa thu đã qua, phù du vẫn trôi, trong cõi đất tòi trăm người thay đổi. Vua tôi thần tử, cha con, tất cả giờ ở đâu? Hay như phù du mà trôi giạt trên dòng hoàng giang vậy??

~~~~~  
Thời gian trôi và trôi, đông qua xuân tới, tại Lư Vân này. 10 năm đã trôi qua.

Quý Lăng Dương giang hai tay, trường bào màu trắng, được một đôi tay bé nhỏ khoác lên người hắn, giúp hắn mặc vào.

Cúi người, Thủy Nhan thuần thục giúp hắn buộc đai lưng, nghiêm túc vuốt lại những vết nhăn, có trên tà áo, lại giúp hắn mặc thêm áo ngoài. Nàng xoay người vắt khô khăn lụa. Nhẹ nhàng giúp Quý Lăng Dương lau mặt (đúng là giai cấp thống trị mà, kinh khủng).

- Vương gia, thỉnh dùng bữa!

Nghĩa chuẩn bị xong bữa sáng, Thủy Nhan cũng mặc xong áo cho Quý Lăng Dương. Hắn hí híp mắt, nhìn về bên rốn của Thủy Nhan. Thân thể quá mức gầy gò của 10 năm trước giờ đây trở nên mượt mà duyên dáng. Đây vẻ thướt tha, mềm mại

Mặc dù gương mặt nàng không tin là tuyệt mỹ khuynh thành. Nhưng cũng là 1 vẻ chim sa cá lặn, đặc biệt là đôi mắt sáng long lanh hữu thần. Hút hồn bất kỳ nam nhân nào, nhìn sau vào đôi mắt đó.

Quý Lăng Dương cứ như vậy mà nhìn Thủy Nhan, đột nhiên mỉm cười:

- Sáng mai thức dậy rời giường, đã được ngắm mỹ nhân. Ấu cũng là một loại hưởng thụ.

Lời của Quý Lăng Dương bỗng chốc khiến Thủy Nhan bật cười. Bỏ qua lời trêu đùa của chủ nhân, Thủy Nhan lại bận rộn bên bàn ăn, đầu tiên nàng lấy ngân châm thử qua 1 lượt tất cả thức ăn trên bàn, tiếp tới nàng lại dùng một cái thìa nhỏ nếm qua toàn bộ thức ăn có trên bàn, qua chừng 1 khắc, thấy chắc rằng mọi thứ vẫn bình thường. Thủy Nhan mới nhẹ nhàng mở miệng:

- Vương gia, có thể dùng bữa sáng rồi.

Quý Lăng Dương hơi cười, chậm rãi ngồi vào ghế ngả đầu nhìn qua Thủy Nhan

- Người như vậy thử độc cho ta. Không sợ có 1 ngày sẽ mất mạng sao?

- Mạng của Thủy Nhan là của chủ tử!

Thủy Nhan nhàn nhạt trả lời trên mặt vẫn là vẻ bình tĩnh. Quý Lăng Dương nhìn qua gương mặt kiêu mị nhưng không khiến người khác chán ghét của Thủy Nhan hài lòng cười, mà hắn vẫn là một vẻ tái nhợt bệnh hoạn như xưa.

Hắn từng đánh cược, hiện tại là hài lòng. Thủy Nhan này thật sự vì hắn tận trung, đáng hiển cuộc đời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Hoàn thành tốt mọi thứ, Thủy Nhan lại đến bên Quý Lăng Dương lấy ra hà bao(túi thơm), bên trong tỏa ra mùi mai vàng, thơm ngát. Cần thận mang bên hông hân, sao đó lại lấy 1 chiếc áo lông cừu, giúp hân mặc vào, Thủy Nhan mở cửa phòng, cung kính nói:

- Vương gia, đi đường cẩn thận.

Quý Lăng Dương có chút sừng sốt, vuốt nhẹ gò má Thủy Nhan, nhẹ giọng nói:

- Chờ ta trở về!

Đầu ngón tay ôn nhu vuốt trên gò má Thủy Nhan ,làm nàng xấu hổ đỏ bừng mặt, chút phấn hồng trên gò má giờ lại càng khiến gương mặt đỏ hơn.

Quý Lăng Dương vuốt lại cần cổ áo choàng ,bước nhanh ra khỏi phòng, Thủy Nhan nhanh nhìn vào bóng lưng thanh mảnh của nam nhân vừa bước vào tuyết trắng, khoe miệng gương lên chút vui vẻ

Mười năm nay , nàng cùng chủ tử cùng ăn cùng ngủ, không có chút chênh lệch công việc cùng bổn phận của mình, trong mười năm này nàng cuối cùng cũng hiểu rõ thân phận của Quý Lăng Dương. Tuy rằng vương vị là của hân, nhưng ở trong vương phủ này hân cũng là tứ diện sở ca (bốn bề đều có địch- ý bao xung quanh luôn có người hăm hai anh này). Ai ai cũng mong hân nhanh nhanh chết sớm đi một chút. Đặc biệt là vị di nương năm đó. Tuy hài tử của nàng không có 1 chút ảnh hưởng tới vương vị. Có điều đối với vị Vương gia do chính thất sở sinh này. Vẫn là cấm hận tới tận xương tủy.

Dùng mọi biện pháp, sở hết mọi thủ đoạn để lật đổ vương vị này. Trong khi huynh đệ khác của Quý Lăng Dương cùng chăm chăm chăm nhìn vào vị trí đó. Thủy Nhan thật sự không hiểu danh vị vương gia này thì có gì hay? Chẳng lẽ có nó sẽ hạnh phúc hơn sao?

Trong 10 năm này, nàng chỉ cảm thấy Quý Lăng Dương so với bất kì người nào đều mệt mỏi hơn. So với tất cả mọi người đều cần phải đề phòng cảnh giác hơn. Mà Quý Lăng Dương tuy bên ngoài nhu nhược, vô tranh quyền thế. Nhưng bên trong thì ngầm kết bè kéo cánh. Sự thông minh cùng tái trí của hân , làm cho quan viên trong triều đối với hân càng thêm kính trọng. Mà nhiều hơn vẫn là bội phục. Nhưng Thủy Nhan biết, hân làm vậy cũng không vì bảo vệ vương vị của mình. Cũng không phải để kẻ kẻ hân phải nếm mùi đau khổ. Mà hân đang lưu dữ, nung nấu một thứ dã tâm to lớn. Dã tâm hân mang Thủy Nhan không cách nào hiểu được. Cái mà hân muốn không phải vương phủ hùng vĩ. Cũng không phải tước vị vương gia. Cái mà hân muốn là toàn bộ thiên hạ này. Là chiếc ghế màu hoàng kim. Hân hận đương kim hoàng đế vô năng không có cốt cách. Xã tắc thì để cho ngoại bang xâm lược, dân chúng thì lầm than, thuế má lại ngày 1 tăng lên. Thủy Nhan thờ dài cười nhạt rồi lắc đầu.

Quý Lăng Dương để cho nàng học cầm, kì , thư,họa, dạy nàng cách mị hoặc nhân tâm, khiến bên ngoài nàng là 1 tiểu thư khuê các. Nhưng bên trong lại dạy nàng cách dụng độc thể nào, điều độc ra sao. Dạy nàng biết cách dùng tâm tư (tơ mòng- tương truyền là băng hòa bất phạm đao kiếm bất phân, bền chắc vô cùng) mà giết người. một thân tố khiết (bạch tố, thanh khiết) bên ngoài, nhưng bên trong nhuộm đầy máu tanh .

Nhớ rõ lần đầu tiên nàng giết người – kẻ đến hành thích Quý Lăng Dương- bàn tay run rẩy không ngừng, mặt mũi trắng bệch, vương lại máu tay của kẻ chết dưới tay nàng. Nàng hoảng sợ. nhưng nhìn khuôn mặt mỉm cười của hân, đôi mắt ôn nhu của Quý Lăng Dương. Một khắc đó , lòng nàng dần bình tĩnh lại. Ấm áp lan tỏa khắp thân . Một khắc đó, cho dù nàng biến thành ác ma, cho dù cha đã dạy nàng. Không nên có ý hại người, ác giả ác báo, sớm muộn gì cũng bị trừng phạt. Nhưng giờ phút nàng thấy không sao cả, vì kiếp này, mạng nàng cũng đã là của hân. Dù cho lòng bàn tay dính đầy máu tanh. Nàng cũng cam nguyện nghe theo hân.

Tin vào hân.

Thủy Nhan đem chăn chiếu ra xếp gọn. Ga màn mới được thay. Tỉ mỉ chỉ lí hết thảy:

- Quý Lăng Dương đi?

Thanh âm hỗn hển thờ dốc vang lên phía sau Thủy Nhan. Thủy Nhan khẽ nheo mày, đáy mắt lướt qua tia kinh bi.

- Nếu giờ người chạy nhanh lên 1 chút thì vẫn có thể đuổi kịp vương gia. Còn nữa tục danh của vương gia không phải để cho người gọi bừa bãi

Thủy Nhan xoay người, nhìn qua nam nhân trước mắt. Mây rậm, nắng sáng, bờ môi đẹp. Cũng xem là 1 mỹ nam. Lên tiếng chỉ trích.

Úc Kì hừ lạnh. Sau đó rất tự nhiên mà ngồi vào ghế thái sư. Nhìn qua điểm tâm còn dư lại trên bàn ăn:

- Thân thể bạc nhược đó của Quý Lăng Dương con cần 1 thị vệ như ta nữa sao? Thân thủ của hân còn tốt hơn cả ta nữa. Hơn đều là hân không có chờ ta, cố ý đi trước.

Úc Kì cảm mấy khối điểm tâm ngọt bốc ăn, thì bị Thủy Nhan đánh ngăn lại.

- Muốn ăn, tự mình xuống phòng bếp. Đồ ăn thừa của người khác người cũng muốn ăn?

Thủy Nhan bắt đắc dĩ lắc đầu. Úc kì ung dung gác chân lên, làm như phát hiện ra cái gì đột ngột hỏi Thủy Nhan.

- Thủy Nhan người hãy dời sang phòng bên cạnh đi. cho dù người ngủ ở nhà trong nhưng người trong phủ ai cũng nói, người đã bị Quý Lăng Dương.....

Úc Kì không nói hết lời vì hắn nhìn thấy mặt Thủy Nhan biến sắc. Hắn bắt đầu đi thờ dài, hắn biết Thủy Nhan 10 năm, Lần đầu tiên thấy nàng là lúc nàng đi theo Mục tiên sinh đến gặp sư phụ hắn. Để cho sư phụ dạy nàng cách dùng độc tàn nhẫn. Mà nàng- một nữ oa mới 8 tuổi-cực kì nghiêm túc học tập. Trên mặt không hiện chút bất mãn nào. Cho dù phải dùng chính mình ném độc phẩm đi chẳng nữa:

- Thủy Nhan sau này Quý Lăng Dương sẽ lấy vợ. làm sao có thể để cho người ngủ lại chỗ này. Hơn nữa trong con mắt Quý Lăng Dương, chúng ta chẳng qua chỉ là những quân cờ không hơn không kém. Nếu hắn đối với người có nửa điểm cảm tình. Hắn sẽ không để người học ba cái thứ đó.

Lời nói đầy thâm ý, tuy rằng Úc Kì vẫn luôn khâm phục kẻ sách là tài trí của Quý Lăng Dương có điều sự lãnh huyết ẩn chứa trong đó cũng khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Hơn nữa hắn để Thủy Nhan học tập không ngừng cách dùng độc cũng như kĩ xảo giết người. Cũng bắt nàng học cách mỉa mai. Lại cũng cho nàng học cầm, kì, thư, họa. Có thể thấy, nàng không chỉ là 1 tiện tỳ hộ pháp đơn giản như thế. Mà có lẽ nàng sẽ trở thành kĩ nữ của 1 nam nhân nào đó. Thay Quý Lăng Dương làm vật lấy lòng, thay hắn lôi kéo kẻ đối với hắn là hữu dụng. Mà nữ nhân ngốc nghếch này..... Thủy Nhan đơn thuần cho rằng những việc hắn làm chỉ là muốn tốt cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Kiên Quyết (Hạ)

Thủy Nhan nhanh nhẹn sửa lại hết chấn màn ga gối. Trong lòng có chút không thoải mái. Khó chịu dâng lên trong ánh mắt, tiến đến trước mặt Úc Kì.

- Vương gia đối với chúng ta như vậy, sao trong mắt hắn chúng ta chỉ là quân cờ được .. nếu là quân cờ, tại sao vào sinh nhật chúng ta còn nhớ đến mà chuẩn bị quà. Lúc chúng ta đổ bệnh thì ân cần hỏi thăm. Vào lần đầu tiên ta bị độc phát hắn có thể lo lắng tới rối loạn như thế. Hắn có thể làm được nhiều việc vậy sao?

Thủy Nhan cố gắng biện hộ. Tức giận đỏ mắt.

Úc Kì há hốc nhìn Thủy Nhan, về mặt đầy bất đắc dĩ, đối với sự ngu dại của cô gái này, hắn còn có thể mở miệng sao? Hắn còn có thể nói cái gì? Nếu như mà mở miệng làm nữ nhân này tức thêm thì chỉ có tổ rước họa vào thân thôi.

Úc Kì đứng lên vỗ vỗ tay áo đầy cộm:

- Thủy Nhan người chớ quên, hắn là chủ tử của chúng ta, hắn đối tốt với chúng ta chung quy cũng là muốn, nhìn thấy hồi báo từ chúng ta mà thôi..... Có khi là vì chính mình tạo cho mình 1 con đường lui.

Úc Kì bày lên 1 vẻ vui vẻ đùa cợt, không dám dùng thái độ nghiêm túc, hay ngữ điệu tinh táo mà nói ra vấn đề. Hắn chỉ là muốn dùng vẻ đùa cợt này giúp Thủy Nhan tỉnh táo lại suy ngẫm 1 chút.

- Mạng của ta là của vương gia, hắn muốn ta chết, ta chết.... Tuyệt đối nghiêm túc. Cho dù về sau hắn có vương phi của mình. Cho dù trong mắt hắn không có ta. Cho dù vậy ta cũng toàn tâm toàn ý là báo đáp hắn.

Thủy Nhan sang sảng hữu lực nói. Phảng phất như là lời tuyên thệ từ tận linh hồn.

- Đối với việc hắn cưới vương phi người không thương tâm?

Úc Kì nhìn thoáng qua Thủy Nhan, cực độ nghi ngờ, vì hắn biết rõ, Thủy Nhan đối với Quý Lăng Dương không chỉ có tình chủ tử đơn thuần. Có lẽ còn có thứ tình yêu thiếu nữ u u mê mê.

- Thương tâm!

Thủy Nhan bất thốt ra, không cần thiết giấu giếm, bởi vì Úc Kì quen nàng 10 năm, là người hiểu nàng rõ nhất, cũng là người hiểu nàng muốn cái gì nhất.

- Người sẽ làm sao?

Úc Kì không hiểu nổi Thủy Nhan, hắn không ngờ nàng sẽ thẳng thắn mà thừa nhận như thế.

- Tasẽ tiếp tục ở bên cạnh vương gia, đối với vương phi mà hắn chọn cũng tuyệt đối tận tâm, bởi vì ta là nô tỳ của vương gia, ta chỉ muốn cả đời ở bên cạnh hắn, cho tới lúc hắn chết hoặc là ta chết.

Thủy Nhan nở nụ cười xinh đẹp, những lời này là nguyện vọng của nàng, đơn giản vô cùng không cần nhiều cố gắng, mà nguyện vọng này sẽ thực hiện được, bởi vì nàng tin tưởng Quý Lăng Dương sẽ không đuổi nàng đi. Cả đời sẽ không.

- Ta cứ nghĩ là người thích Quý Lăng Dương. Đối với thê tử mà hấn cưới, người có lẽ chỉ hận không thể đem vương phi tương lai ra giết.

Úc Kì khả khả cười, hấn thật không biết kiếp trước Quý Lăng Dương làm cái gì mà đời này hấn có thể có 1 nô tỳ trung thành tới vậy.

Thủy Nhan trên mặt ửng đỏ, đối với lời của Úc Kì chỉ có thẹn thùng. Kì thật nàng cũng không hiểu cái gì là thích, cũng không hiểu nam nữ yêu nhau mà trên sách có viết, nhưng nàng với Quý Lăng Dương không có thứ tình cảm giống như vậy. Không phải là tình cảm chủ tớ như vậy. Mà nàng đối với thứ tình cảm này đều cự lực áp chế. Bởi tôn ti chỉ phân, chủ tớ cách biệt. Nàng cũng chỉ biết hiểu và hiểu.

- Thủy Nhan cô nương, nhị di nương đưa đến cao đường âm, nói là để vương gia dùng, - nha hoàn mang đến 1 cái hộp màu đem đưa cho Thủy Nhan

Thủy Nhan có chút sững sốt, nàng không biết vị di nương này lại muốn giở trò gì đây. Tiếp nhận cái hộp, Thủy Nhan nhìn Úc Kì bất đắc dĩ thờ dài.

Thấy nha hoàn đã li khai, Thủy Nhan mở nắp hộp ngửi một chút thuốc mỡ bên trong, lông mày nàng nhíu chặt lại.

- Bên trong có độc. – Thủy Nhan cười khổ, đối vs vị nhị di nương này nàng quả thật là không có biện pháp.

Úc Kỳ duỗi lưng

- Vị di nương này thật đã hết trò rồi sao? Ngoại trừ độc sấp, rắn độc, thì không còn trò gì khác sao, lại còn luôn luôn thất bại

Thủy Nhan cười cười, khẽ kéo tay áo, tại chính cánh tay của mình vẽ lên 1 chút cao mỡ, đối vs hành động của nàng, Úc Kì không cho là đúng. Khi tăng thuốc mỡ vừa thoa lên cánh tay nàng, trong nháy mắt trên cánh tay Thủy Nhan đã xuất hiện từng mảng đỏ ửng, hơn nữa dị thương ngứa.

- Nàng ta lần nào cũng là tiểu đả tiểu nháo, không biết cho đến khi nào mới làm được việc gì kinh thiên động địa. - Úc Kì bất đắc dĩ lắc đầu, đối với vị di nương này, hấn quả thật không còn biết nói gì.

- Loại độc thuốc này ta còn chưa có giải được... chờ 1 chút nữa còn phải đi tra lại sách thuốc.

Thủy Nhan nhan thờ ơ mở miệng, lúc quay đầu lại thì thấy Quý Lăng Dương, toàn thân dính tuyết đi tới.

- Vương gia!

Thủy Nhan ngừng tay, đi tới bên Quý Lăng Dương, phui đi những bông tuyết đậu trên vai hấn, nhưng nàng lại trông thất rõ ràng vẻ mặt đầy vui vẻ của Quý Lăng Dương, một loại vui vẻ từ tận đáy lòng hưng phấn vui vẻ.

- Xem ra hôm nay vương gia có việc gì vui đúng không?

Thủy Nhan cởi bỏ áo khoác ngoài cho Quý Lăng Dương, xoay người lấy ra hà lô cho Quý Lăng Dương sưởi tay.

- Thủy Nhan chờ một chút, người rất biết cách ăn mặc, rất là đẹp, phải, thật đẹp, chờ 1 chút, lát nữa chúng ta đi kĩ viện ta hi vọng người không bại trước những kĩ nữ ở đó.

Quý Lăng Dương lúc nói những lời này trên mặt tràn ngập vui vẻ. Úc Kì nhìn qua Quý Lăng Dương, hấn cảm thấy việc này có chút không ổn, cảm giác được có chuyện không hay sắp xảy ra.

- Úc Kì người ra ngoài trước, ta có chuyện cần nói với Thủy Nhan

Ánh mắt Quý Lăng Dương vẫn không rời Thủy Nhan. Trên gương mặt tái nhợt vẫn là vẻ ôn nhu không đổi, nhưng hiện tại trên gương mặt ấy hiện lên thêm 1 ánh dục vọng.

Úc Kì gật nhẹ đầu, sau đó xoay người rời đi, nhưng lúc vừa tiến tới cửa phòng hấn không nhận được mà quay đầu, trên mặt không chút buồn lòng...”
Chẳng lẽ chuyện hấn dự đoán hôm nay sẽ trở thành sự thật?”

*****

Sau khi Úc Kì rời đi, nụ cười trên mặt Quý Lăng Dương càng thêm rõ ràng, vẻ vui mừng phấn khởi “tung tăng như chim sẻ”

- Thủy Nhan người đêm này phải thể hiện bản thân thật tốt, chỉ cần người có thể khiến hấn vừa ý vui lòng, chẳng khác gì 1 nửa giang sơn đã thuộc về tay ta”

Biểu hiện của Quý Lăng Dương cùng với hưng phấn lan tỏa trên gương mặt hấn, cho dù là ai cũng có thể nhận ra là hấn đang rất rất vui vẻ, Thủy Nhan không hiểu lắm cái điều khiến hấn vui qua lời hấn nói, nhưng chỉ cần chủ tử vui vẻ, nàng phải trả giá cái gì nàng cũng không quan tâm, bởi vì đời này nàng chỉ ở bên cạnh hấn, cả đời này chỉ muốn vì hấn mà trả giá hết thảy. Chỉ cần 1 câu nói của hấn, muốn nàng mua vui cho ai đều không thành vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Vọng Xuân Lầu vẫn treo cao đèn lồng màu đỏ như xưa, ngoài cửa cũng vẫn náo nhiệt như cũ, thế nhưng bên trong phòng lại yên tĩnh đến có phần thanh lãnh, có lẽ nơi có sức sống nhất nơi đây chính là hoa viên, thế nhưng nó lại mang một vẻ đẹp phồn thịnh, tinh xảo, duy mỹ, kể cả những thứ để trên bàn điểm tâm đều tinh tế, màu sắc đẹp mắt, tuyệt động trên hòn giả sơn về đêm đều trở nên sáng bóng, lấp lánh.

Thủy Nhan tự tay chuẩn bị hết thảy mọi thứ, nàng không biết người hôm nay Quý Lăng Dương muốn gặp là ai, nhưng nàng biết rất rõ người này nhất định là không đơn giản, bởi Quý Lăng Dương đã từng nói qua, nếu như lời kéo được người này, thì chẳng khác nào một nửa giang sơn đều quy về trên tay của hắn, nhưng... Một người như thế thật sự dễ lời kéo vậy sao? Hôn nữa lựa chọn kỹ viện... Xem ra người này đoán chừng cũng không phải là người tốt.

Thủy Nhan điều chỉnh tiếng đàn, trên đầu chu sai lay động, đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át, đôi mắt ôn nhu như nước, làm cho ai thấy trong lòng đều cảm thấy yêu thích mà quay lại nhìn thêm vài lần.

Úc Kì đứng ở bên ngoài lương đình nhìn Thủy Nhan bận rộn ở phía trong, trên mặt hắn ngưng trọng so với mọi khi sâu hơn vài phần. Hắn biết rõ Thủy Nhan vốn động lòng người, hắn biết rõ Thủy Nhan vốn mĩ lệ, đồng dạng, Quý Lăng Dương cũng biết hết thảy, hôm nay Quý Lăng Dương trăm phương ngàn kế an bài những thứ này, ai cũng biết tất cả đều vì mục đích và dã tâm của hắn nhưng Thủy Nhan lại trở thành vật hy sinh. Hôm nay muốn Thủy Nhan lấy lòng cái người kia, nếu không được coi trọng thì xem như nàng còn có phúc, nếu ngược lại thì.....

Thủy Nhan ngồi vào chiếc ghế băng trong lương đình, khăn lụa mỏng màu vàng hoa xanh theo gió lạnh đong đưa. (khăn lụa đây là cái khăn dài dài mà mỹ nhân trung quốc cổ hay quang qua vai ấy à, nhưng chỗ này ko biết miêu tả sao để mọi người tưởng tượng được).

“Úc kỳ nghe thủ khúc này một chút xem như thế nào? Là học lúc trước, vốn định đàn cho Vương gia nghe, thế nhưng tại ngươi có phúc trước, mà ta nhân tiện cũng muốn xem âm sắc của cây đàn này một.” Thủy Nhan đưa tay đặt lên huyền cầm, sắc áo đỏ tươi phủ trên người càng làm khuôn mặt nàng thêm ôn nhu mềm mại.

Năm ngón tay chạm vào dây cung khiến Thủy Nhan đột nhiên có cảm giác thân thiết. Nàng thực sự rất thích đánh đàn. Chỉ lúc đánh đàn mới cảm thấy thích thú, quả thực tựa như thưởng rượu ngon hạng nhất vậy đồng dạng làm cho người ta kim lòng không nổi mà mê say, lúc trước học đàn Mục tiên sinh từng nói nàng, tại sao có được tài năng thiên phú như vậy, nhưng chính nàng cũng không biết, nàng chỉ là thấy yêu cảm mà thôi.

Đầu ngón tay chuyển động, tiếng đàn thông thả cất lên, trầm lắng mà trôi chảy, nhẹ nhàng mà có khí chất.

Úc Kì có chút ngây ngốc, đây không phải là lần đầu tiên hắn nghe Thủy Nhan đánh đàn, nhưng mỗi lần nghe đều khiến người nghe cảm thấy thần thanh khí sảng mà vạn phần yêu thích, bởi vì tiếng đàn của Thủy Nhan phảng phất đều là sự vui vẻ. Hắn dường như chưa bao giờ nghe qua Thủy Nhan đàn ra tiếng đàn buồn bã, phải chăng làn điệu của Thủy Nhan chỉ là để dành tặng Quý Lăng Dương nên mới có sự vui vẻ như vậy?

Tiếng đàn trầm lắng đi qua thay vào đó là một giai điệu cao vút, giống như ánh mặt trời vừa ló ra khỏi núi khiến muôn thú phải giật mình, như đàn cò trắng cất cánh bay cao lên khỏi khu rừng, nhưng ngay khi người ta cảm thấy thích thú nhất, lúc muốn tiếng đàn tiếp tục dâng lên thì mọi âm thanh lại dừng hẳn.

Thủy Nhan thở ra một hơi, nhìn bộ dáng ngây ngốc của Úc Kì nàng liền biết khúc này không tệ đi.

“- Hào cảm âm” (tiếng đàn hay). Một âm thanh trầm ấm vang lên từ phía ngã rẽ trong bóng tối.

Thủy Nhan cùng Úc Kì ngay lập tức trở nên cảnh giác, chỗ kia có người đứng từ lúc nào, nàng cùng Úc Kì như thế nào lại không biết.

Tiếng đàn của cô nương uyển chuyển, hàm xúc, có hồn, rất ít người có thể có được tài năng đánh đàn như vậy. từ trong bóng tối, một bóng người thông thả bước ra, áo bào lam bằng vải lạnh trên người hắn theo gió đêm tạo nên vẻ đơn bạc mà phóng khoáng. Tuy Thủy Nhan không nhìn rõ khuôn mặt của người mới tới nhưng từ thân hình cường tráng cùng bước chân vững vàng nàng có thể nhìn ra người này không phải người tầm thường. Đây bản lĩnh và tự tin.

Người nọ từ từ đi tới lương đình, ánh sáng màu vàng từ đèn lồng chiếu rọi khuôn mặt hắn. Môi mông khẽ gọi lên, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt cao thấp đánh giá Thủy Nhan, đôi mắt ung tã mị cùng cái mũi cao thẳng càng làm cho khuôn mặt hắn thêm hoàn hảo.

Khuôn mặt hoàn mĩ nhưng hai hàng lông mày lại toát rách khí khiến cho người gặp không rét mà run, dường như chỉ cần tới gần hắn một chút liền mọi thứ đều bị hắn tước đoạt mất.

“Ngươi là ai?” Úc kỳ xuất kiếm ra. Hắn biết rằng người này rất nguy hiểm bởi thời điểm người ấy đứng ở ngã rẽ hắn cứ nhiên không nhận thấy.

Người nọ liếc mắt nhìn Úc Kỳ khoé miệng nhếch lên khinh thường.

“Đa tạ vị công tử này đã khích lệ, tài đánh đàn của nô tỳ đã khiến người chê cười rồi.” Thủy Nhan hơi khom người hành lễ, nàng biết người này không phải là người bọn họ có thể trêu chọc, vạn nhất (ngộ nhớ) hắn là thị vệ hoặc bằng hữu của vị khách quý mà Quý Dương Lăng mời tới thì không phải bọn

họ sẽ gặp phải rắc rối rồi sao?

“Ta nghĩ ở kinh thành này hiếm có ai có thể vượt qua được tài đánh đàn của cô nương đây” . Người nọ đem tầm mắt thả lại trên người Thủy Nhan, hần thong dong tiêu sái đi vào trong lương đình.

Thủy Nhan cười cười, ánh mắt ngược lên nhìn vào khuôn mặt người nọ rồi lại cung kính khom người.

“Nếu công tử không chê, chờ một chút nô tỳ sẽ khảy thêm một khúc để ngài có thể lưu lại tiếp tục nghe.” Thủy Nhan ôn nhu nói. Nơi này nếu không có thiệp mời của vương gia thì không thể tiến vào mà hần lại có mặt tại đây lúc này chứng tỏ rằng người này nhất định không đơn giản. Mà đã ở nơi này thì đều là khách quý.

“Thật sao?” . Người nọ tự tiểu phi tiểu (cười mà như không cười), ánh mắt xích loã nhìn Thủy Nhan. Bị ánh mắt như vậy nhìn khiến Thủy Nhan cảm thấy có phần không thoải mái. Nàng không được tự nhiên gật gật đầu, tay rút sâu vào trong tay áo của chính mình thế nhưng cổ tay đột nhiên lại bị người dùng lực nắm trở lại.

“Ngươi làm gì?” Thủy Nhan kinh hô, nàng không rõ người nọ tại sao lại nắm chặt cổ tay nàng.

Người nọ khoé miệng dương lên:

“Một khúc đàn động lòng người như vậy đàn ra lại được bắn ra từ bàn tay bị thương, thật khổ cho ngươi.” Người nọ đánh giá kỹ ngón tay trắng nõn bắt đầu ửng đỏ của Thủy Nhan.

Thủy Nhan lạng người đi một lúc, nàng không phân biệt được tâm trạng của bản thân lúc này, cũng tự trách bản thân sơ ý. Sáng nay nàng giúp Nhị di nương bôi độc được sau lại quên không bôi giải được, mà tay cũng không hề rửa nên nàng cũng không để ý.

Người nọ móc từ trong ngực ra một cái hộp gỗ nhỏ nhỏ.

“Khuôn mặt thứ hai của nữ nhan chính là bàn tay, cô nương nên biết yêu quý bàn tay này.” Người nọ vừa nói vừa mở hộp, động tác nhẹ nhàng nhưng mang chút tùy tiện giúp Thủy Nhan bôi lên vết ửng đỏ.

Khuôn mặt Thủy Nhan không tự chủ mà ửng hồng.

“Cảm ơn công tử.” Trên tay Thủy Nhan truyền đến cảm giác man mát, vết ửng đỏ trên tay sau khi được bôi thuốc lên bắt đầu thối lui. Thủy Nhan thu tay lại một lần nữa khom người hành lễ cảm ơn.

Người nọ gật gật đầu, lúc quay người chuẩn bị rời đi hần lại bị Thủy Nhan gọi lại.

“Xin hỏi quý tín đại danh của công tử là gì?” (tên tuổi ấy à). Âm thanh của Thủy Nhan có chút gấp gáp.

Người nọ quay đầu lại, ánh mắt tà mị nhưng ý cười trong mắt chưa từng giảm “Diêm Phổ Hạo, cô nương cần phải nhớ cho thật kỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Diêm Bộc Hạo (Giữa)

Thủy Nhan có chút sùng sốt, nhưng lập tức vui vẻ trở lại, nhẹ khom người nói:

- “Diêm công tử đi thông thả.”

Diêm Phổ Hạo sau khi nghe thấy tiếng nói, cước bộ đang di động dừng một chút, hần quay đầu, khoé miệng ý vị sâu xa, nét cười chưa hề giảm đi.

- “Chờ một chút, ta còn muốn nghe tiếng đàn của cô nương!”

Diêm Phổ Hạo quay đầu, lưu vào trong ánh mắt của Thủy Nhan là bóng lưng tự tin, tráng kiện.

- “Người là ai? Sao có thể lỗ mãng như thế!” Úc Kỳ lộ vẻ mất hứng, nhưng càng tức hơn là phản ứng của mình tại sao lại kém như vậy, trên tay Thủy Nhan nổi mẩn đỏ vậy mà tới giờ hần mới biết.

- “Đây quả là một người không đơn giản.” Thủy Nhan bắt đầu dĩ lắc đầu, nhưng trên tay vẫn còn lưu cảm giác mát lạnh . . . – ” Diêm Phổ Hạo? ” Cái tên quả thật có chút cuồng vọng.

* * *

Cái gì cần cũng chuẩn bị xong, canh bỏ chừng cách thủy cả một ngày trời cũng chỉ còn chờ người tới mở ra, mọi thứ an tĩnh chờ đợi, nhưng một góc áo khách quý cũng không có thấy.

Quý Lăng Dương ở vườn hoa trên đường nhỏ, đi đi lại lại, trên mặt hiện lên đều là lo lắng.

- “Vương gia, coi chừng bị lạnh.” Thủy Nhan cầm lấy áo choàng vì Quý Lăng Dương phủ thêm, nhưng Quý Lăng Dương lại phất tay làm cho áo choàng rơi xuống đất.

Thủy Nhan nhìn qua áo choàng trên mặt đất, nằng ngằn người, cúi người xuống, ôm nó đến trong ngực, xoay người đối với đứng phía sau nha hoàn nói

- “Lò than ở xung quanh cho nóng lên một chút, coi chừng Vương gia gặp lạnh.”

- “Thủy Nhan, ngoài mấy cái việc mà ngay cả nha hoàn biết làm ra, còn có thể biết làm chuyện gì nữa? !” Tiếng gầm nhỏ đầy tức giận của Quý Lăng Dương truyền vào trong tai Thủy Nhan.

Thủy Nhan ngơ ngác nhìn vào Quý Lăng Dương, nắm chặt áo choàng ở trong tay khôn mặt vốn dĩ có chút phấn hồng của nàng trong nháy mắt trở nên tái nhợt, thậm chí còn trắng hơn Quý Lăng Dương nữa.

- “Tức giận thì có ích lợi gì, người ta không muốn đến, không muốn nhận sự tiếp đãi của ngươi, chính là không muốn giúp ngươi! Ngươi còn có thể làm sao?”

Úc Kỳ đi đến bên cạnh Quý Lăng Dương, tức giận trên mặt so với Quý Lăng Dương có hơn chứ không có kém, hẳn thực không rõ tại sao, Thủy Nhan đối hẳn tốt như thế, hẳn lại còn đem giận dỗi vô cớ của mình trút lên trên người của nàng.

Quý Lăng Dương tiến lên, nắm lấy cổ áo Úc Kỳ, lửa nộ của hai người vẫn chưa hề giảm sút.

Thủy Nhan than thở một hồi, lo lắng trong lòng vẫn không thể giảm đi, nhưng tình cảnh trước mắt, nàng không khuyên can, cũng không lên tiếng, bởi vì bọn họ hai người cũng không phải là lần đầu như thế ... Có thể khiến Vương gia tức giận như vậy, vẫn là ít có, xem ra rồi vẫn là do nàng rồi.

- “Diêm gia đến đây.” Mục tiên sinh thở phì phò, chạy đến trước mặt Quý Lăng Dương.

Quý Lăng Dương buông Úc Kỳ ra, trên mặt vốn dĩ là tức giận, trong nháy mắt biến thành ngạc nhiên mừng rỡ.

- “Các ngươi mau mau chuẩn bị thật tốt cho ta cho, ai cũng không cho phép sơ xuất.”

Quý Lăng Dương vừa nói vừa đi ra ngoài. Thủy Nhan nhìn qua nụ cười hiện lên trên gương mặt Quý Lăng Dương, nàng cũng cười cười, là một nụ cười chân thành tự nội tâm phát ra, nàng xoay người đi vào trong lương đình, nhìn qua phiến đá đặt cạnh, không biết vì cái gì, trong lòng lại trầm trọng có chút khó chịu, tại sao chủ tử vui vẻ, nàng lại có cảm giác khó chịu hơn?

Một đám người đi đến, thân mặc cẩm y, Thủy Nhan cũng biết đây là cẩm y thị vệ của khách nhân kia, nhìn vào cẩm y phục trang và ánh mặt dè phòng cảnh giác của những người này, khiến cho ai cũng có thể đoán ra, chủ tử của bọn họ tuyệt không phải người thường.

Quý Lăng Dương khom lưng đưa tay, nụ cười trên mặt có chút hèn mọn cùng khao khát.

Thủy Nhan nín cười dò mòng, đối với bộ dáng như vậy của Quý Lăng Dương, trong lòng của nàng không áp chế nổi một chút chán ghét cùng đau lòng ...

- “Diêm huynh, phải chăng trên đường phát sinh chuyện gì? Ta còn tưởng rằng huynh không tới.” Quý Lăng Dương cười nhạt mở miệng.

Diêm Phổ Hạo không nói tiếng nào, hẳn bước nhanh đi vào trong hoa viên, nhưng mà ánh mắt lại lại rơi trên thân ảnh đang ở trong lương đình. Sau đó lẩm bẩm mở miệng nói “Ta đã đến đã lâu rồi.”

- “Đến lâu rồi?”

Quý Lăng Dương vẻ mặt không hiểu. Diêm Phổ Hạo khước miệng hơi nhếch lên, sau đó gật đầu nhẹ

- “Nghe một khúc đàn, thấy một vị giai nhân, sau đó ... Lại đi.”

Diêm Phổ Hạo thanh âm có chút nghiền ngẫm.

Quý Lăng Dương lại càng thêm mơ hồ, nhưng Úc Kỳ đang đi theo phía Quý Lăng Dương, trên mặt hiện lên hai chữ kinh ngạc, Thủy Nhan quả nhiên không có đoán sai, người này xác thực không đơn giản.

Thủy Nhan đứng ở trong lương đình, lần vẩy khẽ đóng cửa, đầu của nàng cúi xuống rất thấp, rất thấp, nàng biết rất rõ, thân là nô tỳ, làm sao có thể ngẩng cao đầu, nhìn thẳng chủ tử cùng khách nhân trước mắt?

- “Diêm huynh mời ngồi.”

Quý Lăng Dương thêm một lần lại duỗi tay mời.

Diêm Phổ Hạo dời ánh mắt ra khỏi người Thủy Nhan , khẽ phát trường bào ngồi lên.

Quý Lăng Dương nhìn thấy ánh mắt mà Diêm Phổ Hạo vừa rời nhìn Thủy Nhan , hắn biết rõ lần này hắn thắng,canh bạc này hắn thắng, nuôi Thủy Nhan mười năm, lần này cuối cùng có hồi báo.

- “Đây là a hoàn trong phủ của ta, tài đàn đàn của nàng có thể xem là nhất đẳng .

- ” Quý Lăng Dương vừa nói, vừa vỗ vỗ tay của mình.

Thủy Nhan sau khi nghe thấy, đi lên trước, khẽ khom người, nhưng vẫn thấp đầu, vẫn không hề ngẩng lên.

Nàng ngồi đến cạnh đàn, ngón tay xoa lên dây đàn,âm điệu như nước chảy mây trôi, từ trong đàn cảm nhẹ nhàng truyền ra.

Nghe thấy tiếng đàn này Diêm Phổ Hạo đột nhiên sùng sốt một chút, mày kiếm khẽ nhúc nhích.

- “Khó nghe sao?”

Quý Lăng Dương nhìn qua vẻ mặt Diêm Bộc Hạo,cuống cuống mở miệng.

- ” So với tiếng đàn ta vừa tại chỗ này mà nghe, kém nhiều lắm . . . Vừa rồi tiếng đàn đó, phảng phất như chỉ vì một người mà tấu lên , ở trong đó có yêu thích cùng say đắm, nhưng tiếng đàn này chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ thôi.”

Diêm Phổ Hạo vừa nói vừa nhấp một chút ly trà thơm trước mặt.Quý Lăng Dương luống cuống, hắn thật không có nghe ra tiếng đàn của Thủy Nhan có cái gì không ổn, nhưng bên cạnh hắn- Úc Kỳ, trên mặt lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ, thật là, người xa lạ cũng có thể nghe ra ái mộ trong tiếng đàn của Thủy Nhan, chỉ có người chủ tử này lại cái gì cũng đều không hiểu. . . .

Tiếng đàn thông thả kết thúc, Thủy Nhan đứngngười lên, trên mặt xuất hiện tầng mờ hôi mờ.

- “Thủy Nhan người tới đây, gặp qua Diêm gia.”

Quý Lăng Dương mở miệng, trên mặt lại có một tia hàn ý,hắn thật sự cho rằng , Thủy Nhan không hề nghiêm túc.

Thủy Nha bước lên, trên mặt nàng xuất hiện kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt liền vô thanh vô thức biến mất,về mặt nàng lại khôi phục như cũ.

- “Diêm gia.” Thủy Nhan ôn nhu kêu lên, mặc dù nàng lúc trước cũng đã đoán ra người này bất phàm, nhưng tất nhiên cũng không thể ngờ được hắn lại là khách quý của Quý Lăng Dương , lúc ấy còn tưởng rằng chỉ là tùy tùng, nhưng hắn lúc trước làm sao sẽ. . . .

Diêm Phổ Hạo không nói tiếng nào, con mắt đặt ở trên người Thủy Nhan, nhưng rồi lại dời đi chỗ khác.

- “Vương gia, hôm nay rất lạnh , hãy để cho nàng cùng ngồi đi.”

Quý Lăng Dương liền vội vàng gạt đầu, an bài bàn ghế, còn cố ý đặt ở bên phải Diêm Bộc Hạo.

Mỉ thực lần lượt được dâng lên, làn khói trắng nhẹ nhàng phiêu hốt vào không trung (nhẹ nhàng hòa tan)

Thủy Nhan không một tiếng động, đột nhiên đứng dậy , chậm rãi đi đến bên cạnh Quý Lăng Dương, thuần thực lấy ra ngân châm, theo thói quen nhấp trước 1 chút rượu, mỗi một món thức ăn thử vào 1 chút, kiểm tra 1 chút chính mình mạch đập, nhìn hai tay của mình, sau đó cười nhạt mở miệng

- “Vương gia, có thể dùng”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Diêm Phổ Hạo (Hạ)

Hành động theo thói quen, nói chuyện theo thói quen,đối với Thủy Nhan mà nói thì những việc nàng làm khi bên cạnh Quý Lăng Dương xem ra chỉ là thói quen, không có gì khác thường, nhưng trong cái hoàn cảnh này,trước mặt nhiều người như vậy, lại thành ra có chút quái dị hài hước.

Diêm Phổ Hạo híp nửa mặt, nhìn vào thân ảnh trước mắt, khóe miệng nâng lên tựa tiểu phi tiểu (giống như cười mà như không cười), làm cho người ta cảm thấy có chút quái dị.

- “Thủy Nhan người làm cái trò gì vậy?” Mục tiên sinh thấp giọng mở miệng, đầy vẻ tránh cứ rõ ràng.

Thủy Nhan khó hiểu ngẩng đầu, không hiểu đã làm sai điều gì, nhưng Quý Lăng Dương đột nhiên phản ứng lại.

- “Quý phủ, tiểu nhân rất nhiều...”

Quý Lăng Dương trên mặt xuất hiện lúng túng, bởi vì hiện tại giải thích thế nào đi nữa, có lẽ trong mắt Diêm Phổ Hạo, hắn cũng là kẻ nhát gan:

- “Vương gia có thể có một nha đầu trung thành như vậy hẳn là phúc khí của người.”-

Diêm Phổ Hạo nhận nhặt mở miệng, nhìn vào vẻ mặt mờ mịt mê mẩn của Thủy Nhan, hắn cười lắc đầu.

- “Thủy Nhan người cũng thử độc cho Diêm gia đi.” Quý Lăng Dương có chút bất đắc dĩ mở miệng, hắn biết rõ làm như vậy không tốt, nhưng nếu không để Thủy Nhan làm như vậy, vậy thì lại càng không tốt.

Thủy Nhan có chút sững sốt, lông mày nhỏ nhắn khẽ nhíu lại, nàng có chút chần chờ xoay người, trên mặt là vẻ không tình nguyện, cũng không thêm dấu điểm, nhưng trong lòng Thủy Nhan hiểu rõ, cho dù nàng không tình nguyện, lời của chủ tử, nàng cũng sẽ nghe.

Diêm Phổ Hạo nhìn vào vẻ mặt phức tạp của Thủy Nhan, hắn đột nhiên cười ra tiếng “Ta xem hay là thôi, nếu như cơm hay món ăn có độc cũng thì không nói làm gì, không có độc, chẳng phải ta lại ăn cơm thừa của nàng sao.”

Lời nói của Diêm Phổ Hạo, khiến cho xung quanh cười rộ lên, nhưng trên mặt Quý Lăng Dương nét lúng túng hiện ra ngày càng rõ ràng.

Thủy Nhan mím môi đỏ mọng, bất đắc dĩ than thở một hơi, xem ra chính mình hôm nay tựa hồ có chút đen đủi, nhiều lần làm việc, nhiều lần sai.

Thủy Nhan lần nữa ngồi vào băng ghế, cúi đầu không dám ở mở lời.

- “Người tên là Thủy Nhan?” Diêm Phổ Hạo tựa hồ không có ý định buông tha nàng, cố ý mở miệng nói.

- ” Hồi vương gia, nô tỳ gọi là Thủy Nhan.” Thủy Nhan nhất mực cung kính, trong thanh âm có chút hèn mọn đặc thù (ý là hèn mọn của nô tỳ ấy).

Diêm Phổ Hạo gật đầu nhẹ, lần nữa mở miệng

- “Tên của người cùng con mắt của người thật sự rất giống.”

Nghe được những lời này, khiến cho Quý Lăng Dương nguyên bản là đang lúng túng không biết phải làm sao trong nháy mắt biến thành vui vẻ, sớm đã nghe đồn, nói Diêm Phổ Hạo yêu thích nữ sắc, thậm chí còn có chút là tham luyến, cho nên lần này mời hắn, mới cố ý an bài ở kỹ viện, không quản phí tổn.

Thủy Nhan, thấy hắn như vậy chỉ gật đầu không nói.

Diêm Phổ Hạo thấy Thủy Nhan không có trả lời, đối với những câu hỏi của hắn cũng bắt đầu dè dặt, hắn nhàm chán mà chuyển hướng nhìn của mình sang phía Quý Lăng Dương ...

* * *

Trên không trung ánh nguyệt vẽ một đường cong duyên dáng bước lên trên cao, trong mâm chỉ còn lại canh thừa.

Diêm Phổ Hạo đã sớm rời đi, mà Quý Lăng Dương trên mặt tất cả đều là vui vẻ, ngay cả ánh mắt nhìn Thủy Nhan đều hiện lên vui sướng hưng phấn, phẳng phát như chiếc hoàng kim long ý (ghế ngồi của hoàng đế) kia đang ở trước mặt của hắn.

- “Chúc mừng Vương gia.” Thủy Nhan nhìn đáng vẻ vui mừng như vậy của Quý Lăng Dương, trên mặt nàng cũng đồng dạng là vẻ vui mừng không che dấu.

Quý Lăng Dương gật một cái, đột nhiên chợt nhớ ra cái gì, bình thần mở miệng “Trên người của người hương thơm có chút đậm, nhanh nhanh đi tắm qua một chút, đêm nay chúng ta ở chỗ này ngủ tạm chỗ này ngủ tạm, ngày mai xuất phát.”

Thủy Nhan hơi hơi ngạc nhiên, kẻ kiểm tra lại mùi hương cơ thể, sau đó vỡ lẽ, hôm nay quả thật trên người nàng có dùng hơi nhiều son phấn, quả thật hương có hơi nồng đậm.

- “Vậy Thủy Nhan sẽ đi sắp xếp tắm rửa một chút.” – Vương gia, nô tỳ cáo lui.” Thủy Nhan nói xong, liền khom người hướng về phía lầu các trong kỹ viện mà đi.

Nhìn bóng lưng Thủy Nhan, nét mặt Quý Lăng Dương hiện lên vài phần có vài phần tiếc nuối, có vài phần không đành, có vài phần vui mừng, nhưng càng nhiều hơn cả là dục vọng.

* * *

Ngâm mình trong dục bồn ấm áp, Thủy Nhan mệt mỏi nghĩ về những việc phát sinh trong tối hôm nay, làm cho Thủy Nhan cảm thấy có chút khó xử, mà kẻ gây ra toàn bộ chuyện này lại chính là Diêm Phổ Hạo.

Diêm Phổ Hạo... người này có chút cuồng vọng.

“Thủy Nhan cô nương, Vương gia bảo ta bưng chén nước đường đỏ cho ngươi.” Nha hoàn vừa nói vừa mở cửa, cũng không có ý chờ sự đồng ý của Thủy Nhan.

Thủy Nhan nhìn qua tấm bình phong mỏng, trông thấy nha hoàn bưng nước đường đỏ đi về phía nàng.

- “Vương gia muốn ta nhìn thấy cô nương uống xong mới rời đi.”

Nha hoàn mặt không đổi sắc đem nước đường đỏ bưng đến trước mặt Thủy Nhan.

Thủy Nhan khá là ngạc nhiên, nhưng không hề nghĩ gì thêm mà uống hết bát nước đường đỏ,

Bởi vì từ trước tới nay Quý Lăng Dương đều dùng cách này ép Thủy Nhan uống thuốc. . . . Chỉ là lần này là nước ngọt thôi.

Nha hoàn cầm lấy chén không, xoay người rời đi.

Thủy Nhan nặng nề thở ra một hơi, hai tay khua khoáng bọt nước, trong nước nhiệt khí từ từ bay lên, đầu của nàng đột nhiên trở nên có chút choáng váng, đôi môi bắt đầu trở nên khô khốc, toàn thân từ từ nóng rực lên.

Thủy Nhan vội vàng đứng dậy, thân thể có chút mềm nhũn vô lực, lau hết bọt nước trên mặt, trong đầu càng ngày càng mơ hồ, thân thể cũng càng ngày càng nóng rực, nàng từng đột từng đột thở ra nhiệt khí, nhanh tay mặc cho mình chiếc áo mỏng, nhưng thời điểm khi tay chạm vào áo đơn, trên mặt của nàng trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Nàng trúng độc! . . . . Nàng trúng xuân dược .

Thủy Nhan từ từ kéo căng của mình áo đơn, khoe miệng chút thống khổ vui vẻ, nàng không ngốc, nàng hiểu trong chén chè mà Quý Lăng Dương, hiểu dụng ý của Quý Lăng Dương khi cho nàng tiếng ngọt. . . . Nhưng tại sao là như vậy?

Trước mắt Thủy Nhan thế giới trở nên dịu dàng, nàng rất tinh táo biết rằng mình hiện tại làm nên trốn đi, đi được càng tốt . . . . Nhưng nàng sẽ không, bởi vì nàng là nô tỳ của Quý Lăng Dương, mà hắn là chủ tử của nàng, nàng đã từng thề, mạng của nàng chính của là hắn, tất cả của nàng chính là của hắn, còn gì phải để ý chính mình

Huống chi là trinh tiết?

Thủy Nhan thanh âm khô khốc, nhẹ cười ra tiếng.

Năm đó lúc bán mình chôn chôn cha, nàng nhất quyết không muốn tiến vào kỹ viện, bởi vì nàng muốn giữ mình trong sạch, có thể nàng bây giờ nàng thân phận không động giạng nhưng lại thất thân ngay tại đây, vậy lại tựa như kĩ nữ đồng dạng. . . .

Cửa phòng lần nữa bị người mở ra, hai gã nha hoàn đi đến, các nàng mặt không chút thay đổi, giúp Thủy Nhan cởi đi chiếc áo đơn bạc mà nàng mặc, dùng một chiếc chăn mỏng quấn quanh cơ thể lỏa lồ của nàng.

Nhìn vào vẻ mặt của những nha hoàn, nét trào phúng Thủy Nhan trên mặt càng thêm thâm trầm, trên mặt của các nàng không có bi ai, chẳng có tiếc hận. . . . Thì ra là nàng hiện tại cũng bị người xem như kĩ nữ vứt đến trên giường, có lẽ trong mắt các nàng là đáng đời đi. . . . Cũng đúng, ai bảo mình cứ như thể trung thành đến mức ngu ngốc cơ chứ, đối đãi như vậy cũng coi như đáng đời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ước Định Đầu Tiên

Một tên thị vệ tiến đến, đem Thủy Nhan đã hoàn toàn lị xơ lên vai, mái tóc nàng buông rũ giữa không trung, từng giọt nước vẫn không ngừng chảy xuống từ mái tóc bị tắm ướt.

Gió lạnh thấu xương, quét tới hai má nàng, không thể giảm đi nhiệt độ nóng rực đang vây khốn toàn thân nàng, cũng không khiến cho nàng theo đó mà thôi chưa xót tấm thân này để cười nhạo cõi lòng lạnh như băng.

Thị vệ khiêng Thủy Nhan, động tác gấp gáp mà bình ổn đĩnh.

Thủy Nhan không biết đi được bao lâu rồi, cũng không biết đã đi qua được mấy đoạn hành lang rồi, chỉ biết là thị vệ đưa nàng đến một căn phòng rồi phóng nàng lên 1 chiếc giường gấm lụa.

Trong phòng không có bất kỳ người nào, chỉ có ánh nến đang nhảy nhót, trong phòng phiêu tán mùi hương mai vàng. Thủy Nhan thấy cơ thể ngày một khô nóng, yết hầu chỉ cảm thấy ngày một khô khốc, nàng bây giờ, chẳng khác gì một kĩ nữ chờ đợi ân khách đến?

Cửa phòng bị người khai mở, đôi dầy da hươu bước lên thềm bằng đá không gây ra bất cứ thanh âm nào.

Diêm Phổ Hạo đứng trước cửa, nhãn quang bình tĩnh không chút nhúc nhích nhìn thân ảnh đang bị chặn đậy bao vây, trên mặt y vốn dĩ luôn hiện ra nét vui vẻ, cái nét vui vẻ này khiến người ta đoán không ra, ngẫm mãi cũng không hiểu, tại sao mà vui vẻ?.

Diêm Phổ Hạo chậm rãi tiến lên, nhìn qua hai gò má đỏ ửng bất thường của Thủy Nhan, trong mắt của hắn hiện lên một tia cười nhạt.

Thủy Nhan hô hấp bắt đầu dồn dập, không hiểu là vị được hay chính tại ánh mắt của hắn lúc này nhìn nàng.

Thủy Nhan có chút muốn mở miệng, muốn cười, cười chính sự ngu muội của bản thân, muốn cười cái ti tiện của bản thân lúc này, nguyên lai vị ân khách mà nàng muốn nịnh nọt này, giờ khác này đang đứng đó cứ như vậy cười nhạt nàng? !

Diêm Phổ Hạo ngồi đến bên giường, nhìn qua vẻ mặt quật cường của Thủy Nhan, nét mặt lười biếng của hắn có thêm nét nghiền ngẫm.

- Ta nghĩ người đối với Vương gia mà nói là toàn tâm trung thành, nhưng cứ như vậy mà bị ném đến trên giường của ta, vẫn là không cam lòng a.”

Diêm Phổ Hạo vừa nói vừa vén lên một lọn tóc xanh, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng hít hà một chút.

Thủy Nhan cắn môi dưới của mình, trong mắt nộ khí, một chút cũng không có che dấu, nhưng chút lý trí còn sót lại nhắc nhở nàng, vương gia..... muốn nàng nịnh nọt hắn .

“Thập nhất Vương gia đã cho ta một bảo vật như vậy, ta đây biết phải từ chối như thế nào cho đáng(được).” Nói xong, đôi tay tiến tới khoảng hở của chiếc chăn, một cái nhắc tay từ khe hở kia, ý định giải phóng cái chân đó.

Thủy Nhan hô hấp càng thêm dồn dập, nàng sợ hãi muốn thét lên, nội tâm bị giày xéo, tất cả đều là nỗi sỉ nhục.

“Có phải hiện tại rất hối hận sao? hối hận tại sao lúc trước lại đối với vị chủ tù kia trung tâm như vậy? Hắn hẳn coi người chẳng ra cái gì không đặt người vào trong mắt?”

Diêm Phổ Hạo cười nhạt, thanh âm mang dụ hoặc trầm thấp.

Lý trí của Thủy Nhan dần dần theo thời gian từng chút một bị ăn mòn, nhưng đôi mắt vẫn đề như vậy, nàng rất nhanh lắc đầu, vốn là thân tỳ tiện, làm sao giám hận? lấy gì để hận?

Diêm Phổ Hạo thấy hơi hơi kinh ngạc, vốn cho là nàng ít ra nàng sẽ nói vài lời biện hộ, không ngờ tới rằng nàng là lắc đầu nhận mệnh.

Dùng sức kéo một phát, tấm chăn mỏng bị bàn tay của Diêm Phổ Hạo kéo ra rơi trên mặt đất, da thịt tuyền trắng non mềm lỏa lồ phơi bày ra không khí, Thủy Nhan nhắm chặt mắt, không muốn trông thấy cái cảnh đáng thẹn này, càng không muốn suy nghĩ một chút nữa chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nét nghiền ngẫm vui vẻ trên khóe môi Diêm Phổ Hạo ngày càng rõ, hắn nhìn bộ ngực cao tròn đang phập phồng của Thủy Nhan, tay của hắn chậm chạp mà ôn nhu vuốt lên từng tác da thịt vì mị lực mà trở nên ửng đỏ.

Đại chương của Diêm Phổ Hạo, theo từng đường cong trên da thịt Thủy Nhan, chậm chạp loạn động, hắn tinh tế cảm nhận được sự run rẩy của Thủy Nhan, một sự run rẩy hưng phấn nhờ mị được, bởi nhục nhã mà run rẩy sợ hãi.

Tay Diêm Phổ Hạo, vuốt ve cánh tay Thủy Nhan, khi hắn chính xác nhìn thấy thủ cung sa trên tay nàng, trên mặt hắn xuất hiện kinh ngạc.

“Một vu vật (ưu tú) xinh đẹp như vậy, ta cho rằng Thập nhất Vương gia sớm đã... Nguyên lai vẫn là một thân hoàn bích (*còn trinh), xem ra Vương gia khổ tâm, Diêm mỗ thật đúng là cung kính không bằng tuân lệnh vậy.” Diêm Phổ Hạo đột nhiên cúi người, môi hôn lên đầu thủy cung sa trên tay Thủy Nhan.

Thủy Nhan trong miệng, tràn ra tiếng rên rỉ.

Nhưng đúng lúc cho rằng Diêm Phổ Hạo tiếp tục tiến xuống phía dưới, hắn đột nhiên tách khỏi thân thể Thủy Nhan, dùng tay, hắn vuốt qua hai má Thủy Nhan, lại khiến cho ánh mắt của nàng nhìn thẳng vào hắn, nhưng Thủy Nhan bởi vì tác dụng của mị được mà trong ánh mắt mê hoặc, có hận ý, một loại gần như tuyệt vọng hận ý

“Người không phải mới rồi còn nói không hận sao? Tại sao lại hận rồi?”

Diêm Phổ Hạo hai tay vòng quanh ở ngực của mình, làm bộ không biết giải quyết thế nào, mở miệng.

“Ta hận ta không phải là thân nam nhi. . . . Nếu như ta là (là nam nhi ấy), ta có thể vì Vương gia lấy được giang sơn.” Thủy Nhan khàn khàn mở miệng.

“Ha ha.” Diêm Phở Hạo cười ra tiếng, không thể không thừa nhận sự ngu ngốc của cô gái này, không thể không thừa nhận lòng trung thành của nàng .

Diêm Phở Hạo cúi người, lấy chân mỏng vốn bị kéo một bên, che đi da thịt lồ lộ của Thủy Nhan.

“Nếu như ngươi có bản lĩnh, có thể sống sót qua sự dày vò của mị dược, chỉ cần qua được đêm nay , ngươi sẽ không có việc gì. . . . Nếu như nhịn không nổi, ngươi có thể cầu ta, cam tâm tình nguyện cầu ta muốn ngươi, mà không phải là hận ý hay . . . . là không cam tâm.” Diêm Phở Hạo nâng người, cách xa Thủy Nhan, đến ngồi trên chiếc ghế bên giường.

Đứng ở trên cao, hấn dùng tay chống đỡ trán của mình, như được thưởng thức một khúc hí nhạc, lại như thưởng thức vẻ mặt kinh diễm, quật cường cùng hận ý đan xen.

Thủy Nhan cắn môi dưới, đột nhiên hoảng hốt mở miệng: “Nếu như ta sống qua được rồi, có phải cũng coi như đàn có thể khiến ngươi vui vẻ rồi, ngươi có phải hay không có thể đáp ứng giúp vương gia của ta.”

Diêm Phở Hạo sững sốt một chút, khoe miệng đột nhiên hiện lên vòng cung, tà tà cười “Cái kia muốn xem bản lĩnh của ngươi rồi. . .”

Thủy Nhan không biết giải quyết thế nào nhẹ gật đầu. . . Bồn sự, có lẽ nàng có a.

Diêm Phở Hạo nhìn Thủy Nhan gương mặt đã sớm đỏ rực, vì khó chịu mà cắn phá môi dưới, chảy ra tơ máu, cặp môi đỏ mọng, khoe miệng của hấn giật ra một vòng cười tà.

“Cho dù ngươi sống có sống sót nổi, mạng của ngươi cũng sẽ không biết còn có thể xuất hiện cùng vị Vương gia ấy. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đùa Bỡn

Lư hương tỏa ra mùi hương thơm ngát phiêu tán khắp phòng, Diêm Phở Hạo ngồi trên ghế thái sư, chốc chốc lại hạ xuống một quân cờ, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Thủy Nhan, nhìn nàng bởi vì mị dược gây vò mà thống khổ vận vẹo.

“Khó chịu có thể cầu ta.” Diêm Phở Hạo quay đầu, động tác chậm chạp buông một quân cờ.

Thủy Nhan thống khổ run rẩy, nàng đem thân thể của mình cuốn sâu vào trong đệm chăn, có lẽ chính nàng cũng không thể ngờ được chính mình cũng có lúc cần một nam nhân đến như thế, muốn nam nhân yêu. Khát cầu vượt ve an ủi , đến giải quyết toàn thân khô nóng khó chịu.

Cắn nát cặp môi đỏ mọng, đến khi Thủy Nhan ném được huyết tinh, nhưng môi khô ráo, tận sâu bên trong như thể hi vọng có người đáp lại.

Thủy Nhan buồn khổ ngậm ra tiếng. Mím chặt môi, nàng biết rõ nàng nhất định phải bảo trì thanh tịnh, ít nhất phải học cách xoa dịu chính mình, trù mền chính mình, không nên bị người. . .

“Muốn trà sao?” Diêm Phở Hạo mở miệng lần nữa, trên mặt tất cả đều là nghiền ngẫm.

Thủy Nhan khó chịu không có trả lời, Diêm Phở Hạo bùng chén trà đã sớm được làm lạnh, đi đến bên cạnh Thủy Nhan.

Tay của hấn, nhẹ nhàng lại mang theo một chút khiêu khích, đem Thủy Nhan ôm vào trong ngực của mình, thân thể Thủy Nhan vì hành động này, hưng phấn run rẩy, trong miệng của nàng, bởi vì thoải mái, mà không chế không nổi thân. Ngâm một tiếng.

Diêm Phở Hạo thỏa mãn cười cười, đem nước trong tay, rót vào trong miệng Thủy Nhan, nhưng một chút nước trà được làm lạnh, không giải quyết được toàn thân thống khổ cùng khô nóng, nàng càng thêm minh bạch, Diêm Phở Hạo chẳng qua cũng chỉ là tra tấn nàng.

Nàng dùng sức đẩy Diêm Phở Hạo ra, đem mình lui lại sâu vào bên trong giường.

Diêm Phở Hạo sững sốt một chút, sau đó lại lần nữa lui trở về trên mặt ghế thái sư.

Thủy Nhan bởi vì sự đụng chạm của hấn lại càng thêm khó chịu, mị dược trong thân thể phảng phất muốn trong khoảnh khắc đó bộc phát, tay của nàng ngay tại một sát na(khoảnh khắc) kia, thiếu chút nữa vượt ve lên lồng ngực to lớn của Diêm Phở Hạo.

Thủy Nhan hiển nhiên hiểu được tình cảnh của mình tựa như rơi vào bóng tối đêm đen nàng có lẽ thật sự không chịu được độc tính của mị dược này, có lẽ nàng sẽ cầu đến nam nhân duy nhất trong căn phòng này muốn nàng, có lẽ nàng rồi cũng sẽ như những kĩ nữ kia, trần trụi đến trước mặt hấn, cầu khẩn hấn muốn nàng.

tay Thủy Nhan , chậm chạp vuốt ve bên trên mái tóc chính mình, từ trong mái tóc dày kia, nàng có lưu lại một cái “đồ nghề”

Bên trong có một cái độc châm, độc châm này là vốn dĩ dùng vào mỗi lần Thủy Nhan giết người, vào khoảnh khắc cuối cùng ra tay ám sát cho đối phương một kích chí mạng, vật như vậy , giờ phút này dụng ngay tại chính bản thân mình...

Thủy Nhan lấy ngân châm ra, nàng hiểu rất rõ, nếu như vận khí của mình tốt, có lẽ nàng còn có thể còn sống sót, nếu như ông trời thật sự cảm thấy nàng đáng chết, vậy thì nàng cũng chỉ có thể tiếp nhận, nàng không muốn chính mình bị thứ mị dược này, biến mình trở thành giống như một kĩ nữ , bị người chà đạp.

“Vương gia, ân huệ của người, Thủy Nhan kiếp sau sẽ báo đáp...” Thủy Nhan cầm ngân châm muốn đâm vào trong thân thể của mình, nhưng còn chưa xuống tay,tay Thủy Nhan cũng đã bị người ta giữ chặt.

“Ai, thật sự là bi ai, người lại muốn vì cái dạng chủ tử đó mà bảo vệ trinh tiết chính mình, thật đúng là đáng buồn.” Diêm Phổ Hạo cầm lấy ngân châm, vứt bỏ trên mặt đất.

trên mặt Thủy Nhan giờ chỉ còn hận ý,nam nhân trước mắt này rõ ràng là muốn tra tấn cùng làm nhục nàng.

Diêm Phổ Hạo nhìn hận ý trên mặt Thủy Nhan, hần đột nhiên dật tung chăn mềm, toàn bộ thân thể hần áp lên trên thân thể Thủy Nhan, tiếp đó mập mờ cùng lỗ mũi vuốt ve lên da thịt Thủy Nhan.

Thủy Nhan vang lên tiếng thét chói tai,muốn đánh hần ra, nhưng đến cuối cùng lại xui xẻo trong ngực Diêm Phổ Hạo, mặc cho hần làm gì trên người của mình.

Ngay trước khi Thủy Nhan cơ hồ đánh tan mất ý thức, cho rằng mình sẽ cứ như thế bị một nam nhân chà đạp,Diêm Phổ Hạo thẳng tay đánh vào sau gáy của nàng, dùng sức bỏ xuống , đánh ngất Thủy Nhan, hần nhanh chóng rời đi thân thể Thủy Nhan, một lần nữa đem chăn mỏng che phủ người nàng.

” Chủ tử của người đã đem người cho ta, khi ta còn chưa muốn người chết, cho dù diêm vương đến tha người đi, ta đây cũng sẽ cướp về.” Diêm Phổ Hạo nghĩ điều trăm thắp cùng định lực , cũng có thêm bá đạo cướp đoạt, cùng mị hoặc, nhưng thật ra là vui vẻ... .

Sáng sớm, xung quanh mặc thêm chiếc áo trắng mà trận tuyết hôm qua dột nên, điểm thêm chút ánh vàng hiem hoi của mặt trời ngày đông.

Thủy Nhan mở mắt to mắt, nhưng vì ánh sáng hắt vào mà lần nữa nhắm chặt.

Nàng cảm nhận được rất rõ ràng, mùi hương của mồ hôi quyện vào trong chăn đệm, cảm giác rõ ràng mái tóc vẫn thấm ướt mồ hôi, một vài lọn tóc bết dính vào hai bên gò má, trên trán.

Dùng tay, vuốt ve lên trên trán của mình, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nàng đột nhiên vùng dậy, nhưng cũng gần như ngay lập tức, nàng thấy được dấu ấn thủ cung sa, nội tâm căng thẳng, phút chốc được buồn lòng.

Thủy Nhan nhìn xung quanh, trong phòng sớm đã không có người, lò than được đốt lên từ tối hôm qua, lúc này đỏ sậm xem chừng cũng đã sắp tàn.

Lông mày Thủy Nhan có chút nhíu nhíu, tối hôm qua, có lẽ thật sự có chút tiện (ty tiện), bị người ta vuốt ve như thế, bị hôn như thế, không có thẹn thùng , chỉ có khoái cảm.

Diêm Phổ Hạo .... Hần cuồng vọng làm cho người ta đoán không ra , không thể nắm bắt.

Nhưng tại sao hôm qua lúc ở trên giường hần không có muốn nàng..... ?

“Thủy Nhan cô nương đã tỉnh? Nô tài hầu hạ người thay quần áo.” Thanh âm của nha hoàn vang lên ngoài cửa, tuy nhiên không chờ có sự đồng ý của Thủy Nhan. Đã bước qua cửa phòng đi đến.

“Vương gia đã hồi phủ, có dặn lại là người sau khi rửa ráy cũng mau chóng trở về.” nhà hoàn lấy ra một chiếc áo mỏng mặc vào giúp Thủy Nhan, nhưng khi nhìn thấy những dấu hôn có trên cơ thể Thủy Nhan , nàng ta thoáng chốc đỏ mặt nhưng xẹt qua đáy mắt vẫn có sự xem thường.

Cho dù bình thường nàng được vương gia sủng ái thì đã sao, cuối cùng không phải cũng giống như kĩ nữ ném qua cho kẻ khác

Nha hoàn hừ lạnh một tiếng, mắc kệ biểu lộ trên mặt của Thủy Nhan.

Tay Thủy Nhan xiết chặt, nàng đọc được suy nghĩ của viết trên mặt nha hoàn này, cõi lòng đau nhói.

Trung tâm? Kĩ nữ? Sĩ nhục? đêm qua, nàng rốt cục lưu lại đến cuối cùng là tư vị gì? Hận vương gia sao? Thủy Nhan nàng làm sao có thể hận. chẳng qua cũng là một tiện tỳ được vương gia dùng tiền mua đến, lời nói của chủ tử.... nàng sao có thể không nghe, cũng đã từng lập lời thề, Thủy Nhan nàng cho dù là vì vương gia mà vứt bỏ mạng sống, cũng không có nửa chút trái lòng, quyết không đổi ý.

Những việc đã xảy ra trước đây, chủ tử của nàng có thể từng thật tâm quan tâm nàng, có lẽ cho đến trước đêm hôm qua, nàng vẫn cho rằng chủ tử thật tâm quan tâm nàng, nhưng hiện tại..... trong mắt chủ tử , nàng chẳng qua cũng chỉ là một tiện tỳ mà thôi, lấy cái gì để người quan tâm?

Úc Kỳ nói không sai, cái mà Vương gia cần ở nàng, có lẽ chính là việc hôm qua, chính là thay vương gia làm thỏa mãn ân khách, chính là đêm qua có thể làm cho Diêm Phổ Hạo vui vẻ. Có khiến cho Vương gia thỏa mãn?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cường Bức

Phủ thêm một lớp áo khoác bằng lông cừu lên người, nhưng ngồi bên trong kiệu Thủy Nhan vẫn thấy lạnh như cũ, một cảm giác lạnh lẽo toát ra từ tận trong tâm.

Ngồi trên cỗ kiệu, Thủy Nhan ngẩng đầu nhìn bảng hiệu Vạn vương phủ, nhìn những nét thiếp vàng chữ rồng bay phụng múa này, hiện tại xem ra cũng trở thành một loại cười nhạo.

Hai hàng thủ vệ được cắt cử trong coi cổng lớn, sau khi thấy Thủy Nhan đi về, cũng nhìn không được mà chum đầu nghị luận, thần sắc mập mờ khiến cho người ta nhìn mà muốn buồn nôn.

Thủy Nhan vui vẻ gật đầu, trên gương mặt chỉ có vẻ tái nhợt mà không có một chút yếu đuối như những kẻ kia hằng vọng tưởng.

Nàng chậm rãi mà tự nhiên, bước vào đại môn Vạn Vương phủ, đoạn đường này nàng đi rất thông dong bình thản, không hề có chút tuyệt vọng hay yếu đuối.

Có lẽ trong mười năm nàng sống tại vương phủ này, việc tốt làm không ít, nhưng cũng chưa bao giờ khiến bọn họ có thể đối với nàng mà: “Chú mục lễ nghĩa”, nhưng lúc này chỉ một chuyện đã khiến cho bọn họ cười nhạo mấy ngày mấy đêm đêm pha mọi lúc, nàng trở thành tiêu điểm ở vương phủ này, được mọi người đem ra làm thành đề tài tán gẫu lúc trà dư tửu hậu (lúc rảnh rỗi thông thả)

Thủy Nhan đem tay thu vào trong áo của mình, trên mặt chỉ còn là nét thông dong, chỉ ít, nàng cũng không muốn để người ta coi thường mình.

“Thủy Nhan cô nương vương gia đang ở đại điện chờ cô.” Nha hoàn về mặt quái dị nhìn nàng mà cười cười, nhưng thanh âm truyền khẩu dụ vẫn là cẩn thận từng li từng tí.

Thủy Nhan sửng sốt một chút, bước chân dừng lại không biết nên lùi hay tiến, nàng lại càng không biết mình dụng tâm đối đãi chủ tử, không biết giờ đây hấn sẽ lấy về mặt nào mà đối diện với nàng.

Thủy Nhan cởi chiếc áo da mà Quý Lăng Dương đưa cho nàng mặc lên, cung kính mà bước tới đại điện, nàng vẫn trầm mặc cúi đầu không muốn nhìn thấy rốt cục trong đó có những người nào.

Trong đại điện, than đồ vẫn ôn hòa mà cháy, người ngồi ở đó cũng không đổi khác, nhưng từ lúc nào mà không khí đã không còn đồng dạng.

“Vương gia.” Thủy Nhan khẽ khom người.

Quý Lăng Dương khẽ nhấp môi, sắc mặt có chút lúng túng, thật sự nếu không phải vạn bất đắc dĩ hấn cũng không muốn xuất Thủy Nhan ra.

“Tối hôm qua. . . . Người cũng mệt mỏi rồi, tốt nhất hãy cứ về nghỉ ngơi đi đã.” Quý Lăng Dương thì thảo mở miệng, thanh âm bình tĩnh không có chút tình cảm nào.

Thủy Nhan ngẩng đầu, lại thấy được đang ngồi bên cạnh Quý Lăng Dương lúc này không ai khác chính là Diêm Phổ Hạo.

Trong mắt Thủy Nhan hiện lên vẻ khiếp sợ, nguyên bản gương mặt đã không có chút huyết sắc nay lại càng thêm nhợt nhạt.

Diêm Phổ Hạo liếc mắt, phút chốc cũng nhìn thấy được Thủy Nhan, có điều biểu hiện của hấn vẫn cứ như thế, lười biếng như không xảy ra chuyện gì.

“Thủy Nhan bái kiến Diêm gia.” hơn ai hết Thủy Nhan cảm nhận được sự run rẩy từ bàn tay mình truyền đi, run rẩy chợt thoáng qua, trước mắt Diêm Phổ Hạo này, Thủy Nhan hiểu trước mặt Diêm Phổ Hạo, nàng đứng là vẫn còn cảm thấy yếu thế, vẫn thấy một sự si nhục.

“Nhân tiện Thủy Nhan và cả Diêm gia vẫn còn ở đây, vậy chúng ta hãy đến sự tình xử lý luôn có được không?” Mục tiên sinh đột nhiên mở miệng, có điều Thủy Nhan vẫn không hiểu chuyện gì, nhưng nhìn vẻ giận dữ giăng lên trên mặt Úc Kỳ, nàng liền hiểu được xem ra cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, chỉ là nàng cũng với Diêm Phổ Hạo thì có thể có chuyện gì chứ? chẳng lẽ. . .

liên quan đến chuyện mị được tối qua?

“Diêm huynh người cảm thấy thế nào?” Quý Lăng Dương trầm mặc hồi lâu, mới bùng tỉnh mà mở miệng, tuy nhiên trong lời nói vẫn có vẻ không tình nguyện, nhưng trên mặt lại một vẻ nhún nhường nịnh hót.

Diêm Phổ Hạo liếc mắt dừng lại trên mặt Thủy Nhan, hần nhủu mày không cho là đúng trì trệ uống cho xong chén trà.

” Còn phải xem Thủy Nhan cô nương có nguyện ý hay không? đêm qua chúng ta cũng chỉ xen như chồng hờ vợ tạm, ta cũng muốn chịu trách nhiệm trước Thủy Nhan cô nương ” lời Diêm Phổ Hạo nói có phần lỗ mãng nhưng ý tứ lại thập phần rõ ràng.

Diêm Phổ Hạo dứt lời ..., đại diện lặng ngắt như tờ, Thủy Nhan cắn chặt đôi môi đã bị phá cho đỏ mọng, trước mắt nàng là sự si nhục.

không biết là ai, chính lúc vào lúc này truyền đến một tiếng thở dài khê khàng.

“Thủy Nhan, ta sẽ đem văn tự bán mình của ngươi cho Diêm vương gia, từ lúc này trở đi, ngươi chính là người là người của hắn.. .” thanh âm của Quý Lăng Dương vang lên có chút không chắc chắn được che dấu nhưng tuyệt nhiên không có nửa phần tiếc nuối.

Thủy Nhan thấy vậy mà ngán lên tiếng cười vui vẻ, tiếng cười thanh thúy vọng dội trong đại điện, lộ ra hàm răng trắng bóng tựa tuyết, nổi bật lên đôi môi đỏ mọng ri ra chút huyết dịch.

Mục tiên sinh vẻ mặt xấu hổ biến sắc, hắn có thể lường trước chắc rằng Thủy Nhan sẽ không cam lòng, nàng sẽ hận. Nhưng cũng chỉ là một nô tài sao có thể như thế ngông cuồng.

” Ta trước sau vẫn sẽ nghe theo sự an bài của chủ tử.” Thủy Nhan một lần nữa cúi mình, lại quay về với vẻ hèn mọn ban đầu, ý muốn làm cho những người này thấu được cái hèn mọn của bản thân.

” Thủy Nhan cô nương, có thật cô nương muốn theo ta hay không?” thanh âm lười biếng của Diêm Phổ Hạo một lần nữa lại truyền ra.

” Ta tất cả sẽ nghe theo sự an bài của chủ tử.” Thủy Nhan không gọi Quý Lăng Dương là vương gia , vì nàng là nô tỳ, mà nô tỳ sẽ nghe theo lệnh của chủ tử

mày kiếm của Quý Lăng Dương nhủu , nhìn qua tờ giấy đảo vàng trong tay Mục tiên sinh vừa mang tới.

“Diêm huynh, đây là văn tự bán mình của Thủy Nhan, Thủy Nhan tuổi tác còn nhỏ, còn chưa hiểu chuyện, nếu sau này có cơ hội là tiểu thiếp của vương gia, hi vọng được chỉ bảo nhiều hơn”

Diêm Phổ Hạo đem văn tự bán mình kia cầm lấy.

Thủy Nhan ngờ ngác nhìn 1 chuỗi các động tác qua lại giữa bọn họ, rất nhanh minh bạch(hiểu ra), mạng nô tài vẫn luôn nằm trong sự chi phối của kẻ khác, nàng bây giờ tựa như gia súc trao tay, thậm chí người mua này còn chẳng tốn thêm 1 cắc... . xem ra giá trị của nàng so với mười năm chẳng tăng mà lại giảm đi rồi.

“Ta muốn Thủy Nhan cùng không phải là muốn đem nàng về làm thiếp, nàng không có cái tư cách đó, mà chỉ dựa vào tư sắc của nàng lại càng không ... . ta chỉ là rất hâm mộ vương gia có một hạ nhân trung tâm như vậy, vậy nên ta muốn... .” Diêm Phổ Hạo cũng không đem lời muốn nói hoàn thành xong, nhưng trong đại điện này còn ai không hiểu lời hắn nói?.

Sắc mặt Quý Lăng Dương càng hiện rõ vẻ lúng túng, hắn vẫn cho rằng Thủy Nhan ít nhất cũng có thể làm một tiểu thiếp an bài bên người Diêm Phổ Hạo, thay thân đôi phận, nhưng không nghĩ tới. . . . .

” Vốn là nô tài, nếu đem đi làm thiếp Diêm gia xác thực là trào cao rồi.” Mục tiên sinh cười cười mở miệng.

Nét cười nhạo trên mặt Thủy Nhan càng hiện ra rõ ràng.

Nguyên lai cái danh vị thiếp thân kia với nàng ..... cũng chỉ là vọng tưởng ah!

“Thủy Nhan xin nghe theo an bài của chủ tử và Diêm gia, Diêm gia muốn Thủy Nhan làm cái gì hay trở thành cái gì Thủy Nhan tuyệt không hai lời.” Thủy Nhan bước lên trước, con mắt nhìn thẳng vào Diêm Phổ Hạo, có điều ánh nhìn này chỉ còn sự tuân phục thuần nhất.

“Vây sau này ngươi sẽ trở thành tỳ nữ thiếp thân(nha hoàn trực tiếp túc trực bên người ấy) của ta. có điều ta muốn ngươi hiểu rõ, kể từ giờ trở đi. Ngươi là nha hoàn của ta. không phải nô tài của phủ Vạn Vương gia.” Diêm Phổ Hạo cường ngạnh lên tiếng, mang theo khí phách, nhưng khuôn mặt lại hiện rõ vẻ cướp đoạt

“Thủy Nhan sau này chính là nô tài của Diêm gia .” Thủy Nhan nhàn nhạt mở miệng, vẻ nhận lệnh vẫn vậy trên gương mặt, có lẽ là nàng hiểu nàng vốn không thể không nhận mệnh.

Diêm Phổ Hạo khóe môi hơi động, nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên đó, hắn rất nhanh nhìn thấy biến hóa trong phút chốc đó của Thủy Nhan

“Vương gia, ta muốn để Thủy Nhan thề, nếu không lại có cảm giác qua quýt đối phó mà thôi, vạn nhất nàng cùng ta theo về nhưng cuối cùng bỏ trốn thì sao” Diêm Phổ Hạo chuyển mình , trên mặt là vẻ bốn cọt lạnh nhạt.

Quý Lăng Dương ngăn người, tay có chút thu phóng kiềm chế, kỳ thật hắn giờ rất muốn gào thét, thật tâm hắn làm sao lại muốn để Thủy Nhan rời đi, đã thế tên Diêm Phổ Hạo này còn được đăng chân lên đăng đầu.

Quý Lăng Dương lưu loát nói: ”Thủy Nhan người quý xuồng, có còn nhớ rõ những lời nói của người cách đây 10 năm, lúc mới vào phủ đã từng nói... , hiện tại trước mặt tân chủ của người, nói lại một lần.” Quý Lăng Dương vừa thốt lên liền ngay tức khắc quay đi, không giám nhìn biểu tình trên mặt Thủy Nhan.

Thủy Nhan thờ đầu đến cuối cũng chỉ có cười, một nụ cười phục mệnh bất đắc dĩ.....

Nàng nhìn vào Quý Lăng Dương, lại quay sang nhìn Diêm Phổ Hạo, chậm rãi tiến lên một bước, tiến tới sát bên Diêm Phổ Hạo, nàng hé ra một nụ cười tuyệt mỹ, sau đó chậm rãi quỳ trên mặt đất...

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Khế Ước Ban Đầu, Lưỡng Chủ Phân Tranh

Nụ cười tuyệt mỹ trên mặt Thủy Nhan lúc này, bỗng khiến cho những ai ngồi nơi đây kinh ngạc, lại càng cho những ai từng quen biết nàng kinh ngạc không thôi

- “Diêm gia, trước lúc Thủy Nhan thề, Thủy Nhan có thể hỏi Diêm gia một vấn đề có được hay không?”

Diêm Phổ Hạo có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu, tựa hồ còn có chút chờ mong xem câu hỏi sắp thốt ra đây có thể là gì.

“Diêm gia là thật tâm muốn cho ta đi theo người, thật sự muốn cho Thủy Nhan trở thành tỳ nữ của người sao?” Thủy Nhan ngược mi, vui vẻ khắc họa trên gương mặt nàng vẫn chưa có biến đi, chỉ là trong thanh âm thanh thúy thốt lên đầy vẻ nghi hoặc.

Mục tiên sinh rất nhanh phát hiện ra Thủy Nhan muốn làm càn một lần nữa, hần vội vàng tiến lên trước, chuẩn bị mở miệng thì Diêm Phổ Hạo đã chậm rãi mở lời.

- “Cũng không hẳn là hoàn toàn muốn người, nói ra thì phủ đệ của ta không có thiếu tỳ nữ...” Diêm Phổ Hạo không nhanh không chậm trả lời câu hỏi của nàng, hần trông thấy được vẻ hung phấn hiện trên gương mặt nàng, rất nhanh hần hiểu được ý đồ của nàng khi hỏi vậy.

- “Việc này thật ra vương gia không hề thật tâm muốn một nô tỳ, chẳng hay cũng không cần ép buộc phải để Thủy Nhan bên người làm gì?” Thủy Nhan lần nữa mở miệng, nói rõ nàng không thích đi theo Diêm Phổ Hạo.

Nét cười bên môi Diêm Phổ Hạo khắc càng sâu, hần chậm rãi thở ra một hơi, đội nhiên có chút nhú mày, hướng Quý Lăng Dương mở miệng nói: ”Vương gia, người xem lời ta nói cũng không phải chỉ là giờ chơi, nàng còn chưa tới phủ của ta, vậy mà bây giờ đã nghĩ đến chuyện cự tuyệt.”

Trên mặt Quý Lăng Dương hiện càng rõ vẻ phức tạp, hiện tại hần gần như là đâm lao thì phải theo lao, cho dù Thủy Nhan không muốn đi, có điều không đi không được.

“Thủy Nhan những gì người nói cách đây mười năm mau nói lại một lần, ta không muốn phải nhắc lại đến lần thứ ba.” Thanh âm Quý Lăng Dương lúc này đã có nộ khí, thứ nộ khí bất đắc dĩ.

bên môi Thủy Nhan vẫn là nụ cười tuyệt mỹ, nháy mắt nà thời gian cứ thế vẫn trôi đi, nhưng trong mắt nàng tòi tại quật cường, bởi vì nàng muốn cố gắng, bởi vì nàng muốn phản kháng, nàng không muốn rời đi nơi đây, nàng không muốn bị người khác sắp đặt, nhưng... . Cứ tự mình tự cho là đúng như thế cũng quá mức vọng tưởng rồi.

hít sâu một hơi, chậm chạp tiến đến, rất rất từ từ, hướng về phía Diêm Phổ Hạo dập đầu một cái, rất nhanh thẳng lưng thẳng eo:

- “Thủy Nhan kể từ hôm nay cho đến sau này... . là Diêm gia tỳ nữ, từ nay chủ tử nói cái gì, Thủy Nhan tuyệt không phản kháng, cho dù là khó khăn nguy khốn, Thủy Nhan chỉ nghe quyết định của chủ tử, an nguy của chủ tử, tính mạng của chủ tử, lời chủ tử phân phó, Thủy Nhan cho dù phải bỏ đi mạng mình cũng sẽ hoàn thành... Cũng tuyệt không.....

hai lòng.”

Ánh mắt Thủy Nhan từ từ mất đi tiêu điểm, thanh âm đến cuối càng ngày càng nhỏ, nói xong Thủy Nhan hướng Diêm Phổ Hạo dập đầu một lần nữa.

“Diêm huynh, như vậy đã yên tâm hay chưa?” Quý Lăng Dương cười cười cầu hòa mở miệng, nhưng con mắt từ đầu đến cuối không giám liếc nhìn Thủy Nhan lấy một chút (hần còn dám nhìn, ta móc mắt[wo^0w]).

Diêm Phổ Hạo mân một chút đôi môi mỏng, không có trả trả lời câu hỏi của Quý Lăng Dương, mà lười biếng rời khỏi ghế, sau đó chậm chạp bước đến trước mặt Thủy Nhan, khoe miệng tươi cười vẫn không có giảm đi nhìn qua Thủy Nhan

hắn vươn tay, tay hơi dùng lực mà nắm lấy cằm Thủy Nhan, khiến Thủy Nhan phải nhìn thẳng vào mặt hắn,

trong đôi mắt trong suốt của Thủy Nhan, vẫn y nguyên vẻ bất phục, nhưng khiến nàng chống lại ánh mắt của Diêm Phổ Hạo, trên mặt nàng lại hiện lên vẻ phước tạp.

“Người vừa mới nói rất rõ ràng, tuyệt không hai lòng, ta muốn Lòi Thê này, người cũng không phải chỉ qua loa cho xong, nếu muốn phạm vào lòi thê ngày hôm nay, đã muốn hai tâm mà nói, ta sẽ khiến cho người... sống không bằng chết, ta nói được thì làm được.” Diêm Phổ Hạo buông Thủy Nhan ra, sau đó lại vẫn lạnh nhạt mà cười, nhưng nụ cười này lại khiến Thủy Nhan... rét lạnh thấu xương.

Thủy Nhan gật nhẹ đầu, trong đầu lại thêm hỗn loạn, nàng muốn thế nào cũng không hiểu nổi tâm chủ trước mắt này, nhưng cũng minh bạch rằng, chủ tử của nàng đây cuồng vọng, khiến cho nàng một đường lui cũng không có, cũng chẳng quay lại nhìn chút chuyện cũ, chỉ còn lại bản kế ước đã trao đi, cùng vói của nàng cả đời không đổi...

Làm nô tỳ thân phận.

※※※

Ban ngày trời quang mây tạnh là thế, vậy mà tất nàng đi, không báo trước không kiêng nể, lũ lượt từng bông tuyết kéo về rải đầy trời.

Thủy Nhan chăm chú chạm chạp thu dọn chút nữ trang của bản thân, dặn dỗi mà bỏ lại tất cả những thứ Quý Lăng Dương cho nàng, gian phòng nhỏ bé này nhưng lưu lại mười năm tình cảm của nàng, nhưng hôm nay rồi đi....

Mà Quý Lăng Dương ngồi im lặng ngoài sảnh, nghe thanh âm thu dọn đồ đạc của Thủy Nhan, hắn một ly lại một ly rót đầy chén rượu của mình.

Mười năm sớm chiều ở chung, mười năm trung thành và tận tâm, mười năm làm bạn lẫn nhau, mười năm đấy... Nhưng hiện tại chỉ còn bèo bọt, cùng nội tâm chua xót của đôi bên.

“Thủy Nhan ta làm như vậy cũng không phải thiệt tâm mong muốn, có điều không thể không đi bước đi này, lần này thật sự đã ủy khuất người rồi.”

Quý Lăng Dương nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm bất đắc dĩ thật khiến người ta có một tia đồng cảm tiếc hận.

Cánh tay đang thu dọn đồ đạc của Thủy Nhan, dừng lại một chút, nhưng cười nhạt trên mặt như cũ không hề biến mất.

“Vương gia nói quá lời, Vương gia dù sao cũng là chủ cũ của Thủy Nhan, phân phó của người, cho dù mất mạng, Thủy Nhan cũng nhất quyết hoàn thành, huống hồ chỉ là chuyện như vậy.” Trong thanh âm Thủy Nhan, rõ ràng nghe được ý mỉa mai.

Nhưng Quý Lăng Dương lại giả không nghe ra, hắn dùng lực rót rượu, chậu than bên cạnh vẫn hừng hực cháy, hắt lên mặt hắn đỏ hồng.

Hắn đặt chén rượu xuống, đột nhiên nghiêm nghị mở miệng “Thủy Nhan người ra đây, ta có chuyện muốn nói.”

Thủy Nhan buông nữ trang trong tay, nàng có chút chần chờ đi ra.

“Vương gia có gì phân phó?”

Quý Lăng Dương thoáng phát ngốc trệ, sau đó ý bảo Thủy Nhan ngồi bên cạnh hắn, nhưng Thủy Nhan lại đứng đấy, nàng không có quên, nàng thân là nô tài, làm sao có thể ngồi bên chủ tử của mình?

Quý Lăng Dương cũng không cưỡng ép, chỉ là chần chờ thật lâu mới mở miệng nói: “Thủy Nhan về sau còn có thể coi ta là chủ tử của người không? Còn có thể vì ta mà trả giá hay không?”

Quý Lăng Dương hỏi một loạt các câu hỏi, lại khiến cho Thủy Nhan triệt để buồn cười, hắn không phải đã bán rẻ nàng sao? không phải đem nàng trao đổi sao? Tại làm sao vẫn có thể... nói những lời hoang đường như vậy.

Thủy Nhan không có trả lời chỉ tiếp tục ngốc lạng đứng đó, bởi vì những câu hỏi này nàng không biết làm sao trả lời.

“Thủy Nhan người còn nhớ không, người từng nói, từng thề, cho dù vứt bỏ đi tính mạng của mình người cũng sẽ hoàn thành phân phó của ta?” Quý Lăng Dương tiếp tục mở miệng, nhưng những lời hân thốt ra lại khiến cho Thủy Nhan triện tâm, thất vọng cùng đau xót và mê vông, lúc này lời thề kia, lời nói dụng tâm này, tất cả tất cả chỉ là sự nhạt báng đáng buồn cười, thật ngu xuẩn chê cười.

Quý Lăng Dương không có được câu trả lời của Thủy Nhan, hắn đứng đấy, không do dự đi đến trước mặt Thủy Nhan, nắm thật chặt hai vai của thủy Nhan.

“Ta hi vọng người hiểu rằng, người mãi là của ta, vẫn là Thủy Nhan của ta, không phải của bất cứ ai, mặc kệ vẫn tự bán mình kia nằm trên tay ai, mặc kệ người lập lời thề với bất kỳ người nào, người cần phải hiểu, ta mới là chủ nhân chân thực của người.” Lời nói đầy tính khẳng định của Quý Lăng Dương, làm Thủy Nhan thấy thật mâu thuẫn, hiện tại hắn đã đem nàng tặng cho người ta, như thế nào lại bảo nàng vẫn là người của hắn.

” Thủy Nhan hạ mị được tối qua, là ta sai, thực xin lỗi người, nhưng đưa người cho người khác, ta thật sự bất đắc dĩ nhưng hôm nay đem cho người khác, cũng chỉ bởi vì ta không còn chọn lựa nào khác, kì thật hôm qua đưa đến bên cạnh Diêm Phổ Hạo ta hoàn toàn có thể chọn một người khác,

nhưng mà, Thủy Nhan, ta lo lắng nữ tử ta đưa đến bên cạnh Diêm Phổ Hạo phải là người tuyệt đối trung thành, phải là đối với ta trung tâm, phải là người có thể vì ta mà trả giá hết thảy, cống hiến cho ta” Quý Lăng Dương thanh âm hữu lực lại thốt lên những lời khó hiểu đối với Thủy Nhan.

“Vương gia, Thủy Nhan cảm ơn hậu ái của người.” Thủy Nhan tuy rằng không hiểu lời hấn nói, nhưng nàng biết, những lời hấn nói vừa rồi là đối với nàng có sự coi trọng.

“Thủy Nhan ta đưa người đến bên cạnh Diêm Phổ Hạo, cũng không phải để người làm nô tài, mà là muốn người thay ta điều tra rõ hết thảy về Diêm Phổ Hạo, đối với ta tất cả đều hữu dụng, người không nên quên người vẫn là nô tài của ta, mười năm cảm tình ta và người bồi đắp, người phải hiểu được nỗi khổ của ta, người vẫn còn thiếu nợ của ta... . Coi như người thề, Diêm Phổ Hạo cũng không thể biết được ta mới là chân chính chủ nhân của người”

Quý Lăng Dương cuối cùng cũng làm cho Thủy Nhan hiểu được lời hấn nói, cũng hiểu rằng hấn cũng chưa từng bỏ qua dã tâm của mình, cũng với vận mệnh làm một quân cờ, thực bi ai của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Rời đi Trên bờ môi của Thủy Nhan vẫn là nụ cười vui vẻ mà Quý Lăng Dương vẫn hằng quen thuộc.

Nàng chậm rãi lùi ra sau một bước, đột nhiên hạ thấp người:

- “Vương gia, mười năm dạy dỗ của người Thủy Nhan đâu giám quên? Mười năm ân tình của người ban cho, Thủy Nhan làm sao có thể không trả, nhưng...” Gương mặt Thủy Nhan tái nhợt, nàng bây giờ chỉ là cá nằm trên thớt mặc người chém giết, mà Quý Lăng Dương cho nàng mười năm ân tình, mười năm dưỡng dục, nàng sao có thể quên, làm sao có thể không nghe? làm sao dám không hồi báo?

- “Chỉ cần người còn nhớ rõ là tốt rồi, không nên quên năm đó ai giúp người an táng phụ thân, là ai cho người mười năm cơm no áo ấm” Quý Lăng Dương từ trên cao nhìn xuống Thủy Nhan, để Thủy Nhan thiếu nợ, hấn hiểu rõ cô bé Thủy Nhan từ nhỏ trọng đạo, hiểu lý này, đối với ân tình, nàng xem trọng hơn bất cứ ai, dù không nói ra mười năm ân tình đạo nghĩa, thì hấn cũng biết rõ Thủy Nhan sẽ không cự tuyệt yêu cầu của chủ tử là hấn.

“... Thủy Nhan rất rõ ai mới là chủ tử của mình, Thủy Nhan cũng hiểu mình nên vì ai mà trung tâm” Thủy Nhan thì thảo, con người vô tiêu cự nhìn qua cửa sổ đóng chặt.

Nghe câu trả lời câu Thủy Nhan, Quý Lăng Dương nở nụ cười, nụ cười phát từ nội tâm, nụ cười của dục vọng thỏa mãn.

“Thủy Nhan, người vĩnh viễn là Thủy Nhan tốt của ta, cũng vĩnh viễn chỉ người mới có thể là của ta tử sỹ “sự u sầu cùng lo lắng trên gương mặt Quý Lăng Dương, sớm đã biến mất, nhưng đôi mắt hưng phấn của hấn không có nhìn thấy, trên gương mặt của Thủy Nhan, bắt đầu từ hôm qua, mang lên vẻ cười nhạo cùng mỉa mai trong ánh mắt, một chút cũng chưa ngừng lại.

“Vương gia, mười năm dạy bảo cùng ân tình của vương gia, Thủy Nhan dù mất mạng cũng sẽ báo đáp đầy đủ, nhưng ... nhưng Vương gia có thể đáp ứng Thủy Nhan một việc sao?” Thủy Nhan rướn người về phía trước, cũng không có đứng lên, trên mặt cũng chỉ có thành khẩn.

“Thủy Nhan yêu cầu, ta làm sao lại có thể không đáp ứng” hưng phấn trên mặt Quý Lăng Dương vẫn không hề biến mất.

“Nếu như một ngày kia, Vương gia nắm quyền, Vương gia hãy để Thủy Nhan xuất gia, để cho Thủy Nhan lưu lại phật môn sống hết một đời.” thanh âm Thủy Nhan chỉ còn hèn mọn, hèn mọn khẩn cầu.

Quý Lăng Dương hơi sững sốt, lần này hấn mới thấy được vẻ cô đơn, và mỉa mai hiện lên trong mắt Thủy Nhan, hấn chần chờ một chút, rất muốn mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn là chậm rãi nhẹ gật đầu.

Thủy Nhan vui vẻ:- “Cảm ơn Vương gia ân chuẩn.”

Thân mình Thủy Nhan chậm rãi đứng thẳng, mắt nàng rời đi thân ảnh Quý Lăng Dương, không chút chần chờ đi vào phòng trong, nhưng tay nàng lại run rẩy, sự run rẩy chưa xót do lạnh giá toát ra từ trong xương tủy.

Thủy Nhan mở cửa phòng, tiếng cười của nàng khàn khàn toát ra, Quý Lăng Dương cho nàng mười năm, thật đủ cơm no áo ấm? Thật đủ ân tình? mười năm này, nàng là chuyên cần hơn tất thảy, học tập những kĩ xảo giết người, khiến tay nàng bị tơ mỏng kéo cho đầy máu, đây cũng là ân tình Quý Lăng Dương nhắc tới?

Tình? Cho nàng một thân độc dược, thân thể lúc nóng lúc lạnh. đây là Quý Lăng Dương cho nàng cơm no áo ấm?

Mười năm này, với nàng chủ tử luôn được nàng coi trọng hơn bất cứ ai, bất cứ thứ gì, so với ai cũng thân thuộc hơn, có thể là vua của nàng, cũng có thể là gia đình của nàng, nhưng đã một lần coi nàng là người?

Thủy Nhan dùng cười, mang từng thứ đồ đạc đem cất kỹ đi, nàng hiểu rằng có lẽ Quý Lăng Dương khẳng định rằng nàng sẽ không phản bội hắn, nàng sẽ không bao giờ bán đứng hắn cho nên mới có thể yên tâm như vậy, khẳng định nhưng vậy nên mới đem nàng vứt lên giường kẻ khác, đem nàng như một đồ vật mà qua tay mà trao đổi?

Chỉ là canh bạc này hắn thắng, bởi nàng quả thật không phản bội hắn, cũng sẽ không bán đứng hắn, nếu như so sánh giữa hắn và Diêm Phổ Hạo, nàng làm sao có thể phản bội Quý Lăng Dương, làm sao có thể bán hắn

Mười măn tình nghĩa làm sao có thể nói buông là buông là buông, bỏ là bỏ dễ dàng như thế

※※※

Vài ngày sau đó, tuyết không ngừng rơi, khiến cho kế hoạch rời đi của Diêm Phổ Hạo bị ngừng lại, khiến hắn phải ở lại Vạn vương phủ thêm một thời gian khi thời tiết cho phép xuất hành thì cũng đã nhanh tới cuối năm.

Ngày lên đường, Thủy Nhan một thân áo trắng, trên người khoác thêm một trường bào màu tím, trên tóc cài một số trang sức hết sức bình thường, trên tay nàng giữ chặt một bình sứ, một chút cũng không rời lỏng.

cái cách nàng giữ lấy cái bình kia, không hiểu sao khiến người ta cảm thấy có chút đau thương.

Quý Lăng Dương cùng với Diêm Phổ Hạo lời qua tiếng lại với nhau những câu chào khách sáo rỗng, Thủy Nhan ngơ ngác đứng trong trời tuyết, mặt cùng chớp mũi nàng bị đông cứng tới đó bùng, nhưng ánh mắt nàng thế nào cũng không giám liếc nhìn Quý Lăng Dương một lát, nàng sợ hãi lòng của mình, không kiềm chế được lại đau đớn.

Úc Kỳ đứng trước mặt Thủy Nhan, hắn nghĩ muốn mở miệng, nhưng quả thật không thốt ra lời, thật lâu sau mới lên tiếng: ”Đem cha ngươi xuôi xuống phía nam, ngài có quen không?”

Câu hỏi của Úc Kỳ lại khiến mặt nàng hiện lại vẻ cười nhạo, trong vương phủ này, chỉ có mình Úc Kỳ biết, chiếc bình đặt trên tủ bên cạnh giường của Thủy Nhan chính là tro cốt của phụ thân Thủy Nhan năm đó, mười năm trước Thủy Nhan cũng không có an táng cha, tiền mà Thủy Nhan dùng bán thân đổi lấy, cũng chỉ đủ cho Thủy Nhan trả hết tiền thuốc men của phụ thân nàng.

”Phụ thân rồi sẽ quen, chẳng phải có ta bên cạnh người sao?” Thủy Nhan đem bình ôm chặt thêm, phảng phất như thể không muốn chia xa.

”Đến nơi khác làm một nha hoàn ngươi phải học khôn lên, đừng lại ngốc nghếch như khi ở đây nữa có biết không?” Úc kỳ bắt đầu dĩ thời dài.

Thủy Nhan nhẹ gật đầu, nhưng phúc tạp hiện lên trong ánh mắt lại không để Úc Kỳ nhìn thấy.

Diêm Phổ Hạo quay đầu, nhìn cái bình trong tay Thủy Nhan, mày kiếm của hắn khẽ chau lại, hắn chậm rãi đi đến trước mặt Thủy Nhan

”Đồ vật cũ nát như thế, chẳng lẽ ngươi muốn đem nó về phủ sao?”

Thủy Nhan ngẩng đầu, gương mặt mê mẩn, chẳng lẽ chiếc bình cũ trên tay nàng ảnh hưởng tới qui của vị tân chủ này sao?

“Thủy Nhan rất thích cái bình này, Diêm huynh thành toàn nàng cho nàng đem theo đi a.” Quý Lăng Dương vội vàng vì nàng giải vây kỳ thật hắn cũng không biết, tại sao Thủy Nhan lại coi trọng cái bình trong tay đến vậy.

Khóe môi khẽ nhếch lên, bạc môi tự hồ định thốt ra điều gì đó, nhưng rồi cái gì cũng không có nói ra, hắn im lặng, quay người bước lên xe ngựa.

Thủy Nhan ngẩng đầu nhìn lại vương phủ mà mình đã sống trong mười năm, mười năm này trong trí nhớ của nàng, tựa như một khúc nhạc hài, từng mảng, từng mảng kí ức ủa về hiện lên trong đầu nàng, nhưng nhớ lại nhiều hơn cũng có thể thay đổi được gì đây, nàng giờ đây chẳng phải cùng sẽ rời đi.

lúc nàng lên xe ngựa, Quý Lăng Dương vội dùng tay giữ nàng lại, Thủy Nhan quay người, trong mắt, có chút buồn bã

”Mọi việc cần cần thật từng li từng tí, không nên cậy mạnh mà làm loạn, nếu ngươi ở đó gây ra họa gì, ta sợ ta sẽ không bảo hộ được ngươi.” trên mặt Quý Lăng Dương chỉ có sự ôn nhu, nhưng lời nói của hắn lại khiến Thủy Nhan đau triệt tâm.

”Ta sợ sẽ không bảo hộ được ngươi!” lời này nghe thật là quen tai, thật khiến cho người ta cảm động, nhưng lần này vời mười năm trước chỉ khiến cho người ta thêm chế cười mà thôi.

Năm đó Thủy Nhan nàng cho rằng hắn là một chủ tử tốt, sẽ nhớ hắn là người có thể bảo hộ nàng, nhưng... Bán đứng, nhục nhã, còn cái gì hắn chưa cho nàng đây?

“Vương gia bảo trọng, Thủy Nhan đi đây.” Thủy Nhan cứng ngắt mở miệng, cố gắng áp chế lòng mình không để cho mình lộ ra một chút tâm tư nào của bản thân.

Quý Lăng Dương nhẹ gật đầu, nhìn theo Thủy Nhan vào xe ngựa.

Phía trong thùng xe chật hẹp, Thủy Nhan nhìn nhìn Diêm Phổ Hạo, sau đó chọn một chỗ không xa của ngai xuống, nàng chậm rãi thở dài, không biết làm

cách nào để ở chung với hắn, đối mặt hắn, nằng tựa hồ luôn luôn chịu chút ít áp lực cùng sợ hãi tiềm ẩn.

” Chẳng lẽ bình thường, người cũng hầu hạ Vạn vương gia? Đem Vương gia quăng sang một bên, chẳng hề quan tâm?” Diêm Phở Hạo lấy tay chống vào trán của mình, nụ cười ta khiến cho Thủy Nhan sợ hãi kia vẫn chưa hề rút đi trên mặt hắn...!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Thủy Nhan có chút giật mình ngốc lạng, sau đó cẩn thận đem cái bình nằm ngang trong xe, sau đó xoay người tiến đến bên Diêm Phở Hạo, trên mặt không chút biểu tình mở miệng “Diêm gia có việc gì phân phó nô tỳ sao?”

Diêm Phở Hạo ngẩng đầu lên nhìn nữ tử trước mặt này, sau đó không khỏi cười ra tiếng: ”Đưa cho ta hộp com đến đây”. Diêm Phở Hạo nâng tay, chỉ vào hộp thức ăn tinh xảo có ở trong xe.

Thủy Nhan đưa hộp com đến trước mặt Diêm Phở Hạo, cẩn thận giúp hắn mở hộp com ra, nhưng Diêm Phở Hạo lại không hề động đậy, chỉ là hơi khó chịu mà nhíu đôi mày kiếm.

” Ngày ấy trong kỹ viện, ta thấy người đưa đồ ăn cho chủ nhân không phải như vậy..” Diêm Phở Hạo mím môi lắc đầu, trên mặt là vẻ nghi hoặc hư hư thật thật

Thủy Nhan hiểu rõ ý của hắn, nàng đưa hộp com để lên trên bàn nhỏ, từ bên người lấy ra ngân châm, sâu đó lần lượt nếm qua từng loại thức ăn, lại thuần thực sờ lên mạch đập nơi cổ tay mình, lại tiếp tục nhìn màu da bản thân, sau đó hơi hèn mọn, ôn nhu nói: “Diêm gia thức ăn có thể dùng”

Khóe môi Diêm Phở Hạo hiện lên độ cong tựa tiêu phi tiêu (cười mà như không cười), hắn lười biếng vươn tay, cầm lấy một khối bánh ngọt bên trong nếm một ngụm.

“- Ta muốn người biết một điều, nị được, không thể dùng ngân châm để có thể phát hiện ra, nếu muốn biết chỉ có một cách, là chính mình thử.” Diêm Phở Hạo đem khối bánh vừa ăn đó, ném trở lại hộp com, dùng một chiếc khăn lụa lau lau tay.

Thủy Nhan nhanh liền hoảng hốt, sợ hãi lui về sau vài bước “Người hèn hạ, vậy mà khiến cho trong bánh ngọt có....”

Diêm Phở Hạo nhìn qua bộ dạng của Thủy Nhan, ý cười càng thêm vui.

” Ta chỉ nhắc nhở người thôi, không cần khẩn trương như vậy, lại nói thân thể của người còn chỗ nào ta chưa thấy qua?” Diêm Phở Hạo nghiêng ngẫm mà thốt ra những lời này.

Thủy Nhan lập tức nếu nghĩ có thể nàng sẽ dùng làm ti tợ, siết chết cái con người cuồng vọng này.

Thủy Nhan phẫn nộ một lần nữa đến bên cạnh cửa xe, con mắt vẫn như cũ lảng tránh Diêm Phở Hạo mà Diêm Phở Hạo hiện tại cũng lười không muốn đùa bỡn Thủy Nhan, trong cái khoảng không gian chật hẹp trên xe ngựa này, chỉ mang tới cho Thủy Nhan áp lực vô hình bủa vây, và kí ức xa xăm vây quanh... .

※※※

Xe ngựa xóc nảy đi đúng nửa tháng, mới đi đến vùng đất phương nam tràn đầy nắng ấm với hoa thơm thủy biếc- Giang Nam.

Bởi vì sắp đến lễ mừng năm mới, khắp nơi tràn ngập không khí vui mừng, nhưng Thủy Nhan không quen với khí hậu ẩm áp này, ngay cả khi trời về đông cũng không hề có tuyết rơi, hơn nữa vừa đến Giang Nam, Thủy Nhan cảm thấy cơ thể dường như đã nhiễm phong hàn, trong người luôn cảm giác thấy giá lạnh.

Thủy Nhan bước xuống xe ngựa, nhưng trước khi bước xuống, Thủy Nhan vẫn cẩn thận mà khoác lên cho Diêm Phở Hạo một chiếc áo choàng bằng lông dê, trong một tháng (nguyên văn đó mình cũng không hiểu tại sao lúc đầu báo nửa h lên 1 tháng nữa o_0), Thủy Nhan vẫn hầu hạ cho Diêm Phở Hạo từ đầu đến cuối hoàn toàn xem Diêm Phở Hạo là một chủ tử chân chính, nhưng cõi lòng Thủy Nhan vẫn luôn rõ ràng nàng là vì sao có mặt bên cạnh hắn .

Diêm Phở Hạo nhìn qua sắc đỏ không bình thường trên mặt Thủy Nhan, hắn có chút sửng sốt nhưng lại làm như không có việc gì, bình tĩnh bước xuống xe ngựa

Tại trước cửa của phủ đệ lớn nhất Giang Nam, có một đám lớn nô bộc gia nhân đang đứng, nô bộc ăn mặc đường hoàng , nhân quyền nữ tử thì trăm hoa vạn sắc, áo gấm quần lụa chỉnh tề đứng đó.

Mỗi một vị nữ tử lớn lên đều tuyệt mỹ khiến cho hoa nhường nguyệt thẹn.

Thủy Nhan nhìn qua trần thế đó, có chút sững sốt, đều là vương phủ nhưng Quý Lăng Dương mỗi lần hỏi phủ đều không có cái ” trần thế ” như vậy, Thủy Nhan mân mê đôi môi khô khốc càng thêm giữ chặt chiếc bình trong tay mình, ôm vào trong ngực của mình.

“Cung nghênh gia hồi phủ.” Mọi người dập đầu hành lễ, thanh âm chỉnh tề đồng nhất khiến cho Thủy Nhan cảm thấy buồn cười.

Diêm Phổ Hạo nhẹ gạt đầu, lúc chuẩn bị đi vào trong phủ, hần như nghĩ ra cái gì, đột nhiên dừng bước, quay người, không hề báo trước mà kéo tay Thủy Nhan, một động tác đơn giản này, lại khiến đám gia nhân kia không cho là đúng, nhưng lại khiến cho Thủy Nhan tức cười.

Thủy Nhan nghĩ muốn tránh thoát, nhưng cánh tay kia dùng lực giữ chặt làm cho nàng muốn thế nào cũng không thể gãy ra, ngay trong lúc đang không biết làm thế nào cho phải, thì một bóng vàng nhạt xinh đẹp ào vào ngực Diêm Phổ Hạo, cánh tay mảnh khảnh choàng lên cổ Diêm Phổ Hạo, động tác mềm mại mị hoặc.

Diêm Phổ Hạo có chút giật mình, hần thả tay Thủy Nhan, đưa tay ôm lấy nữ tử trước mặt.

“Gia đi nhiều ngày như vậy, người ta cực kỳ nhớ người.” Lời nói nũng nịu thốt ra hoàn toàn không để ý đến những người xung quanh.

Thủy Nhan lạnh lùng đứng một bên nhìn một màn trước mắt này, không khó để nàng nhận ra, phần đông nữ tử ở đây từ sao khi có gái kia xuất hiện thì trên mặt bọn họ liền xuất hiện hận ý xen lẫn hâm mộ, nhưng các nàng trong mắt Thủy Nhan mà nói chẳng qua cũng thật bị ai.

“Ta đây không phải trở về rồi sao?” Diêm Phổ Hạo nhẹ nhàng hôn qua cặp môi đỏ mọng của nàng kia, trên mặt hiện lên vẻ yêu thương.

Thủy Nhan cảm thấy xấu hổ quá mức, không muốn nhìn thấy một màn như vậy, nhưng lại hông hiểu tại sao, trong đầu nàng lúc này lại nghĩ tới cái buổi tối hôm đó khi hần ở trên người nàng lưu lại những dấu hôn, cùng cả cái cảm giác khô nóng lạ kì.

Thủy Nhan cười cười, nguyên lai Quý Lăng Dương không có đoán sai, tên nam nhân mặt mũi toàn thân toát ra cái luồng ta khí bất định , một thân khí phách, lại chính là một tên hóa sắc không sai, bằng không làm sao có thể trong lòng lưu luyến nữ tử này nhưng ngoài mặt lại ôm hôn nữ tử khác.

Nghĩ tới đây, nội tâm Thủy Nhan có chút khó chịu, nàng cúi đầu, có chút khó chịu nhẹ giọng ho khan, nhưng cười nhạo cùng khuất nhục lại một lần nữa hiện lên trên mặt nàng.

Tiếng vang truyền từ bệnh cạnh lôi kéo sự chú ý của Diêm Phổ Hạo, hần buông thân thể mềm mại trong lòng, đi đến trước mặt Thủy Nhan, đem áo choàng của bản thân choàng lên người nàng, sau đó vô thanh vô thức, cầm tay Thủy Nhan, hướng vào phía trong phủ tiếp tục bước đến.

Độ ấm trên tay Diêm Phổ Hạo cùng động tác khó hiểu của hần một lần nữa khiến Thủy Nhan cảm thấy nghi hoặc, xung quanh tiếng nghị luận của nhóm gia nhân cũng bắt đầu vang lên.

Mà nữ tử bị Diêm Phổ Hạo bỏ rơi, trên mặt lại không lộ chút hận ý nào, cũng không giống như những nữ tử khác ghen ghét, mà lại mở to mắt hiếu kỳ trong theo, đánh giá Thủy Nhan từ trên xuống dưới sau đó, khoe miệng hiện lên một độ cong vui vẻ, một nụ cười động lòng người.

Thủy Nhan bị Diêm Phổ Hạo kéo đến đại sảnh, một người búi tóc theo kiểu nha hoàn, nhưng lại ăn vận như một tiểu thư hay gần như thiếu phụ tươi cười bụng một chậu nước đi đến, Diêm Phổ Hạo tỷ mỉ lau đi bụi đất bám trên người.

Diêm Phổ Hạo lau khô nước trên tay, đột nhiên cầm lấy tay Thủy Nhan nhúng vào chậu nước rửa sạch, nước ấm tiếp xúc với da thịt, khiến cho than thế vốn đang cảm thấy rét lạnh của Thủy Nhan thoáng run rẩy.

“Không Tước, nàng là Thủy Nhan, sau này sẽ giống như ngươi, sẽ là thiếp thân nha hoàn của ta.” Diêm Phổ Hạo chính thức tuyên bố thân phận cùng địa vị của Thủy Nhan ở đây, cũng khiến cho nhóm gia nô vừa nãy còn tưởng Thủy Nhan là chủ tử kinh ngạc, khinh ngạc thật sự, bởi bọn họ còn chưa bao giờ thấy chủ tử có thể đối xử với một nha hoàn như thế

Giống như cần trọng hơn, hơn nữa vừa rồi chủ tử còn bỏ thêm giường vào phòng chẳng lẽ nàng cũng giống như Không Tước trở thành nha hoàn thị tẩm?
*

Không Tước nghe lời nói của Diêm Phổ Hạo, càng nghe càng biến sắc, mặt mày càng lúc càng tái nhợt, vốn dĩ gương mặt là đang tươi cười nay bỗng cứng ngắc.

Thủy Nhan nhìn sắc mặt nàng liền hiểu được, sự có mặt của nàng khiến cho vi Không Tước cô nương này mất hứng.

” Thủy Nhan còn chưa hiểu mọi chuyện chốn đây, về sau còn nhờ Không Tước cô nương chỉ bảo thêm.” Thủy Nhan lên tiếng trước, cố ý nói thật thân thiện, bởi nàng rất là rõ ràng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nói cho cùng, nàng đến nơi này không chỉ để làm một nha hoàn đơn giản như thế, trên lưng nàng còn cái nợ ân tình mười năm, mười năm dạy bảo, mười năm cưu mang áo ấm, đèn đây là vì Quý Lăng Dương bán mạng. . . . Chỉ là trước mắt một rừng nữ tử như thế, trăm ngàn phong thái cùng biểu hiện, làm cho nàng nghi hoặc đây chính là nhà Diêm Phổ Hạo , hay là nơi kĩ viện tranh đoạt ân khách?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Buổi chiều đầu tiên đến với vương phủ, là Không Tước an bài phòng ngủ cho nàng, trước giờ Thủy Nhan với nơi ăn ngủ của mình cũng không đặt ra yêu cầu gì, nhưng nàng với Không Tước này đến nói chuyện cũng chưa được mấy câu, thế nhưng nàng ta tựa hồ rất ghét nàng, cho nên nơi mà nàng ta an bài cho nàng nói ra thật đáng buồn cười, có lẽ rằng cả cái đám ăn xin đang đứng ngoài phủ đệ này đi chẳng nữa, hẳn cũng không thể ngờ, trong vương phủ xa hoa, còn tồn tại một nơi ẩm ướt tanh hôi như vậy.

Thủy Nhan đưa hũ tro cốt của cha lên chiếc tủ đã không còn nhìn ra cả nước sơn ban đầu. Thủy Nhan liền thở ra một hơi, căn phòng này thậm chí còn không bằng phòng chế cùi, ẩm thấp, bẩn thỉu, nhưng với một tiện tỳ tha hương như nàng mà nói, đây có lẽ là nơi thích hợp nhất,

Thủy Nhan không rửa mặt, liền nằm vật ra chiếc phản cứng, đem cơ thể cuộn vào chiếc chăn đã mỏng đến chẳng còn hình thù gì. Có điều lòng của nàng trong một tháng này tựa hồ như còn vương vấn mà tính tự oán hận của mình với Quý Lăng Dương, nàng cũng thật tự đánh giá mình thật cao

nàng ở đây bất quá cũng chỉ là một tiện tỳ, chẳng lẽ cuồng vọng cho rằng Diêm Phổ Hạo, sẽ không hề phòng bí mà để lộ hết thảy cho nàng, không cố kỵ để nàng có thể hiểu rõ hẳn?

Thủy Nhan càng nghĩ càng thấy lạnh giá cốt tủy, càng nghĩ càng cảm thấy mình hiện tại thật cô độc, tựa như cô hồn, cô hồn chẳng biết xuất xứ

*****

Âm nhạc êm dịu, mỹ vị đầy bàn tọa hương thơm ngào ngạt, vũ nữ phô diễn tài nghệ, trong đại điện này toát ra vẻ xa hoa lười biếng.

Diêm Phổ Hạo nâng chén rượu, mặt khép hờ, con ngươi không hề nhiễm một chút gì của cảnh hoan lạc ngay trước mắt, trong mắt thiên hạ hẳn là kẻ ham mê sắc đẹp, thiên hạ cho rằng hẳn mê luyến những thứ tửu rượu hoan ái sắc dục này, thậm chí ngay cả đầy tớ trong nhà, mỗi lần tổ chức yến hội đều không quên tất thảy những thứ này. Diêm Phổ Hạo nâng tay, muốn thoát đi cánh tay ngọc ngà đang muốn cời trường sam của hắn, muốn đứng dậy, nhưng bên tai lại chợt nghe thấy được một tiếng đàn.

Diêm Phổ Hạo quay đầu, hắn liền thấy một vị nữ tử đang rất chuyên chú với cây đàn trước mặt. Nhưng khung cảnh này lại khiến hắn nhớ đến một cảnh khác. Cũng có một nữ tử thanh khiết như hoa đào, trong trời tuyết, tấu lên khúc nhạc đầy tình cảm.

- Tiếng đàn của nàng quả thật là nhân gian hiếm có.- Diêm Phổ Hạo vui vẻ gật đầu, trong mắt hiện lên một vẻ nghiền ngẫm.

Từ giữa đám vũ công, chợt xuất hiện một nam tử mặc trường bào màu đen, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt thoát nhìn cũng tuần tú, nhưng lại toát ra sát khí khiến người ta sợ hãi, vẻ băng lạnh trên gương mặt hắn, khiến hắn nhìn như xác chết.

Quý đệ

Hắn đi đến trước mặt Diêm Phổ Hạo, quỳ một gối xuống đất đầy tôn kính.

- Diêm gia.- Sở Nghệ Đường lãnh đạm mở miệng, thanh âm mang thêm từ tính xuyên thẳng, khiến cho đám mỹ nhân vu vật(ưu tú) một phen kinh ngạc.

Nét mặt Diêm Phổ Hạo giãn ra vui mừng đưa tay kéo người dưới đất dậy

- Xem nét mặt của ngươi chắc hẳn nhiệm vụ đã hoàn thành.

Sở Nghệ Thường gật nhẹ đầu, nhưng gương mặt lại lộ ra vẻ khó hiểu cùng nghi hoặc. Nhìn lại nét mặt hắn Diêm Phổ Hạo ngược lại rất bình tĩnh, nhưng hắn cũng nâng tay ra hiệu cho mọi người lui xuống, khiến cho cả đại điện vừa phút trước vừa huyền ảo âm ỹ, giờ lặng ngắt khiến cho người ta có chút cảm giác ăn không tiêu.

- Rất ít khi thấy ngươi có vẻ mặt này, muốn hỏi gì thì hỏi đi. Diêm Phổ Hạo xoay người quay trở lại nhuyền ghé. Sở Nghệ Thường liền tiến lên 1 bước, sau đó lo lắng cất lời:“ vương gia, nghe nói ngài từ kinh thành có mang về một nữ tử, nàng ta còn là nữ tử bên người thập nhất vương gia?”

Diêm Phổ Hạo nhíu mày, thanh âm lười biếng nói : - đúng

- Ngài hồ đồ! vì sao lại nghĩ muốn một nữ nhân bên cạnh hắn(hắn ở đây chỉ thập nhất vương gia- Quý Lăng Dương), ngài không phải không biết thập nhất vương gia đã tâm đầu ý hợp, lần này đến kinh thành chắc chắn là hắn muốn lời kéo ngài, là hắn muốn lời dụ dỗ ngài, ngài nghĩ sao mà lại muốn một nữ nhân bên cạnh hắn, chẳng lẽ ngài thật sự giống như lời đồn, Trầm mê nữ sắc?”

Thanh âm của Sở Nghệ Đường tràn đầy kích động, khiến mặt của hắn cũng trở nên vạm vỡ,

Diêm Phổ Hạo nhìn vẻ kích động của Sở Nghệ Đường, hắn ngược lại nhếch môi, con mắt mang theo ý cười nhìn lại đối phương, trên gương mặt vẫn là vẻ bình thản như cũ.

Sở Nghệ Đường lại càng thêm lúng túng, đối với vẻ ngoài lãnh khốc của hắn tạo lên 1 sự tương phản thú vị, cứ như 1 đũa trê mới lớn bốc đồng làm càn giận dữ:

- Nữ nhân kia là ta mang về, nhưng nàng chỉ là nô tài không hơn, không có thân phận mà hắn mong muốn.

Diêm Phổ Hạo bùng chén rượu lên môi, khẽ nhấp 1 ngụm, nhưng lời hắn nói ra lại càng khiến cho Sở Nghệ Đường thêm mơ hồ

- Quý Lăng Dương muốn nàng ở lại bên cạnh ta giám thị ta, ta liền đưa nàng đến bên người ta cho nàng giám thị ta Quý Lăng Dương dẫn nàng lên trên giường của ta, vậy ta liền cho hắn thấy ta như đã “muốn” nàng, những gì hắn muốn ta liền đáp ứng, nhưng ngôi vị hoàng đế kia, dành cho hắn thất vọng thôi, ta dù có thể nào cũng không mang tới trước mặt hắn.”

Diêm Phổ Hạo không hề cố kỵ mà gỡ bỏ nghi hoặc cho Sở Nghệ Đường, nhưng giải thích của hắn lại khiến cho Sở Nghệ Đường khó hiểu hơn:

- Người trực tiếp cự tuyệt là được rồi, việc gì còn phải đem nàng về đây

Nghe đến đây, con người Diêm Phổ Hạo lóe lên tia ác nghiệt, đột ngột đặt chén rượu xuống

- Ta mang nàng về là diệt đi sự hỗ trợ của nàng đối với Quý Lăng Dương, ta muốn thương thức cái cảm giác chúng như những con kiến bị ta bỏ vào trong ao, gặp nước mà gãy dựa, còn ta thì điều khiển chúng nhìn ngắm chúng, bằng không cả quãng thời gian dài sắp tới quả thật là quá nhàm chán rồi!

Vô thức nâng cao giọng, lại khiến cho từng lời nói của hắn càng thêm quái dị, khiến cho thoát nhìn Diêm Phổ Hạo cứ như 1 ác ma thị huyết hưng phấn khi nhìn thấy máu tươi

*****

Mưa phùn ngày đông, nhỏ mà lạnh lẽo, Thủy Nhan đã một đêm không ngủ, đã mười năm không chuyển chỗ ở, Thủy Nhan không ngờ mình cùng vì lạ nước lạ cái mà không thích ứng được.

Sắc trời hazy còn mờ mờ tối mông mông lung lung, Thủy Nhan cũng đã rời giường, nhưng cơ thể hình như đã nhiễm phong hàn, khiến cho nàng cảm thấy nhưng đang bị độc được tra tấn rét lạnh vô cùng

Hôm qua, Khổng Tước kia không nói cho nàng biết làm thế nào để hầu hạ chủ tử của mình, cùng không nói cho nàng phương hướng, kiến nàng không biết làm thế nào đến được gian phòng của chủ tử, nhưng điều duy nhất Thủy Nhan biết đó chính là Diêm Phổ Hạo sau khi rời giường sẽ uống một cốc trà, loại có mang theo 1 chút vị chua Mơ trà.

Trong 1 tháng đi đường cùng, việc đầu tiên Diêm Phổ Hạo phân phó nàng đó chính là mỗi sáng phải pha cho hắn một chung trà như thế, việc này khiến cho Thủy Nhan có chút buồn cười, một nam nhân lãnh khốc như hắn lại thích uống Mơ trà.

Ngay góc một hồi trong phòng bếp, nàng có chút không biết phải làm sao, cuối cùng vẫn theo thói quen mà pha cho hắn 1 chung trà, lần lượt hỏi thăm cuối cùng nàng cũng đến được lầu các mà Diêm Phổ Hạo nghỉ ngơi, Thủy Nhan nhìn cửa phòng đóng kín, nghe thấy từ bên trong truyền ra thanh âm then thùng của Khổng Tước, Thủy Nhan cảm thấy sự có mặt của mình ở đây thật dư thừa, cũng thật vô dụng, nàng không hiểu Diêm Phổ Hạo muốn nàng làm tỳ nữ là có ý gì.

Ý nghĩa??

Nếu nhưng đổi lại nơi này là Vương phủ(ý của nàng ấy là phủ của tên Quý Lăng Dương kia), vương gia không có nàng chắc hắn là chân tay luống cuống, không chừng còn rống gọi tên nàng, nghĩ đến đây, Thủy Nhan bật cười khanh khách, nhưng nháy mắt nàng liền ngừng cười, Quý Lăng Dương cho dù đã từng ý lại nàng như thế nào đi chăng thì cũng đã một cước đá nàng tới đây, tới một cái địa phương hoàn toàn xa lạ.

Trong mắt Thủy Nhan hiện lên một chút cô đơn, nàng chăm chú nhìn chung trà trong tay mình, chậm rãi đi đến bên cửa, duỗi tay phải, không do dự mà gõ lên cửa phòng..... tuy nàng biết rõ khi mở cánh cửa này ra cảnh bên trong sẽ khiến nàng khiếp đảm, nhưng nàng làm sao có thể do dự, làm sao có thể khiếp đảm? Nàng là vì hồng đồ nghiệp lớn của Quý Lăng Dương mới đến đây....

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Thanh âm trầm thấp, từ tĩnh từ trong phòng vang lên, Thủy Nhan xốc lại tinh thần, nâng cao váy, vui vẻ bước vào căn phòng, nhưng vừa vào tới nơi nàng liền vội vã quay ra, bởi vì trong phòng còn vương mùi dục ái, hơn nữa Khổng Tước hiện tại sam váy đang hỗn loạn mất trật tự, nửa thân trên trần trụi.

Thủy Nhan quay mặt ra phía cửa phòng, trên mặt xuất hiện một tầng hồng, nhưng trong lòng có chút hoài nghi, sao Khổng Tước là nha hoàn lại có thể cùng chủ tử.... chẳng lẽ Diêm Phổ Hạo sắp sửa phong nàng làm thiếp?

- Tại sao không tiến vào?- Diêm Phở Hạo tự mình mặc vào một chiếc áo mỏng, lười nhác ngồi lên ghế phù dung*

Thủy Nhan cứng người, chờ một lúc mới chậm chạp đi vào, nàng cúi đầu thật thấp, 1 chút cũng không dám ngẩng lên, nàng đi tới bên người Diêm Phở Hạo, nâng chung trà trong tay dâng lên

- Diêm gia, thỉnh dùng trà

Có lẽ đang bị phong hàn mà thanh âm của Thủy Nhan có chút khàn, Diêm Phở Hạo dùng ngón trỏ gõ gõ lên tay vịn, hắn không hề có động tác nào khác, chăm chăm nhìn Thủy Nhan,

Không Tước nhìn ánh mắt Diêm Phở Hạo như vậy, trong lòng có chút phần nộ cùng bất an, nàng ta bước qua gạt đi chung trà trên tay Thủy Nhan

- Gia không có thói quen uống trà sáng sớm, ai bảo ngươi mang đến?

Thanh âm của Không Tước nghiêm khắc, gương mặt đầy vẻ giận dữ. Thủy Nhan chau đôi mày nhỏ thanh tú, nàng hiểu Không Tước là cố ý, càng hiểu phần dịch ý mà nàng ta dành cho nàng. Thủy Nhan nhìn Không Tước một lúc, đến cuối cùng cũng vui vẻ, cúi người chuẩn bị nhặt những mảnh vỡ ở trên đất, nhưng tay nàng vừa chạm đến chúng, thì một chiếc giày thêu màu tím cũng rất trùng hợp mà giẫm lên tay nàng, Thủy Nhan chẳng kịp né tránh, mảnh vỡ sắc nhọn đâm vào tay nàng, máu tươi nhuộm đỏ bàn tay nàng, cũng nhuộm đỏ cả mảnh vỡ phía dưới,

- Ai nha, ta vốn là định giúp ngươi, bước chân hấp tấp mà giẫm người rồi, nhìn xem người bị thương rồi. -Không Tước hét hoảng lo lắng ra mặt.

Thủy Nhan đau đớn nhíu mày, cái gì gọi là tay đứt ruột xót, lần này chân chính hiểu được. Thủy Nhan chậm chậm cầm lấy tay mình, lòng bàn tay nàng bị mảnh vỡ đâm vào thật sâu, nhìn vào huyết nhục đầm đìa.

Trước mặt chủ tử, làm sao dám nói nữ nhân của hắn, huống hồ nữ nhân này có lẽ sẽ trở thành nữ chủ nhân của nàng, nàng càng không thể đụng vào. Huống chi, một chủ tử khôn khéo nhìn vào là biết ngay có chuyện gì xảy ra, mà vẫn không mở miệng, nàng lên tiếng, há chẳng phải tự rước nhục vào thân.

Thủy Nhan đứng thẳng người, tay đau đến khó chịu, nhưng nàng vẫn chậm chậm đi tới trước mặt Diêm Phở Hạo, khẽ khom mình: - Gia, thỉnh ngài cho phép nô tỳ trở về băng bó.

Diêm Phở Hạo nhếch môi mỉm cười, con ngươi nhìn thoáng qua vẻ thống khổ của Thủy Nhan, nhưng cũng không nói gì mà lạnh lùng gạt đầu.

Thủy Nhan quay người, cười khổ nghĩ, xem ra Quý Lăng Dương cho nàng mười năm ân tình là thật sự, ít nhất nếu hắn thấy nàng bị như vậy, nàng sẽ được chứng kiến cái vẻ mặt hoảng hốt đau lòng mà yêu thương của hắn dành cho nàng. Thủy Nhan thở dài bị chính suy nghĩ của mình làm cho bật cười, hắn là sao có thể so sánh với Quý Lăng Dương? Đối với Diêm Phở Hạo mà nói nàng chỉ là một nô tỳ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, lấy cái gì ra cho hắn coi trọng, làm sao có thể để nàng trong lòng?

*****

Sau đó, Thủy Nhan không còn xuất hiện trước mặt Diêm Phở Hạo, thật sự nàng cũng không biết xuất hiện để làm cái gì, chẳng lẽ đứng một bên nhìn người ta thân mật, nhìn chuyện duyên lữ tình nhân của hắn? Chưa nói đến cô nương Không Tước kia thật sự chán ghét nàng?

Tay bị thương của Thủy Nhan ần ần đau, tuy đã được băng bó thỏa đáng, nhưng đau đớn cũng không nhờ đó mà ít đi, hơn nữa nàng ở chỗ này tựa hồ như đã bị quên lãng, trở thành người dư thừa, ngay cả cơm hạ nhân cũng không có chén dũa của nàng, cũng không có ai thông báo. Nghĩ tới đây, nàng có cảm mình sai rồi, mà Quý Lăng Dương cũng sai rồi, hắn đưa nàng trực tiếp ném lên giường Diêm Phở Hạo, mà vị ân khách này, lại chưa từng thỏa mãn.

Thủy Nhan ngồi trên mặt đất, ôm chặt tro cốt của cha, muốn bản thân phải vui vẻ lên, tự nhủ với lòng rằng không sao hết, nhưng trên mặt lại chỉ có cô đơn cùng bất đắc dĩ.

Cửa phòng bị người ta mở ra, gió lạnh ùa vào, không có nến thắp nên không thể thấy rõ người tới là ai, Thủy Nhan cảnh giác sờ lên thiên tâm ti bên hông mình.

- Ngươi sao lại ngồi ở đây?

Thanh âm lười biếng truyền đến tai nàng, Thủy Nhan hét hoảng than thảm. Tần chủ của nàng nửa đêm khuya khoắt sao lại có mặt tại đây? Thủy Nhan đứng dậy khẽ khom mình:

- Diêm gia

Diêm Phở Hạo xoay mình thấp nển, nương theo ánh nến, hắn thấy mặt Thủy Nhan, tái đến đau lòng. Hắn duỗi tay, đem đồ vật trong tay ném ra, Thủy Nhan hơi bất ngờ, một cây hắc cầm đẹp tuyệt, đặt trong một căn phòng tối tăm nhất, nhìn vào thật nổi bật:

- Muốn nghe người đàn. - Diêm Phở Hạo cười nhạt mở miệng.

Thủy Nhan thoáng cau mày, sau đó nắm hai tay lại với nhau, nàng bây giờ sao có thể đánh đàn? Hơn nữa, lúc trước khi rời vương phủ nàng đã thề kiếp

này sẽ không chạm vào cảm một lần nào nữa, bởi nếu không vì tiếng đàn ngày đó, nàng có lẽ đã không chọc đến hân.

- Gia, đêm đã khuya, ngài vẫn là nên quay về nghỉ ngơi thì tốt hơn. - Thủy Nhan còn cố ý cho Diêm Phổ Hạo thấy tay mình đang bị thương.

Ý cười trên mặt Diêm Phổ Hạo càng hiện rõ, ý vị thâm trường cất lời: - “Nếu Vương gia yêu cầu người, người hẳn là sẽ đánh nha” (Vương gia ở đây chỉ Quý Lăng Dương)

Thanh âm lười biếng, nhưng lại mang theo giận dữ, khiến cho Thủy Nhan run rẩy toàn thân, nàng đem tay mình giấu ở sau lưng, đứng lạng một chỗ,

Diêm Phổ Hạo ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, chờ động tác tiếp theo của nàng. Thủy Nhan cắn môi, cuối cùng cũng vui vẻ đến bên cầm, nhưng tay vừa khảy lên dây đàn, vết thương lại đau đớn chảy ra tơ máu.

- Đau sao?

Diêm Phổ Hạo lạnh lùng sâu kín mở miệng. Thủy Nhan nghi hoặc ngẩng đầu, không hiểu rốt cục chủ tử là có ý gì.

- Người biết chuyện hôm nay người làm, ta hoàn toàn có thể đem người đuổi ra khỏi phủ.

Diêm Phổ Hạo giải đáp nghi vấn của Thủy Nhan

- Cái sai đầu tiên của người trong ngày hôm nay là, không tìm hiểu rõ thói quen của chủ tử đã tự ý hành động. Cái thứ hai, sau khi bị thương ta cho người trở về băng bó, không có nghĩa là cho người nghỉ, cả ngày cũng không thém xuất hiện. Chẳng lẽ lúc người hầu hạ vương gia (Quý Lăng Dương) cũng là như thế này?

Chỉ trích của Diêm Phổ Hạo, trong mắt Thủy Nhan chẳng qua cũng chỉ là gây khó dễ.

Thủy Nhan cười, thật lòng mà cười, lại một lần nữa khảy lên dây đàn. Nguyên lai (thì ra- mình thấy dễ từ nguyên lai nó có j đó âm sắc cổ đại nên mình để lại)...hôm nay, mình làm sai rồi sao?!

- Nếu ngày mai vẫn còn lặp lại ta sẽ đưa người về Vương phủ. Diêm Phổ Hạo cố ý nói như vậy, hẳn muốn nhìn thấy biểu cảm của Thủy Nhan.

Thủy Nhan kinh hoàng ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp, nếu như nàng cứ như vậy mà trở về.....

Diêm Phổ Hạo nhìn biểu cảm trên mặt câu Thủy Nhan, nhếch môi không nói tiếng nào, hẳn đem ánh mắt dời đến cây đàn, nhưng vết máu trên đó lại khiến mày kiếm của hắn nhăn lại. Hắn đột nhiên hừ một tiếng, không nói lời nào, phất áo bỏ đi.

Thủy Nhan nhìn bóng lưng Diêm Phổ Hạo, bất lực cười khổ, hành động và lời nói tối nay của vị tân chủ tử làm cho nàng mê vòng..

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Gió đêm lạnh lẽo ngang nhiên quất từng nhát lên mặt Diêm Phổ Hạo, hắn bước đi không chút nao núng, mà bóng người đi theo phía sau hắn, tựa hồ cũng không hề có ý muốn giấu diếm, cố ý kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Cho tới khi Diêm Phổ Hạo tiến tới gần thư phòng, người nọ lướt qua, mở cánh cửa thư phòng ra trước:

- Diêm gia, rốt cục ngài nữa đem đến phòng nha hoàn làm cái gì, chẳng lẽ ngài ăn dấm chua chủ cũ của nàng ta? Sở Nghi Đường cất giọng kì quái, cùng với hành động kì quái, nhưng xem chừng lại là cười nhạo. Diêm Phổ Hạo nhú mày nhìn Sở Nghi Đường, khóe miệng gương lên một vòng cung tựa tiểu phi tiếu, nhưng cũng không trả lời câu hỏi quái dị của Sở Nghi Đường, hắn trực tiếp mở ngăn kéo, lấy ra một gói đồ ném cho Sở Nghi Đường. Sở Nghi Đường bất đắc dĩ quay người đi ra ngoài, khi trở lại trên tay cầm hai cung trà.

- Nói đúng ra, ta theo ngài năm năm, thật không hiểu nổi ngài. Ngài rõ ràng thích uống cây mơ trà lại luôn mang theo thức uống khác, rõ ràng ghét nữ sắc, lại nạp không ít thế thiếp thị tẩm..... tất thấy của ngài đều làm ta khó hiểu.- Sở Nghi Đường đưa một chung trà đến bên cạnh Diêm Phổ Hạo

Diêm Phổ Hạo uống một ngụm mơ trà, môi mím nhắm mắt lại.

- Sở Nghi Đường người biết rõ thân phận ta miễn cảm, không cần hỏi nhiều vấn đề như vậy làm gì.

- Nhưng ngài làm như vậy chỉ khiến Quý Lăng Dương hiểu rõ danh phận và quyền hạn của ngài.- Sở Nghi Đường sột ruột mở miệng, hẳn luôn muốn Diêm Phổ Hạo trả lời rõ những vấn đề mà Diêm Phổ Hạo vốn không muốn nhắc.

- Sờ Nghê Đường người phải nhớ kỹ, ta hiện tại có thể sống sót đã là một loại may mắn, cho nên ta sẽ diệt trừ Quý Lăng Dương, bảo vệ ngôi vị hoàng đế của đại ca. - Diêm Phổ Hạo vẫn nhắm chặt hai mắt, trên mặt lại là vẻ mặt mới ít người được biết.

- Vậy ngài đêm khuya đến phong của nha hoàn đó làm gì?

- Nàng đi theo Quý Lăng Dương mười năm, có lẽ hiểu như thế nào là chiều cổ chủ tử, nhưng lại đơn thuần không có tư tâm, hơn nữa ta ở chung với nàng 1 tháng, nàng tự hồ cũng không biết đi lấy lòng người khác, càng không biết làm sao để nịnh nọt ta, nếu như ta muốn diệt trừ Quý Lăng Dương, chỉ có thể bức nàng đi ra, để cho mọi người thấy nàng là thân tín của ta, cho hân biết muốn lấy của ta một chút cũng không phải dễ dàng - Diêm Phổ Hạo trừng mắt, con ngươi chứa đầy cười nhạo, Thủy Nhan này rất kín tiếng, ít lời tự như chỉ là chỉ đầu đánh đậy

Xem ra Quý Lăng Dương chọn nàng có lẽ sai rồi, nhưng mà...

Kể từ đó, sinh hoạt trong ngày của Diêm Phổ Hạo đều do Thủy Nhan chiếu cố, cho dù chỉ là đứng bên không làm gì cả, nhìn như chỉ dư thừa, nàng chỉ đứng an tĩnh ở một bên, bởi vì nàng chỉ muốn yên lặng đứng một bên, thầm nghĩ như vậy sẽ khiến Diêm Phổ Hạo vui vẻ, hay chăng là muốn khiến cho hân vui vẻ.

- Gia, hôm nay để cho ta vì ngài thử độc đi. - Không Tước dịu dàng, nũng nịu lên tiếng.

Diêm Phổ Hạo lười biếng chống trán, không nói gì cũng không lộ vẻ gì.

Thủy Nhan đến bên cạnh hân:

- Độc này cứ để đó ta thử, cơ thể ta sớm đã bị độc được tàn phá, cho dù trúng độc thêm một lần nữa cũng không có thống khổ gì nhiều.

Thủy Nhan nhàn nói rất bình tĩnh, có vẻ như chỉ là khuyên Không Tước đừng làm chuyện đại đột, Diêm Phổ Hạo nheo mắt, trong con ngươi của hân xuất hiện nét kinh ngạc thoáng qua rất nhanh. Gương mặt Không Tước vụn vỡ khó chịu, nàng ta có cảm giác như bị Thủy Nhan hất cho một bát nước lạnh vào mặt.

- Gia người có thể dùng thiện rồi (thiện: bữa cơm).

Diêm Phổ Hạo đặt đĩa xuống, dường như vừa nghĩ ra cái gì:

- Không Tước, gian phòng ở Bắc viện đã sắp xếp xong chưa?

- Sắp xếp xong rồi ạ. - Không Tước mới vừa rồi còn xụ mặt không vui, lại đã gương ngay ra vẻ kiêu mị mà trả lời.

- Vậy người bây giờ hãy giúp Thủy Nhan như dọn đồ đạc, để cho nàng chuyển tới đó trong ngày hôm nay luôn đi. - Diêm Phổ Hạo bình thản nói ra những lời này, nhưng hân chắc chắn rằng Không Tước khi nghe những lời này chắc hân sẽ phẫn nộ đến vụn vỡ không chừng.

- Không cần, ta tự mình thu dọn là tốt rồi. - Thủy Nhan vội vàng mở miệng chính nàng cũng không muốn Không Tước hỗ trợ.

Tay cầm đĩa của Diêm Phổ Hạo đột nhiên dừng một chút, hân ngẩng đầu nhìn Không Tước, ánh mắt dường như mất đi chút kiên nhẫn. Không Tước thâm kinh hô trong lòng, vội vàng đi đến bên cạnh Thủy Nhan.

- Thủy Nhan muội muội, chúng ta đi dọn đồ đạc đi. - Không Tước đến bên cạnh Thủy Nhan, giả mù sa mưa nắm chặt tay nàng. Thủy Nhan nhanh chóng rút tay mình ra, sau đó bước nhanh ra khỏi cửa của Diêm Phổ Hạo. Kỳ thật, Thủy Nhan cũng chẳng có bao nhiêu đồ đạc, mà Không Tước đứng bên cạnh, lại chỉ làm cho nàng càng thêm không thoải mái.

Không Tước khoanh tay đứng một bên, nàng ta đảo mắt nhìn quanh bốn phía, rồi dừng lại, xem chừng phát hiện ra cái gì. Nàng vội vàng tiến tới, nhưng tay vừa mới lại gần nắp bình, đã bị Thủy Nhan kéo trở về.

- Cái bình này để đó ta tự thu dọn là được rồi. - Thủy Nhan bình tĩnh lạnh lùng lên tiếng, nhưng khi nàng vừa quay đi Không Tước vẫn nhanh tay với lấy cái nắp bình mở ra xem.

Tiếng hét thất thanh hoảng hốt vang lên từ căn phòng đơn sơ. Thủy Nhan quay người, thấy Không Tước vẻ mặt hoảng hốt, xen một ít quỷ dị. Thủy Nhan tiến lên phía trước, nhưng Không Tước lại nhanh chân đưa bình tro cốt đi ra ngoài:

- Mọi người xem này! Nữ nhân này muốn nguyên rửa quý phủ chúng ta. Cả gan đem hũ tro cốt này vào đây, mau đến xem này. - Cao giọng hô hoán, thanh âm hoảng hốt lại thêm chút quỷ dị.

Nha hoàn cùng hạ nhân nhanh chóng quần tụ, mọi người ai cũng mang vẻ mặt hoang mang và kinh ngạc. Kinh ngạc của mọi người đều hướng tới chỗ hai người Thủy Nhan và Không Tước, đám người chỉ trở nàng, nghị luận vang lên, phần nhiều là trách cứ. Thủy Nhan biến sắc, mặt mày trở nên tái nhợt, nàng vươn tay, liều mạng muốn đem cái bình đoạt về.

Kỳ thật, hiện tại lòng nàng cũng là kinh hoàng và bất lực. Thời điểm còn ở trong Vương phủ nàng cũng không dám nói cho ai về lai lịch chiếc bình, sợ những nghi kỵ, khiến cho người ta sợ hãi, nhưng hiện tại....

Không Tước thấy Thủy Nhan muốn đoạt lại cái bình, lại càng muốn giữ lấy trong tay. Ngay khi tay Thủy Nhan sắp đoạt lại được, nàng ta buông tay ra.

Cái bình thăng hưởng mặt đất mà rơi xuống, tro cốt màu trắng tung ra bay lả tả trong không trung, vương đầy trên mặt đất. Mảnh vỡ văng tung tóe.

Tiếng nghị luận ồn ào xung quang, vào khắc này lập tức đình chỉ, mọi ánh mắt chỉ trịch vào phút này trở nên vô hình. Thủy Nhan chết lặng, nhìn tro cốt trắng tinh, mắt dâng lên tầng hơi nước kèm theo phần nộ. Nàng sờ vào thiên tâm ti vốn được cất bên hông. Nắm chặt lấy vạt áo Không Tước, khi mà mọi người còn chưa có phát hiện ra sự có mặt của sợi tơ, đầu của Không Tước đã văng ra xa vài mét. Lập tức máu tươi phun lên từ thân thân còn lại tưới đỏ cả người Thủy Nhan từ đầu tới chân, gương mặt, sam áo, tất cả đều được nhuộm bởi huyết tinh.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Huyết tinh khiến cho người ta ghê tởm lan ra bốn phía, đám người sợ hãi chạy trốn.

Từng giọt từng giọt máu tí tách nhỏ xuống từ tay Thủy Nhan, nàng vút tằm ti trong tay, ánh mắt đại ra nhìn vào lớp tro cốt màu trắng trên mặt đất, nàng từ từ quỳ xuống, bi ai tuyệt vọng hiện rõ lên khuôn mặt, nhưng trước sau không hề rơi nước mắt.

Khi Diêm Phở Hạo đến nơi, có vài tên hạ nhân, chuẩn bị dùng gậy đánh nàng, hấn nhìn mặt đất đầy máu, nhìn đến Thủy Nhan ngốc lặng ở một bên, lại không lộ chút biểu tình nào.

”Đưa nàng tổng giam đi.” Diêm Phở Hạo lạnh nhạt mở miệng, thanh âm cũng chẳng hiện ra chút cảm xúc nào.

Bọn hạ nhân tiến tới, cố gắng trói thật chặt Thủy Nhan, Thủy Nhan không hề phản kháng, không giãy dụa, nhưng ánh mắt không hề rời đi lớp tro cốt trên mặt đất.

****

Địa lao hôi hám, bản thủ, dầu nung đỏ rực, ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ các loại hình cụ, thật khiến cho người ta không rét mà run.

Thủy Nhan dựa mình vào một góc tường sáng sủa nhất, mặt mũi tựa đầu vào vách tường, nhưng ánh mắt nàng lại chẳng có chút cảm xúc nào, cứ đại ra như thế.

Mười năm trước nàng vì cha mà bán đi bản thân, mười năm sau cũng vì cha mà giết một người không được chủ nhân chỉ định..... Chuyện này thật là nực cười.

Xích sắt, bị thả rơi trên nền đất, Diêm Phở Hạo bước tới gần Thủy Nhan, nhưng Thủy Nhan vẫn như cũ không hề động đậy.

Hắn thông thả lại gần nàng, nắm lấy cằm nàng, ép buộc ánh mắt vô thần của Thủy Nhan nhìn thẳng vào hắn.

”Ngươi nói ta phải xử lý ngươi thế nào đây?” Thanh âm trầm thấp, dụ hoặc, nhưng đến bên Thủy Nhan lại hiện nên tiểu ý (ý cười), khàn khàn cười cợt.

”Giết người đền mạng, gia giết ta đi.” Thủy Nhan bình thản mở miệng, kết cục của bản thân ra sao cũng đã sớm lường trước.

Diêm Phở Hạo nhếch nhếch khóe môi “Giết ngươi?”

Thủy Nhan gật đầu, ánh mắt chợt xa xăm hướng vào khoảng không: “Nhưng cảm phiền gia, thông báo lại Vương gia (ý chỉ Quý Lăng Dương) một tiếng, nói Thủy Nhan vô dụng, để hắn phải thất vọng rồi, nếu có kiếp sau, Thủy Nhan sẽ trở lại làm tỳ nữ cho hắn.

Từng lời Thủy Nhan thốt, nàng lại cảm nhận rõ cảm mình có bao nhiêu đau đớn, tựa hồ muốn đem xương cảm nàng bóp vỡ ra.

”Ngươi xem ra đã quên, ta mới là chủ tử của ngươi, mạng của ngươi là do ta định đoạt.” Diêm Phở Hạo cúi đầu, hơi thở của hắn phun lên mặt Thủy Nhan, nhưng Thủy Nhan nghĩ muốn cười, lại chẳng thể phát ra tiếng.

”Vì thế hiện tại ta sẽ không để ngươi chết!”

Diêm Phở Hạo buông Thủy Nhan ra, xoay mình tiêu sái, bước ra khỏi địa lao.

”Giam nàng ba ngày, không cấp cơm nước“. Diêm Phở Hạo bước tới bên cạnh thị vệ, lãnh đạm mở miệng, nhưng khóe môi lại mở ra nụ cười thị huyết.

***

Địa lao lạnh lẽo, ẩm ướt lại hôi thối, cho nàng ở bên trong ngục ngục ba ngày, bỏ đói nàng ba ngày, thời điểm nàng được thả ra, liền bị ánh mặt trời chiếu đến làm đau mắt.

Thủy Nhan không biết có nên cảm tạ Diêm Phở Hạo tha mạng cho nàng hay không, hay nên cảm tạ hắn, khiến cho tro cốt của cha nàng, bị coi như là uest vật, vứt vào trong hố tiểu.

Thủy Nhan rất muốn hận, rất muốn oán, nhưng cũng tự hiểu mình không có cái tư cách này, dù sao mình cũng đã giết một người vô tội là Không Tước, nhưng điều khiến Thủy Nhan không ngờ được là, từ khi nàng từ ngục giam trở về, nàng lo công việc trước kia của Không Tước, được ngủ ở trên giường ấm áp của Không Tước.

Mỗi ngày nàng làm những công việc của Không Tước trước đây, ngoại trừ việc giường chiếu mờ ám kia.

Mọi người trong Diêm phủ, đều dị nghị về Thủy Nhan, nói rằng nàng chiếm được sủng ái của Diêm Phở Hạo, cho nên mọi người không xử tử nàng. Còn nói nàng sẽ trở thành tiểu thiếp trong phủ, cũng nói nàng chính là kẻ giết người thành tính, nhưng tất cả đều e sợ nàng.

Thủy Nhan hằng ngày hầu hạ Diêm Phở Hạo rất cẩn thận, rất sợ mắc phải sai lầm, nàng cũng không biết tại sao, nhưng nàng có chút sợ nam nhân này, hẳn không giết nàng nhưng việc hắn làm lại khiến nàng khó chịu hơn cả chết.

Mỗi đêm nàng trần trọc trên chiếc giường của Không Tước, hể nàng nhắm mắt lại là lại hiện lên khuôn mặt đầy máu của Không Tước, mà cả chủ tử của nàng là Diêm Phở Hạo, trong lúc nàng làm việc, cũng sẽ làm như vô tình mà nói” Tước nhi làm cái này rất tốt.... người không cẩn thận bằng Tước nhi”

Cái tên Tước nhi, gương mặt của nàng ta, từ sau khi Thủy Nhan từ địa lao trở về, trở thành danh xưng nàng được nghe nhiều nhất, mà gương mặt của nàng ta cũng là thứ khiến nàng suy nghĩ đến nhiều nhất.

Thủy Nhan cuộn tròn cơ thể ở trên giường, nàng không biết mục đích mình ở đây vì cái gì, càng không rõ mình có hoàn thành được việc Quý Lăng Dương giao cho?

Cho đến hôm giao thừa, sự xuất hiện của một người, phá vỡ lo lắng và bất an trong lòng nàng mấy ngày nay...

Mục tiên sinh, danh la đến thăm hỏi Diêm Phở Hạo, thực chất là bọn hắn chờ tới số ruột, vẫn không có tin tức của Thủy Nhan, nên hắn phải đánh thân tới đây.

Ngay khi Mục tiên sinh gặp Thủy Nhan, hắn liền cho nàng một bạt tai.

Thủy Nhan ôm mặt, lão đảo suýt đứng không vững, bên khóe môi hiện nên dòng máu đỏ tươi.

Mục tiên sinh nhìn khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc của Thủy Nhan, lon tiếng mắng:“ Nhưng như vậy mà ở đây hưởng thụ cuộc sống an nhàn, việc Vương gia giao phó cho ngươi liệu có thể hoàn thành, ngươi có biết Diêm Phở Hạo hiện nay đang âm thầm thu tóm quân đội?”

Những câu gặng hỏi của Mục tiên sinh, chỉ làm Thủy Nhan càng thêm mê vờng, và châm biếm.

Thủy Nhan cúi người, lấy tay ôm má, hiện tại thái độ của Diêm Phở Hạo đối với nàng, đối với lời nói của nàng, làm có thể để cho nàng tìm hiểu đến cái gì, nàng làm sao để đi tìm hiểu hắn.

Nếu thật để ý tới nàng, làm sao có thể mang tro cốt của cha nàng đổ vào hố nước tiểu đây, lại càng không ở trước mặt nàng nhắc đến Không Tước - điều khiến nàng khủng hoảng nhất như vậy.

Vương gia, việc ngươi giao cho ta, Thủy Nhan có lẽ thật sự không thể hoàn thành..

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tính Toán (Thượng)

Mục tiên sinh mở lời cũng chỉ là muốn dẫn dò nàng làm sao khiến cho Diêm Phở Hạo tin tưởng. Từ đó lấy được thông tin hữu ích.

Kỳ thật, từ khi bước tới Giang Nam, Thủy Nhan đã biết chính mình nên làm như thế nào, cũng hiểu được vì sao phải làm như vậy, nhưng mà những gì nàng làm, lần lượt sai càng thêm sai.

Thủy Nhan hơi hạ thấp người: “Diêm gia, lúc này phải đi nghỉ, ta phải đi về trước, Mục tiên sinh, ngài cũng nên nghỉ sớm đi.”

Mục tiên sinh nhấp nháy môi, vẻ u sầu hiện lên trên mặt, nói với Thủy Nhan nhiều như vậy, kỳ thật hẳn biết Nàng hiểu được, nhưng bộ hắn cho Thủy Nhan học nhiều như thế, ấy nhưng lại ít học cánh mày hoặc nam nhân...

****

một đường đi tới, Thủy Nhan có chút sốt ruột, nhưng lầu các nơi Diêm Phở Hạo nghỉ ngơi đèn đuốc vẫn sáng trưng, cửa phòng khép chặt, bóng phản chiếu trên dây dầu [1], là thân ảnh của 2 nam nhân.

Thủy Nhan hơi mím đôi môi mỏng, biết bản thân không nên tiến vào, nhưng ngay tại thời điểm nàng quay đầu, đột nhiên từ bên trong truyền ra thanh âm, khiến nàng phải dừng bước.

”Ba ngày sau, Hoàng Thượng muốn tới Đông quan tế bái, lần này không muốn giống trống khua chiêng, nên chỉ mang theo vài tên thị vệ....Cho nên việc này phải tuyệt đối bí mật, đừng cho những người đó có cơ hội.” Diêm Phở Hạo còn cố ý đè thấp thanh âm, có vẻ rất cẩn thận.

Thủy Nhan tiến tới gần sát cánh cửa, hai mắt lóe sáng.

”Chúng ta không cần âm thầm bảo hộ sao?”

”Không cần, cũng chỉ vài canh giờ, chắc hẳn cũng không xảy ra chuyện gì!”

Cái này, chính là vô ý để lộ thiên cơ, khiến cho Thủy Nhan nâng lên ý cười trên khóe môi, một nụ cười hưng phấn.

Vừa rồi còn đang suy nghĩ, không biết phải làm sao bây giờ, không ngờ rằng ông trời lại thương hại nàng, cho nàng một tin tức trọng đại đến vậy.

Thủy Nhan đẩy nhanh cước bộ, xoay người nhanh chóng rời đi, nội tâm vốn dĩ bình lặng, nay cũng có chút vui vẻ.

Lúc nàng đem tin tức này nói cho Mục Tiên sinh, vui vẻ thể hiện trên gương mặt cũng không hề bị mất đi, nhưng Mục tiên sinh khi nghe tin này, lại không có chút vui mừng nào như Thủy Nhan cả.

”Theo như lời người thì tin này là thật?”

Thủy Nhan vội vàng gật đầu: “Giang sơn này có lẽ sắp tới tay Vương gia.”

”Không lừa ta chứ?” Mục tiên sinh vẫn nghi hoặc như cũ.

Thủy Nhan có chút sùng sốt, nàng đột nhiên nhận ra, tiên sinh là không tin tưởng nàng.

Thủy Nhan đột nhiên quỳ trên mặt đất, “Thủy Nhan ở đây xin thề, lời ta nói đều là sự thật, không có nửa điểm giả dối, lạ nói Vương gia đối với ta có ân, a lẽ nào lại bại Vương gia.

Thủy Nhan thanh âm hữu lực,[2] đầy kiên định, nhưng Mục tiên sinh vẫn chần chờ như cũ, sau lại nghĩ Thủy Nhan làm sao có thể lừa bọn hắn, cuối cùng vẫn nghe lời Thủy Nhan, đêm đó, hắn đem tin tức này truyền đến cho Quý Lăng Dương ở kinh thành xa xôi.

Lại nói, khi Thủy Nhan quay lại, lầu các Diêm Phở Hạo nghỉ ngơi, cửa phòng đã được mở ra từ sớm, Thủy Nhan nở nụ cười đậm bạc tiêu sái đi vào, thì thấy Diêm Phở Hạo đang nằm trên ghế phù dung, nhắm mắt dưỡng thần.

Thủy Nhan giúp hắn lấy một chiếc chăn mỏng, nhẹ nhàng phủ lên người hắn, nhưng lúc nàng xoay người đi thêm than vào lò lửa cho hắn, Diêm Phở Hạo cất tiếng khô khốc gọi Thủy Nhan:

”Thủy Nhan, gảy ta nghe một khúc!” tay Diêm Phở Hạo chỉ vào chiếc đàn đặt trên bàn.

Cầm này là sau khi Không Tước chết, hắn mới chuẩn bị cho Thủy Nhan, dụng ý là muốn đôi khi Thủy Nhan có thể tấu nhạc cho hắn nghe.

Thủy Nhan có chút bất ngờ, nhưng cũng nhu thuận ngồi xuống bên cầm, ngón tay khẽ gảy lên dây cầm.

Có lẽ nội tâm cao hứng, mà tiếng đàn cùng Thủy Nhan cũng rất vui vẻ, tiếng đàn cất lên nghe như tuấn mã tung vó trên thảo nguyên.

Diêm Phở Hạo đột ngột đứng dậy, đến bên Thủy Nhan, khóe miệng hơi cười, đột nhiên, gờ tay đè lại tay Thủy Nhan, không cho đánh tiếp.

”Người hôm nay tâm trạng có vẻ tốt nhỉ?” Diêm Phở Hạo nhướn mi, Thủy Nhan hoảng sợ lắc đầu.

Diêm Phở Hạo đột nhiên cười lớn, khẽ động cổ tay, kéo Thủy Nhan vào trong lòng.

”Tiếng đàn của người, luôn thể hiện tâm trạng của người, nói cho ta biết, tại sao hôm nay lại vui vẻ như thế. “Diêm Phở Hạo cầm bàn tay Thủy Nhan khẽ hôn lên.

Thủy Nhan phất chốc đỏ bừng mặt, nhưng trong ánh mắt còn có kinh hoàng, sợ hãi Diêm Phở Hạo phát hiện ra điều gì.

”Thủy Nhan, người sẽ không phải bội ta phải không?” Diêm Phở Hạo thấy Thủy Nhan im lặng, bất ngờ nói một câu khó hiểu.

Thủy Nhan há miệng, kinh ngạc, nhưng rất nhanh, nàng vội vàng lắc đầu.

Diêm Phổ Hạo cười, nụ cười hắc có vẻ thâm trầm: “Ngươi chớ quên, ta đã từng nói, nếu phản bội ta, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!”

Nội tâm Thủy Nhan lúc trước vốn là có chút cao hứng, vì câu nói này của hắn, mà lạnh buốt từ đầu tới chân, nàng hoảng hốt gật đầu.

”Gì, có vẻ như sự xuất hiện của ta, làm ngươi mất hứng rồi.” Ngoài cửa vang lên thanh âm mềm mại.

Thủy Nhan vội rút tay mình lại, thoát khỏi bàn tay câu Diêm Phổ Hạo, vội vàng đứng dậy đi bên cửa.

”Điều phu nhân.” Thủy Nhan cung kính hạ thấp người.

Nữ tử trước mắt, vẻ đẹp của nàng khiến cho người ta rung động, đui mù. Nàng là tiểu thiếp nhỏ nhất của Diêm Phổ Hạo, cũng là nữ tử hắn yêu thương nhất, nhưng thật ra làm sao Thủy Nhan lại không biết nàng ta được, ngày vào phủ, nàng ấy là người duy nhất đối với nàng nở nụ cười, Không Tước chết, nàng ấy là người duy nhất sẽ không nói nàng là nữ nhân rắn rết,

”Bên ngoài có gió, ngươi mặc chiếc áo lông cừu nàng cũng ta vào này.” Điều Kinh Đồng đem áo choàng của mình mặc lên người Thủy Nhan.

Hành động hảo tâm như thế, thiện tâm như thế, nhưng trong mắt Thủy Nhan, nàng ấy đưa áo choàng cho nàng chính là muốn đuổi nàng đi, bằng không trong phòng chật thán bốn phía. Ấm áp như thế còn cần áo choàng để làm gì?

Thủy Nhan thờ dài, cúi người: “Nô tỳ cáo lui.”

Diêm Phổ Hạo nhìn Thủy Nhan, không có gật đầu cũng không có lắc đầu, nhưng Điều Kinh Hồng đột nhiên giữ chặt tay Diêm Phổ Hạo, kiều kiều mị mị nhìn hắn tươi cười.

Thủy Nhan thức thời vội lui ra ngoài, nhưng cái lúc cánh cửa căn phòng khép lại trước mặt nàng, nàng nhìn không được khe cửa nhìn hai thân hình giằng giụa đưa đẩy ngay trước mắt.

Thủy Nhan lắc đầu cười, trong lòng đột nhiên có chút chán nản.

Đôi tay kia, vừa rồi còn lôi kéo nàng.....

Thủy Nhan xoay người ly khai lâu các, với suy nghĩ của mình mà chợt thấy buồn cười, nàng hiện tại chỉ cần chờ Vương gia lấy được mạng tên cầu Hoàng để kia. Lúc đó, nàng sẽ ly khai nơi này, rời xa Diêm Phổ Hạo, sẽ không liên quan gì tới bọn họ.....

[1] giấy dầu: là giấy tẩm dầu dùng để dán cửa.

[2] ý chỉ là chị nói rõ ràng dứt khoát

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Ngoài cửa lớn treo câu đối mới đỏ tươi, đám múa lân rộn ràng nhảy múa, miệng xướng lên lời chúc đầu năm, tất cả những việc đó, đều thông báo một chuyện, rằng năm mới tới rồi.

Tết âm lịch hằng năm, Diêm phủ đối với hạ nhân cũng không hề keo kiệt, ngoài việc mỗi người đều có thêm một ít tiền thưởng thêm, thì còn mời gánh hát đến quý phủ tấu nhạc.

Hí khúc sắc sảo mà động lòng người truyền đến đôi tai, nhưng khi Thủy Nhan nghe đến lại có chút sốt ruột đứng ngồi không yên, hơn nữa lúc sáng Mục tiên sinh đã từ nơi này rời đi, hiện tại không biết hắn có kịp về bên cạnh Vương gia.

Thủy Nhan lúc này, tâm đã không còn ở Diêm phủ, nàng nghĩ điều nàng muốn cầu nguyện lúc này, chính là những việc hắn an bài trong hai ba ngày tới, nhất định sẽ thành công.

Thủy Nhan dùng thiết thân hóa là lại trường bào của Diêm Phổ Hạo, miệng khe khẽ cười, tâm tình của nàng từ sau khi nghe tin tức kia, vẫn là rất vui vẻ.

Hương mai vàng thoang thoang, đột nhiên cuốn vào đầy phòng, Thủy Nhan giật mình quay lại, thấy đôi tay mảnh khảnh của Điều Kinh Đồng, đang cầm một bó hoa mai rất lớn.

Thủy Nhan buông thiết thân hóa, tiêu sái bước nhanh tới trước mặt “Điều phu nhân, an khang”

Điều Kinh Đồng vội vàng lắc đầu, bảo Thủy Nhan không cần hành lễ.

Thủy Nhan đứng lên, không biết lúc này Diêu Kính Đồng không ở bên Diêm Phở Hạo, đến chỗ này làm gì.

”Mai vàng tuy sắp héo, vẫn có thể tỏa được hương thơm ngát như vậy, ta chuẩn bị để vào trường bào của gia, ngày mai hẳn mở tiệc chiêu đãi tân khách, nếu hẳn thấy mùi hương này chắc cũng sáng khoái.” Diêu Kính Đồng nói, tiếp đó lấy một gậy điểm vào trường bào, liếc nhìn thì đó là một cái hà bao (túi đựng hương liệu đem bên người)

Thủy Nhan nhìn Diêu Kính Đồng, khoe miệng vẽ ý cười, một động tác đơn giản như vậy, nhưng đến lúc Diêu Kính Đồng thực hiện, liền thật ôn nhu, khiến người ta nhìn vào có cảm giác thư thái, khó trách Diêm Phở Hạo lại thích nàng như vậy.

”Ngày mai sẽ vất vả đó Thủy Nhan.” Diêu Kính Đồng đột nhiên cầm lấy tay Thủy Nhan, cười đậm nói.

Thủy Nhan ngây ngốc sững sờ, không biết làm sao.

”Ngày mai, buổi tối, gia an bài người ở trước mặt khách khứa tấu đàn, gia thường nói khúc nhạc người tấu động lòng người, ngày mai ta rất muốn nghe một chút.” Những lời Diêu Kính Đồng nói ra khiến Thủy Nhan có chút mơ hồ không rõ chuyện gì đang diễn ra.

Thủy Nhan nhấp môi, mảy nhíu lại một đường.

”Người không vui?” biểu cảm trên mặt Thủy Nhan khiến Diêu Kính Đồng có chút kinh ngạc, nhưng Thủy Nhan vội cười.

”Không phải, nô tỳ chính là nghĩ, ngày mai sẽ chuẩn bị tấu khúc gì đây.” Thủy Nhan không chút biểu cảm nói, nhưng trong lòng đã có chút trầm trọng, mấy tháng trước, Quý Lăng Dương cũng bảo Thủy Nhan tấu đàn trước mặt khách, nhưng cuối cùng lại chính là hắn đưa nàng đi làm vật phẩm giao dịch, chỉ cần nhớ tới điều đó.

Điều đó, khiến Thủy Nhan sợ hãi.

”Vậy người cần phải suy nghĩ cơ tốt vào, ta đi về trước, nhớ rõ nói với gia, hương mai vàng là chủ ý của ta.” Diêu Kính Đồng cười nhẹ rồi đi, ta vấy phiêu dật, tựa hồ có chút hương mai vàng vẫn vương trong không khí.

”Đúng rồi, ngày mai lúc chọn trang phục nhớ không được quá bắt mắt, nếu người mà dễ nhìn hơn ta, cẩn thận ta không tha cho người.” Diêu Kính Đồng quay đầu lại, gương mặt vẫn là vẻ tươi cười, ngay cả câu nói nàng thốt ra, cũng mang theo âm điệu đùa cợt, nhưng Thủy Nhan nghe rồi lại thấy uy hiếp thật sâu, cùng rét lạnh.

***

Yến hội ngày hôm sau, khách khứa Diêm Phở Hạo mời đến cũng chỉ có mấy người, còn lại là chính là tỳ thiếp trong quý phủ nhà họ. Thủy Nhan ngồi vào bàn cầm ở trên đài, mới cẩn thận suy nghĩ những lời nói ngày hôm qua của Diêu Kính Đồng đúng là nhiều nữ nhân như thế, muốn đàn áp tứ phương, cũng không đơn giản như thế.

Dễ hiểu, cũng khó trách nàng ấy dặn nàng không được ăn mặc rực rỡ,

Hơn nữa Thủy Nhan vẫn không rõ, một nam nhân sở hữu nhiều nữ nhân như thế, hẳn làm sao đáp ứng tất cả? Mất hẳn sẽ dừng lại ở đâu, hay là trong lòng hẳn can bản là không dừng lại ở một ai, vốn ngay như trường bào mà hôm qua Diêu Kính Đồng thêm hương mai hẳn cũng không có mặc.

Thủy Nhan trên mặt xuất chiếu một tia cười nhạt, nhưng lại thấy có chút may mắn cho bản thân, hôm trúng mị được, Diêm Phở Hạo rất “Quân tử” không đụng vào nàng.

Thủy Nhan ngẩng đầu nhìn, Diêm Phở Hạo ngồi ở giữa, nàng đột nhiên cảm thấy thoải mái, ít nhất Thủy Nhan nàng cho đến hết ngày hôm nay, sẽ không còn quan hệ gì với hắn, hẳn nói cho cùng cũng không phải chủ tử của Thủy Nhan, ít nhất Thủy Nhan nàng cũng chưa bao giờ nghĩ hẳn là chủ tử của nàng.

Thủy Nhan vuốt ve vòng tay trên cổ tay mình, đó là vật nàng đem đến đây, cũng là vật duy nhất nàng đem tới đây, cũng là vật duy nhất mà hắn đưa tặng nàng. Thủy Nhan có một hi vọng nhỏ bé, Vương gia hành sự thành công, đổi lấy thái bình cho thiên hạ.

Tay Thủy Nhan lướt trên huyền cầm, tiếng đàn giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, nhưng giống như vài ngày trước, ẩn chứa vui vẻ.

Diêm Phở Hạo lười biếng ngồi trên nhuyễn tháp, ánh mắt tự có tự không liếc nhìn về phía Thủy Nhan, nụ cười tựa tiêu phi tiêu (cười mà như không cười) nhàn nhạt tà mị, nhưng cười như vậy lại mang một vẻ chiếm đoạt

”Gia, thám tử hồi báo.” Thị vệ cung kính lên tiếng, xen kẽ vang lên trong tiếng đàn, nhưng thanh âm của thám tử, thành công cướp đi sự chú ý của mọi người, đặc biệt Thủy Nhan, bởi nàng biết rõ, có lẽ hiện tại điều thị vệ nói ra là tin tức, tin Quý Lăng Dương chiến thắng.

”Nói“. Diêm Phở Hạo lười biếng mở miệng, giống như không để ý đến tin tức sắp tới.

”Gia liệu sự như thần, quân đội của thập nhất Vương gia đã bị tiêu diệt toàn quân, thập nhất Vương gia cũng bị loạn tiễn bắn bị thương, ngã xuống núi, xem chừng lành ít dữ nhiều.” Thanh âm thị vệ có nịnh hót, cũng có kính sợ.

Diêm Phở Hạo nâng lên ý cười, nhưng lúc này, tiếng đàn ngân nga quanh quẩn trong phòng đình chỉ, cầm huyền phát ra âm thanh âm gãy, truyền tới tai

Diêm Phở Hạo

Diêm Phở Hạo ngẩng đầu, rõ ràng thấy được ánh mắt hoảng hốt cùng gương mặt tái nhợt trắng bệch của Thủy Nhan.

”Diêm gia, kĩ xảo của ngài thật đúng khiến người ta sợ hãi than thán, căn bản không cần bày ra cái bố cục gì, thế mà có thể thuận lợi đoạn mạng của tên nguy quân tử Quý Lăng Dương.” Một vị tân khách cười đùa khoa trương nói.

Diêm Phở Hạo lãnh đạm cười cười, nhưng ánh mắt trước sao vẫn đất trên người Thủy Nhan.

”Nếu không có người phản bội ta, ta làm sao có thể để cho Quý Lăng Dương nhanh như thế....” Diêm Phở Hạo đình chỉ nói tiếp, mà bắt đầu nở nụ cười.

Thủy Nhan cúi đầu, nhìn ngón tay bị cầm huyền làm bị thương, đầu nàng trống rỗng ánh mắt đại ra, chăm chú nhìn vào vết máu nhỏ trên cung đàn....

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Khách khứa ra về, lồng đèn đỏ lay động chiếu lên bữa tiệc tàn du lại những com thừa canh cặn, nhưng Thủy Nhan vẫn ngồi yên ở bên cầm, trên gương mặt vẫn là vẻ nhợt nhạt trắng bệch, ngay cả trong mặt nàng cũng là màu xám như tro tàn.

Cả người đại ra, cơ thể cứng ngắt, cũng không ai hỏi tới nàng, chỉ có lúc đầu về mặt nghiêng ngẫm, cùng hứng trí nhìn nàng, nhưng lúc này, cả đại diện rộng lớn, chỉ có gió lạnh và ánh sao đêm làm bạn cùng nàng.

Thủy Nhan ngửa đầu, hối hận, thương tâm, tuyệt vọng, bi ai, đều ở trong lòng nàng không ngừng dao động.

Diêm Phở Hạo là một người âm ngoan (âm hiểm, ngoan độc), chính mình lại cứ như vậy ngu ngốc tin tưởng hấn lối nói ngày đó chỉ là vô tình sơ sẩy. Mà không nghĩ hấn là cẩn thận giăng bẫy chờ nàng, hấn là muốn chính tay nàng phải là người đẩy Quý Lăng Dương vào điện Diêm vương.

Thủy Nhan ôm chặt cánh tay, bàn tay bóp chặt, đầu ngón tay lún vào da thịt ở lòng bàn tay, nhưng đau đớn này không đáng so với cơn đau trong lòng nàng.

”Trời lạnh đứng chỗ này không sợ cảm sao?” Thanh âm trầm thấp từ tính theo gió truyền đến bên tai nàng.

Nhưng thanh âm này lại khiến toàn thân Thủy Nhan run rẩy, nàng quay đầu nhìn người đang tới, hận ý cùng tức giận hiện rõ trên gương mặt.

”Oán ta?” Diêm Phở Hạo thông thả tiêu sái đến trước mặt Thủy Nhan.

Hồ hấp của Thủy Nhan dần dần dập, tâm ti bên hông được rút ra, nhưng ngay lúc rút tâm ti ra, tay nàng đã bị Diêm Phở Hạo chế trụ. Tâm ti trong tay nàng rơi xuống mặt đất không hề gây ra tiếng động.

Thủy Nhan không phục, quay người cầm lấy đàn trên bàn, nhắm vào Diêm Phở Hạo ném tới.

Diêm Phở Hạo tránh thoát, mày kiếm hơi nhíu, hấn tiến thêm nắm lấy tóc Thủy Nhan, ôm ngang nàng vào lòng.

Người có cái lý do gì để hận ta.... nếu người thật sự coi ta là chủ tử, thật tình hầu hạ một mình ta, Quý Lăng Dương làm sao có thể chết?” Diêm Phở Hạo lại gương lên ý cười, lời nói không nhanh không chậm, nhưng chỉ trích xem ra lại như xúng đáng.

Thủy Nhan sùng sốt một chút, đột nhiên bật cười ra tiếng, tiếng cười lúc đầu là trầm thấp, dần về sau lại chẳng kiêng nể gì.

Đúng vậy, Diêm Phở Hạo nói rất đúng, nếu chính mình coi hấn là chủ tử, hôm đó có một chút do dự, làm sao có thể tạo ra kết cục này.

Đôi mắt Thủy Nhan phủ một lớp sương mù, sương mù hóa thành bọt nước xẹt qua hai má, trong đầu nàng xuất hiện hình ảnh tươi cười của Quý Lăng Dương, thanh âm của Quý Lăng Dương, hình ảnh nàng cùng Quý Lăng Dương bên nhau, còn có gương mặt vĩnh viễn tái nhợt của hấn.

Thủy Nhan lắc đầu, nàng sai rồi, sai đến quá đáng rồi.

Quý Lăng Dương cũng sai lầm rồi, sai ở chỗ tin một kẻ vô dụng là nàng....

Những điều này nàng nên hoàn lại thôi....

Thủy Nhan rút tay mình ra, đại ra xoay người, cả người như bị rút đi linh hồn.

Loạn tiễn bắn bị thương, rơi xuống vách núi?! Chủ từ nuôi nàng hơn mười năm, nàng đem đến kết cục như thế cho hắn, cho hắn báo ứng như vậy, Thủy Nhan nàng có mười cái mạng, cũng không hoàn lại được. Diêm Phở Hạo nhìn thân hình đơn bạc của Thủy Nhan, không có kéo nàng lại, cũng không gọi nàng lại, nhưng khí phách và tà mình trên gương mặt lại thay thế bằng vẻ thâm trầm.....

**

Sáng sớm, bầu trời vẫn còn xám xịt đen tối, đám mây đen xám lướt lơ trên tầng không, xem ra trời sắp mưa to.

Thủy Nhan mặc một chiếc áo bông thật dày, tóc đen không hề được búi lại, tùy ý thả sau đầu, một đêm không ngủ, sắc mặt tái nhợt như du hồn.

Cất bước, thông thả bước về phía đại môn, thủ vệ đầu tiên là muôn ngăn nàng, nhưng lại nhớ tới hình ảnh lúc nàng ra tay giết Không Tước, đành phải dừng lại.

Thủy Nhan nặng nề bước từng bước một, nhưng nàng biết chính mình nên đi đâu, cũng biết chính mình phải làm gì.

Sáng sớm nên ngã tư đường có vẻ vắng vẻ, Thủy Nhan hỏi vài người qua đường có hồ nhỏ nào sạch sẽ không?

Đi theo chỉ dẫn của mọi người, Thủy Nhan rất nhanh đã có thể thấy được tiểu hồ, trong nước có một số cá bơi qua lại, khiến mặt hồ nổi sóng lăn tăn.

Thủy Nhan cười. Một nụ cười tuyệt mỹ, một nụ cười thoải mái.

Phong cảnh bốn phía hơi âm u, bầu trời xám xịt ở đằng xa, thế nhưng có chút xinh đẹp, Thủy Nhan tiến về phía trước, ừn đất ẩm ướt vấy bẩn lên giày nàng.

Nàng từng bước một tiến tới, nhìn nước thấm qua vạt váy, bao phủ đôi chân, bước chân nàng vẫn như cũ tiến vào trong hồ.

Rét lạnh thấu xương, càng khiến nàng nghĩ nàng xứng đáng nhận được, nhưng hiện tại nàng nghĩ cứ như thế sẽ trả lại ân nghĩa, sẽ trả lại cho việc nàng hoàn thành không xong đại sự.

Hồ nước yên tĩnh, tràn qua chiếc mũi Thủy Nhan, ngập tới đôi mắt, hồ nước im lặng, giống như có tình cảm khát khao với dòng nước, không bị vận mệnh chi phối, còn có gương mặt tươi cười của Quý Lăng Dương

Cuối cùng tóc đen xỏa tung trên mặt hồ, theo từng khắc trôi qua, chậm rãi biến mất, không còn bóng dáng.

Mặt hồ phẳng lặng, trong suốt, chậm rãi yên bình tĩnh lặng....

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Không khí trong phòng được chậu thân hong ma mà trở nên khô hanh, từng tốp người ra ra vào vào, trên giường một thân thể ướt sũng, hô hấp suy yếu.

Cơ thể suy yếu nằm trên giường kia đúng là Thủy Nhan, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, từng sợi tóc ướt át dính sát vào da mặt, hiện tại nàng đang sốt cao, thân hình dường như đang run rẩy.

Nha hoàn không ngừng xoa nắn, chà xát thân thể nàng.

Nhân ảnh đứng giữ bên cửa sổ, hai tay ôm lấy chính mình, vẻ âm lãnh hiện trên gương mặt hắn, đôi đồng tử màu đen khóa chặt thân ảnh nằm trên giường, nhưng ánh mắt tối tăm còn hiện lên có chút phức tạp.

Diêm Phở Hạo quả thật không ngờ Thủy Nhan sẽ đi đến bước này, càng không ngờ lòng nàng có thể để ý đến Quý Lăng Dương như vậy.

Ngay lúc hắn đang hoảng hồn, một thân ảnh màu vàng thông thả tiêu sái bước lại cạnh hắn. Ánh mắt nàng theo ánh mắt của hắn chuyển đến trên trên giường, nàng hơi nhíu mày, xoay người tiến vào trong lồng ngực Diêm Phở Hạo.

”Hạo, một tỳ nữ lại khiến người có thể lo lắng như thế sao?” Diêu Kính Đồng mở miệng thanh âm có chút bất mãn. Diêm Phở Hạo hơi cười, nhưng ánh mắt lại nguội lạnh chẳng có nửa chút ý cười, trước mặt hạ nhân Diêu Kính Đồng không hề cố kị mà gọi tên của hắn, chứng minh nàng đang ghen.

”Nàng ta bây giờ còn chưa có thể chết, nếu không sau nàng còn gì thú vị nữa.” Diêm Phở Hạo cười nhẹ, xoay người tiến về phòng ngủ ấm áp của hắn.

Diêu Kính Đồng nhìn theo thân ảnh vừa khuất bóng, đôi môi nhỏ vẽ ra nụ cười như có như không. Lần tự sát này của Thủy Nhan quả thật là thành

chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu của Diêm phủ, một nha đầu đền Diêm phủ này không đầy một tháng vậy mà đã trở thành tiêu điểm chôn này.

Trong thư phòng u tĩnh, chỉ có tiếng than cháy lép bép, và tiếng bút lông mài trên giấy loạt xoạt.

Cửa phòng bị mở tra mà không hề có báo trước, nhân ảnh bên cạnh cây tủ đàn tiếp tục viết, không có ngừng đầu, cũng không có mở miệng, bởi vì hần biết, có thể đến đây một cách tự do như thế, trước nay chỉ có một người.

”Gia, hoàng cung đưa văn kiện mật tới đây?” Sở Nghệ Đường cung kính dang quyền trục nhỏ lên trước mắt Diêm Phổ Hạo, màu sắc của quyền trục kia là vàng kim, nhưng hần vẫn như cũ không hề hiện tỏ ra thần thái nào. Lần tự sát này của Thủy Nhan quả thật đã thành chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu của Diêm phủ, một nha đầu đền Diêm phủ này không đầy một tháng vậy mà đã trở thành tiêu điểm chôn này.

Trong thư phòng u tĩnh, chỉ có tiếng than cháy lép bép, và tiếng bút lông mài trên giấy loạt xoạt.

Cửa phòng bị mở tra mà không hề có báo trước, nhân ảnh bên cạnh cây tủ đàn tiếp tục viết, không có ngừng đầu, cũng không có mở miệng, bởi vì hần biết, có thể đến đây một cách tự do như thế, trước nay chỉ có một người.

”Gia, hoàng cung đưa văn kiện mật tới đây?” Sở Nghệ Đường cung kính dang quyền trục nhỏ lên trước mắt Diêm Phổ Hạo, màu sắc của quyền trục kia là vàng kim, nhưng hần vẫn như cũ không hề hiện tỏ ra thần thái nào.

Diêm Phổ Hạo buông bút, chần chờ một chút, nhưng rốt cục cũng không mở quyền trục kia ra, hần ngừng đầu nhìn Sở Nghệ Thường, thấy bộ dạng nghi hoặc của hần thật giống như hần dự kiến.

”Gia, ta rốt cục hiểu tại sao ngài cố tình cứu Thủy Nhan từ dưới nước lên “

Diêm Phổ Hạo nhú mày ý bảo hần nói tiếp.

”Nguyên lai ngày đó, người nhảy xuống vực không phải là Quý Lăng Dương, thi thể mà người của chúng ta ở dưới nhai tìm được không phải của hần.” tròng mắt Sở Nghệ Đường ánh lên cái nhìn bội phục, nhưng nghi hoặc vẫn không theo đó mà mất đi.

”Nhưng Thủy Nhan hiện tại vẫn còn giá trị lợi dụng đối với chúng ta sao? Dù sao cũng đã lừa một lần.....”

”Không có “ Diêm Phổ Hạo không chút do dự mở miệng, sau đó dùng lại một chút tiếp tục nói, “Lưu nàng là tự do ý muốn của ta, không có ý nghĩa gì”

một câu này câu Diêm Phổ Hạo, Sở Nghệ Đường liền cười ta tiếng, nhưng nụ cười này có chút đen mặt.

Diêm Phổ Hạo mấp máy môi, biết hần ta đem suy nghĩ của mình xuyên tạc, như không có ý định giải thích.

Hần cầm lấy quyền trục trên bàn, ném cho Sở Nghệ Đường, tiêu sái đi ra khỏi phòng, nhưng bước chân vừa ra đến cửa, hần lạnh giọng nói: “Đem nó đốt đi.”

Sở Nghệ Đường thờ dài, mệnh lệnh truyền đến tai hần, tay hần hơi siết chặt, bước chân ra khỏi phòng không chút do dự mà tiến về một gian biệt viện, nhưng khi vừa bước qua cửa phòng quý nhân, chợt nghe bên trong truyền là tiếng rên khan khan, nhỏ nhỏ rên rì, Diêm Phổ Hạo lắc lắc đầu, thông thả tiến vào phòng, bên trong phòng là một mớ hỗn độn. Mà nữ nhân áo trắng tự người bên mép giường, thần sắc tự giận, ánh mắt u oán nhìn chằm chằm hần.

Diêm Phổ Hạo ngăn ý cười bên môi, tự nhiên mở miệng: “Tại sao lại tức giận đến như vậy? Ta không làm thế, vạn nhất ngươi tiếp tục tự tổn thương đến bản thân thì làm sao?”

Diêm Phổ Hạo đi đến bên cạnh giường, nhìn cổ tay đang bị tằm ti trói lại, thoáng nhú mày.

Từ sau khi Thủy Nhan tỉnh lại tới giờ, Diêm Phổ Hạo liền tằm ti trói nàng lại trên giường, loại tằm ti này, chắc chắn không đứt, dây giữa càng thêm siết chặt, dần dần thâm nhập vào da thịt, cổ tay trắng nõn của Thủy Nhan đã sớm đầy vết máu khô.

”Đã bảo ngươi không nên lộn xộn, không lại chịu khổ nỗi đau da thịt, ngươi xem cổ tay ngươi toàn là máu rồi đó.” thanh âm Diêm Phổ Hạo có chút kì quái, nhưng con ngươi vẫn là sắc thái lạnh nhạt đó.

Tóc tai Thủy Nhan giờ đây hỗn độn, sắc mặt tái nhợt, nàng đột nhiên cúi đầu cắn lên cổ tay người đang nắm giữ cổ tay nàng, phát tiết mà cắn.

Nàng hận hần. Hận đến oán khí đầy người.

Hần dựa vào cái gì, mà lợi dụng nàng xong rồi, đến tử cũng không cho nàng tạ tội nguyện? Hần dựa vào cái gì mà trói nàng ở đây, khiến cho nàng không thể xuống giường, hần dựa vào cái gì!

Diêm Phổ Hạo nhú mày ngày một sâu, để cho nàng cắn cũng không ngăn lại.

Cho tới khi miệng nếm được vị huyết tinh, Thủy Nhan mới kinh ngạc ngừng đầu, thất vẻ tới tắm trong ánh mắt Diêm Phổ Hạo, ánh mắt đó khiến nàng khó hiểu.

Diêm Phở Hạo thấy nàng kinh ngạc ngẩng đầu, trên mặt hấn liền hiện lên nụ cười như có như không, hấn vươn tay, ngón cái nhẹ nhàng lau đi vết máu bên khóe môi, động tác nhẹ nhàng đó khiến lòng Thủy Nhan dâng lên một cảm giác chua xót, nhưng ngay tại thời điểm Thủy Nhan nàng hoang mang, đôi tay to lớn của Diêm Phở Hạo đưa đến bên cổ nàng, hai tay co lại, Thủy Nhan bị cướp đi hô hấp.

”Ta từng nói qua, tốt nhất không phản bội ta, nếu không ngươi sẽ sống không bằng chết.” Diêm Phở Hạo ghé sát môi ngay bên tai Thủy Nhan thổi luồng nhiệt khí vào trong đó, thanh âm lại âm mi rét lạnh.

Thủy Nhan nghĩ mình sẽ chết trong tay Diêm Phở Hạo, nàng không hề dấy giụa, khóe môi còn gương lên nụ cười.

Diêm Phở Hạo nhìn ý cười trên mặt Thủy Nhan, hấn kinh ngạc, tay bỗng chốc buông lỏng.....

Khụ, khụ! Thủy Nhan không nhịn được không ngừng ho khan.

”Gia, có người tên là Úc Kỳ cầu kiến người, hấn tự xưng là thị vệ bên người của thập nhất Vương gia” ngoài cửa vang lên thanh âm của nha hoàn.

Diêm Phở Hạo sững sờ một chút, mà Thủy Nhan ở bên cạnh vừa mới tìm được chút không khí, gương mặt nàng tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Thân ảnh đơn bạc, làn váy màu trắng đông đưa trong gió lạnh, cho đến khi nàng chạy đến cửa, gương mặt là vẻ ủy khuất, là kinh ngạc, là nộ khí, sương mù dâng lên trong lòng mắt, nàng liều lĩnh chạy ra bên ngoài đứng trước mặt nam tử đang đứng ở cửa, nhíu mày, lại kim lòng không được, chạy đến nhào vào lòng ngực nam nhân.

”Úc Kỳ người còn sống? Thật sự còn sống ?!” Thủy Nhan nghiêng tai nghe nhịp tim mạnh mẽ hữu lực của Úc Kỳ.

Úc Kỳ nhìn nước mắt trên gương mặt Thủy Nhan, gương mặt đang tươi cười, thế mà biến mất trong nháy mắt, hấn cởi áo khoác lông dê chuyển sang che chở cho Thủy Nhan.

”Tại sao không mặc áo lại chạy ra ngoài hả ?” Úc Kỳ trách cứ nàng, nhưng trách cứ như vậy lại khiến cho Thủy Nhan thật sự càng vui vẻ thêm, nhưng trong nháy mắt chợt biến mất, tựa như nàng nhớ ra cái gì, gương mặt lát thoáng chốc lộ vẻ đau thương.

”Ngươi sao lại sống sót? sao không bảo vệ tốt cho Vương gia? Ngươi làm sao lại có thể một mình người còn sống như vậy?” Thủy Nhan rối loạn mắng, lại không để ý thấy huyết sắc đang rút dần đi trên gương mặt Úc Kỳ.

Hấn thở dài, vươn tay vỗ vỗ vai Thủy Nhan

”Không có việc gì rồi, là ta không tốt, không có bảo vệ tốt cho hấn.” Úc Kỳ ôn nhu an ủi, không ngừng tự trách chính mình, nhưng trên mặt là tràn đầy bất đắc dĩ.

Thủy Nhan quay mặt, không muốn nhìn Úc Kỳ, nàng cảm giác chính mình mới là người không có mặt mũi nào mà đi gặp mấy người này, không có tư cách gì đi trách người khác, rõ ràng hung thủ gây nên chuyện này chính là nàng!

”Vương ra ra đi rất bình thản, hấn cũng không hề có ý trách ngươi, hấn còn nói với ta nói cho ngươi biết, hảo hảo sống ở chỗ này.” Úc Kỳ trầm giọng nói, không còn cái bộ dạng cà lơ lất phất mà Thủy Nhan thường thấy.

”Ta thật sự không biết tin tức đó là giả.....” Thủy Nhan sốt ruột nói, nhưng Úc Kỳ lại ra hiệu cho nàng không được nói tiếp.

Hấn hiểu Thủy Nhan cũng, cũng rất rõ ràng nàng là người thế nào, nếu như không phải bị người tính kế, nàng có lẽ sẽ không làm ra chuyện ngốc nghếch như thế.

”Lần này ta đến là tặng quà cho ngươi đấy.” Úc Kỳ lộ ra vẻ vui mừng, chỉ ra đằng sau xe ngựa. Thủy Nhan có chút mơ hồ.

”Ngươi lần trước đi vội vàng cũng không mang theo được cái gì. Hiện tại Vương gia đã mất, ngươi cũng không thể trở về, ngươi vẫn nên ở lại đây hầu hạ tân chủ tử cho tốt.” Úc Kỳ quay người chủ động tháo đồ vật bên trên xe ngựa xuống.

”Hấn không phải chủ tử của ta! Vương gia mới là chủ tử của ta!” Thủy Nhan lạnh lùng mở miệng, trong thanh âm có sự kiên quyết.

Đôi tay đang tháo dỡ đồ đạc của Úc Kỳ thoáng ngừng một chút, môi mỏng chăm chú mím chặt.

"Người có lẽ hão hão mà hầu hạ Diêm Phở Hạo, người mới có thể hạnh phúc, chuyện đã qua thì cho nó qua đi." Thanh âm Úc Kỳ có chút nhỏ, nhưng Thủy Nhan vẫn nghe được rồi, nàng muốn phản bác, lại thấy vẻ phức tạp trên mặt Úc Kỳ, lại khiến nàng không biết mở miệng như thế nào. Úc Kỳ tiến lên, một lần nữa thay Thủy Nhan cẩn thận chỉnh sửa lại áo choàng.

"Ta đi rồi, về sau nếu có thời gian sẽ nghĩ quay lại thăm người." Úc Kỳ nhìn đại môn Diêm phủ, trong mắt có lãnh đạm, có lửa giận, cũng có cả dè chừng, bởi vì hần hôm nay bất chấp tính mạng mà đến đây, vốn muốn mắng Thủy Nhan ngốc, nhưng kì thật mình cũng ngu chẳng kém gì.

Thủy Nhan giữ chặt tay Úc Kỳ, xúc cảm mềm mại nhưng lạnh lẽo, lại khiến cho Úc Kỳ một phen kinh ngạc cùng một thứ cảm xúc kì quái.

"Vương gia đi rồi, người chuẩn bị đi nơi nào?" Thủy Nhan sốt ruột mở miệng, trên mặt có lo lắng, có sợ hãi.

Úc Kỳ khẽ nhấp đôi môi mỏng, nhẹ thở ra một hơi, không biết nên nói thế nào.

"Đã đến đây rồi, hay là vào bên trong ngồi một chút đi, mặc dù ta biết người đến chỉ để gặp Thủy Nhan, nhưng mà người cũng là dùng mặt mũi của ta mà bước vào đây đây." Diêm Phở Hạo mặc một bộ trường bào màu xanh, tư thái lười biếng, cước bộ chậm chạp đi đến bên cạnh Úc Kỳ và Thủy Nhan. Giương mặt Úc Kỳ thoáng dao động, nhưng lập tức quỳ xuống một chân, cung kính mở miệng "Diêm gia"

Diêm Phở Hạo gương lên khóe môi, nhưng ánh mắt lại hướng đến khuôn mặt đầy hận ý của Thủy Nhan.

Diêm Phở Hạo lộ ra ý cười vui vẻ, đột nhiên cúi sát bên tai Úc Kỳ, chậm chạp nói: "Người cảm thấy, người đến nơi này rồi, ta còn có thể cho người đi sao?"

Úc Kỳ ngẩng lên, gương mặt lạnh tanh như chẳng có chuyện gì, nhưng Thủy Nhan đứng ở một bên nhìn về mặt hần như thế lại có phần mơ hồ không thấu.

Đêm lạnh vẫn cứ trôi, tiếng kêu thảm thiết đến tê tâm liệt phế từ trong địa lao vọng ra, phá vỡ giấc ngủ của chúng nhân, Thủy Nhan quay đầu về phía cửa, nhưng phát hiện ra chính mình nghe nhầm, lại cúi xuống chôn đầu vào gối.

Thủy Nhan cảm châm bạc trong tay vuốt vuốt, nụ cười yếu ớt xuất hiện trên gương mặt nàng, nhớ lại quá khứ hạnh phúc lại lan tỏa khắp toàn thân... Nàng hôm nay thật sự có chút vui, không những nhìn thấy Úc Kỳ, còn cảm tạ Úc Kỳ vì nàng mà mang đến kỷ vật, mặc dù lúc nhớ lại khiến con người ta có chút thống khổ, nhưng ít nhất vẫn có cái để mà nhớ.

Chỉ là, hôm nay lúc ở ngoài cửa, Úc Kỳ lên ngựa, lúc chuẩn bị rời đi, hần nhìn vào mắt nàng có phần không ổn, phảng phất như tiếp tới đây bọn họ sẽ cách biệt trời nam đất bắc.

Thủy Nhan không biết lúc đó, Diêm Phở Hạo đã nói gì bên tai Úc Kỳ, cũng không biết tại sao, về mặt lúc đó của Úc Kỳ lại mang theo vẻ lạnh nhạt quyết tuyệt.

Thủy Nhan đem châm hoa bỏ lại trong hộp, trên cổ tay tơ mỏng vẫn chưa được cởi bỏ, lời nói của Úc Kỳ hôm nay khiến nàng khó hiểu, bởi biết rất rõ lòng trung thành của nàng với Vương gia, lại muốn nàng hầu hạ Diêm Phở Hạo thật tốt?!

Thủy Nhan về mặt cười nhạt, nàng cả đời này, cũng sẽ không trung thành với Diêm Phở Hạo, vĩnh viễn không có chuyện này....

Cửa phòng bị người mở ra, Diêm Phở Hạo gương mặt đầy mờ hồ, sợ tóc tán loạn, rũ xuống sau lưng, lại tăng lên vẻ lười biếng cùng tà mị của hần.

Thủy Nhan thoáng nhăn mày, cơ thể lại không tự chủ mà co rút vào trong giường một chút, vào giờ này, hần đến nơi này làm cái gì?

Diêm Phở Hạo cười cười, một sự vui vẻ tự nhiên, hần chậm rãi đến bên giường Thủy Nhan, không chần chừ ngồi xuống bên giường, mà phòng bị trên gương mặt nàng vẫn hiện lên rõ ràng như thế.

Diêm Phở Hạo coi như không thấy vрон tay, nắm lấy cổ tay Thủy Nhan kéo lại trước mặt, cũng cầm lấy thuốc mỡ bên cạnh giúp nàng tra được, động tác ôn nhu nhẹ nhàng cẩn thận từng ly từng tý, còn sợ nàng đau đớn mà thổi thổi nhẹ, động tác mang vẻ săn sóc yêu thương.

Thủy Nhan kinh ngạc, hần đang làm cái gì thế ?!

Diêm Phở Hạo mở tơ mỏng đang quấn trên cổ tay Thủy Nhan, thay nàng băng bó.

"Nếu như người nghe lời, làm sao lại phải chịu đau đớn như vậy đây?" Diêm Phở Hạo cười nhạt trách cứ, nhưng âm điệu lại mang cái sắc thái âm âm dương dương kì quái quái.

Thủy Nhan rung mình một cái... Nàng sợ hãi nam nhân này từ nội tâm, hần tuyệt đối không phải cái dạng người tốt đẹp như thế, càng sẽ không hiểu được cái gì là săn sóc ôn nhu.

"Đúng rồi, ta quên nói cho người một việc, chắc chắn sẽ khiến người cao hứng" Diêm Phở Hạo lại đem tơ mỏng trói lại lên cổ tay Thủy Nhan.

Lông mày Thủy Nhan nhíu lại càng chặt.

"Vương gia của người..... Quý Lăng Dương còn sống."

Chương 24

Đồng tử màu đen của Thủy Nhan thoáng chốc co rút lại, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ khiếp sợ, tay của nàng không tự giác mà cầm lấy tay Diêm Phổ Hạo.

”Ngươi.....Ngươi vừa nói cái gì?” Thanh âm Thủy Nhan có chút run rẩy

Diêm Phổ Hạo cười nói: “Thập nhất vương gia còn chưa có chết nhưng rất nhanh ta sẽ tìm ra hắn ta..”

Cõi lòng của Thủy Nhan, trong một khắc này tự nhiên trở nên điên cuồng, nàng thở dài một hơi, những phần tâm tình tích tụ bấy lâu thoáng chốc thả lỏng,

Diêm Phổ Hạo vòng hai tay lên trước ngực của mình, thu hết biểu hiện trên mặt Thủy Nhan vào trong ánh mắt của mình. Hắn dễ dàng nhìn thấy, vẻ mặt không hề che dấu vui vẻ của nàng.

Diêm Phổ Hạo lười biếng duỗi lưng nghiêng người nằm trên giường, tay phải chống trán mình, trên mặt hiện ra nét hứng thú.

”Ngươi sẽ không tìm thấy ngài ấy, Vương gia là người thông minh.” Thủy Nhan nghiêm túc phân bác, nhưng Diêm Phổ Hạo chỉ lười biếng khép hờ đôi mắt, đối với câu nói của Thủy Nhan chỉ thấy buồn cười.

Thủy Nhan lại cầm lấy trâm hoa trong hộp ra, vui vẻ lan tỏa ra khắp thân thể, nhưng trong đầu lại hiện lên ý nghi hoặc, nàng lần nữa quay đầu về phía Diêm Phổ Hạo.

Nhưng nàng lại trông thấy khóe miệng Diêm Phổ Hạo hiện đang cười nhạt, kê đầu của hắn lên cạnh giường con người đóng chặt, hô hấp đều đều giống như là đang ngủ.

Thủy Nhan đình chỉ mọi động tác hiện thời, nhìn gương mặt như điêu khắc của Diêm Phổ Hạo, có chút mờ mịt thoáng qua, nhưng nàng lập tức thu mình vào góc giường, dần dần hưng phấn càng lúc càng rõ trên gương mặt

Thật tốt .... Thật tốt Vương gia không có xảy ra chuyện.

”Ngươi còn nhớ lúc bảy tuổi nhìn thấy cây bông gòn không?” Diêm Phổ Hạo đột nhiên âm trầm mở miệng, thanh âm có chút mơ hồ.

Thủy Nhan đang hưng phấn chợt kinh ngạc, ngỡ tưởng mình nghe nhầm.

Diêm Phổ Hạo đột nhiên mở mắt, ánh mắt trong suốt nhìn lướt qua Thủy Nhan. Sau đó chậm rãi nói “Không nhớ rõ ầu ơ cũng là một loại phúc khí...”

Thủy Nhan khó hiểu nhìn Diêm Phổ Hạo, ánh mắt nàng mê mang.. Nàng bảy tuổi và cây bông gòn?!

Một giọng nữ thanh thúy từ bên ngoài cửa truyền vào.” Gia, đã đến giờ, bọn thị vệ đã đánh đến mềm tay, nhưng hắn vẫn không nói lời nào.”

Diêm Phổ Hạo chậm chạp ngồi dậy, trên mặt hiện lên nét cười tà mị, nụ cười này cũng với biểu tình ban nãy đúng là cách nhau một trời một vực.

”Chờ một chút nữa thôi, ngươi sẽ chỗ ẩn nấp của Vương gia nhà ngươi, chúng ta thăm vấn phạm nhân có rất nhiều cách, nhưng đem đến sử dụng trên người Úc Kỳ ....”Diêm Phổ Hạo chậm chạp đứng dậy, cổ tình không nói hết lời, rồi bước nhanh đi ra cửa.

Thủy Nhan mới rồi còn rất hưng phấn, phút chốc mặt đã trắng bệch, nàng vội vàng chạy xuống giường, nhưng tơ mòng trên cổ tay lại làm cho nàng nửa bước cũng khó đi, hơn nữa còn lần nữa thấm ra máu huyết.

***

Ánh lửa bập bùng, tiếng kêu tê tâm liệt phế, hình cụ lạnh như băng, lại khiến cho nơi nơi ở địa lao đều khiến cho người ta khiếp sợ.

Áo choàng đơn bạc của Úc Kỳ sớm đã bị tàn phá, đau nhức lan tỏa khắp toàn thân, nếu thật sự có thể hắn thật mong Diêm Phổ Hạo có thể cho hắn được chết thống khoái.

Sở Nghệ Đường hơi hơi thở dốc, muốn moi ra một ít thông tin, vậy một câu cũng không có, ngược lại còn khiến tay mình bị thương.

Đem Úc Kỳ nhốt trong địa lao đã mấy ngày rồi, loại hình pháp gì cũng đem ra dùng cả rồi, nhưng Úc Kỳ này quả thật là một con người rắn rỏi một câu cũng không thêm nói.

Diêm Phở Hạo ngồi lên trên ghế thái sư, nhíu mày nhìn vào Úc Kỳ. trên mặt có chút bội phục bất đắc dĩ.

Hắn phát tay, lại cho người đem Úc Kỳ nhốt vào địa lao.

Sở Nghệ Đường vỗ vỗ bàn tay dính máu của mình, gương mặt hắn cũng tràn đầy bất đắc dĩ.

”Gia, chúng ta quả thật không còn cách nào sao? Nếu như không được, chúng ta hãy bỏ qua cho Thập nhất Vương gia đi, các ngài dù sao cũng là...”
Sở Nghệ Đường nhíu mày mở miệng, trong ngữ điệu có thêm cầu tình.

Diêm Phở Hạo lắc đầu, khước miệng hắn lên lãnh ý: “Ta buông tha hắn, hắn sẽ buông tha ta sao?”

Sở Nghệ Đường ngậm miệng không nói nữa, cũng không biết phải nói cái gì, hắn hiểu được, có lẽ thế gian này cũng chỉ có chủ tử của hắn là mang theo quá nhiều thứ không nên mang...”

****

Lại qua mấy ngày này, Úc Kỳ bình yên vô sự nằm ở địa lao, mà đột nhiên bị chiếu tiến cung, trước khi đi còn tự tay mở trói buộc trên tay Thủy Nhan.

Thủy Nhan cho rằng mọi việc có thể tạm trì hoãn một chút, nhưng thị vệ trong phủ đồn đãi, lại làm lòng nàng run sợ, những người kia nói, mẹ kế nhà Thập nhất Vương gia, tiết lộ nơi ẩn thân của Thập nhất Vương gia cho Diêm gia, dự định ba ngày sau sẽ bắt sống Thập nhất Vương gia. Thủy Nhan thấy hoảng hốt, muốn cứu Úc Kỳ ra, để hắn có thể đem tin tức này nói với Vương gia, nhưng đành bất lực, nàng đến cửa địa lao cũng không thể đến gần.

Tại thời điểm Thủy Nhan xông vào địa lao, một thân ảnh hồng sắc liền xuất hiện trước mắt nàng, trường bào bằng hồng sa, bên trong lộ ra đôi vai trắng nõn.

Diêu Kính Đồng vung tay, đem một chùm chìa khóa bằng thiết ném đến trước mặt nàng,

”Thị vệ ta đã đuổi đi, vào địa lao mang hắn đi đi, người cũng mau đi đi.” Diêu Kính Đồng bình thân mở miệng, gương mặt lạnh nhạt toát lên vẻ lãnh ý, Thủy Nhan nhíu mày, hơi nghi hoặc.

”Ta chỉ hi vọng người rời xa Diêm Phở Hạo .. Chỉ cần người ở nơi này, ánh mắt của hắn liền chỉ dõi theo trên người người.” Gương mặt xinh đẹp của Diêu Kính Đồng hiện lên vẻ chua xót.

Thủy Nhan cắn môi dưới, không biết mở miệng thế nào, nàng có nên thể tin tưởng được không, bởi nàng không hề biết Diêu Kính Đồng.

Nhưng Thủy Nhan cũng đành đánh bạc một lần, nàng đã không còn biện pháp nào cả.....

Mà Diêu Kính Đồng cũng không có lừa gạt nàng, nàng thật sự thuận lợi cứu Úc Kỳ ra ngoài, không có bất kì ai ngăn cản, cũng không có bất kì ai hỏi thăm, thuận lợi hết thảy khiến cho người ta thấy quý dị.

Cơ thể Úc Kỳ đã sớm lụi xơ, trên người từng vết ra đánh, còn thấm ra tơ máu.

Thủy Nhan cố hết sức nâng hắn dậy, Diêu Kính Đồng đã giúp nàng chuẩn bị một con bảo mã ở phía sau.

”Đáp ứng ta, cho dù chết người cũng không được trở về.” Ngay tại lúc Thủy Nhan lên ngựa, Diêu Kính Đồng oán hận nói.

Phủ phục trên ngựa, Úc Kỳ quay đầu nhìn Thủy Nhan, nhưng lại trông thấy vẻ vui vẻ đang hiện lên trên khuôn mặt nàng, nàng vui vẻ.?

Úc Kỳ minh bạch, chỉ cần Thủy Nhan có thể thấy Quý Lăng Dương, đây cũng có thể cho nàng niềm vui lớn lao, nàng sao có thể nghĩ đến chuyện trở về?

”Thủy Nhan chúng ta đi thôi.” Úc Kỳ khàn khàn mở miệng, gương mặt tràn đầy vẻ thống khổ.

Thủy Nhan đem Úc Kỳ vây lại trong ngực mình, kéo cương, móng ngựa dẫm lên cát bụi, lại để lại thân ảnh màu đỏ đứng trong cát bụi, cất lên tiếng cười thanh thúy.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Vết thương trên người Úc Kỳ đau nhức khiến cho ý thức của hắn ở trên lưng ngựa nhiều lần rơi vào mơ hồ, thậm chí còn sốt cao. Nhưng Thủy Nhan không có ý định dừng lại, nàng vẫn tiếp tục cuộc hành trình cùng roi ngựa trong tay. Hiện tại nàng cảm thấy bản thân có chút ích kỷ, nhưng nàng vì muốn

đến gặp Quý Lăng Dương. Muốn tận mắt nhìn thấy sự an nguy của hần.

Càng gần đến nơi Úc Kỳ nói, lòng Thủy Nhan càng thấp thòm không yên.

Vừa đến nơi Thủy Nhan nhảy xuống ngựa, trên mặt đất toàn cát vàng mịn màng, nàng đang muốn mở miệng giải thích nhưng bị cảnh tượng trước mắt khiến cho sững sờ.

Trước mắt là tiểu viện rách nát, do đang vào mùa đông cây cối trong viện khô vàng, cột nhà sứt mẻ rơi xuống nước, cảnh vật trước mắt khiến cho lòng Thủy Nhan đau nhói. Vương gia từng là Vương gia cao quý, hôm nay lại ẩn mình trong viện hoang tàn này.

Sân trong viện vắng lặng lần lượt xuất hiện những người quen thuộc trong Vương phủ. Bọn họ đem Thủy Nhan vây quanh, trên mặt những người này xuất hiện phần nộ, ngay cả lời nói ngoài miệng đều là nhục mạ, hận không thể giết chết nàng. Thậm chí còn phun nước bọt vào nàng.

“Úc Kỳ ở trên ngựa!” Trong đó có người kinh hô, cùng lúc những ánh mắt lại nhìn về phía Thủy Nhan, đáy mắt hận ý càng thêm nặng nề.

“Người đã hại Vương gia không thể trở lại kinh thành, bây giờ người còn muốn làm gì?!” Một nam nhân cao lớn thô kệch, thô lỗ mở miệng.

Nhưng lời của hần lại khiến cho người xung quanh cảnh giác.

“Người sẽ lại đem cái tên họ Diêm một lần nữa mang đến.” Lời này vừa nói ra, mọi người vội vàng cảnh giác đem Úc Kỳ diu vào trong phòng, vừa rồi trong sân còn ồn ào bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, chỉ để lại một mình Thủy Nhan.

Thủy Nhan tiến lên, sột ruột gõ cửa, miệng gào thét nói lời xin lỗi, trong lòng hiện tại áy náy cùng đau đớn, sắc mặt nàng ửng đỏ, phờ phạc.

Nàng biết bọn họ hận nàng, biết bọn họ đang mắng nàng, nhưng . . . . .

Kết ~

Cửa lại bị mở ra, trên mặt Thủy Nhan xuất hiện ý cười, ngay lập tức một cây gậy trúc hung hăng đánh nàng té trên mặt đất, Thủy Nhan không kịp trở tay, đầu óc choáng váng.

Thủy Nhan quỳ rạp trên mặt đất, sột ruột ngẩng đầu, nhìn nam nhân thô kệch trước mắt “Ta. . . . . Ta không phải cố ý, Ngu đại ca ta thật sự không có lừa Vương gia.”

Nhưng gậy trúc lại rơi xuống trên người Thủy Nhan, không một điểm do dự, cũng không một tia áy náy, không nguyên ý nghe lời Thủy Nhan giải thích.

“Nếu lần này người thật sự đưa tên họ Diêm mang đến, vừa vặn chúng ta ở trong này trừ bỏ kẻ phản đồ là người, đương nhiên sau đó sẽ giết chết cái tên họ Diêm.” Ngu đại ca dùng gậy trúc lần nữa hạ xuống, Thủy Nhan cuộn tròn ở trên đất bùn, đau đớn trên người khiến nàng không đứng lên nổi.

“Uống công Vương gia tín nhiệm người.” Ngu đại ca chuẩn bị dùng gậy trúc hướng đầu Thủy Nhan nặng nề đập xuống, cứ như vậy kết liễu mệnh Thủy Nhan.

“Ngu Nhị, làm càn!” tai Thủy Nhan hiện tại toàn tiếng ong ong, tiếng nói vang lên khiến nàng dường như bừng tỉnh.

Thủy Nhan thống khổ ngồi dậy, nàng nhìn thấy Quý Lăng Dương vẫn như cũ ôn nhu mặc áo bào trắng, tóc vẫn như cũ cài lược trơn bóng, đuôi tóc sạch sẽ, từng bước chân chờ, cảnh giác hướng nàng đi tới.

Quý Lăng Dương nhú mày cúi người, diu Thủy Nhan đứng lên.

“Vương gia.” Giọng nói của Thủy Nhan nghẹn ngào.

Quý Lăng Dương mím môi, khuôn mặt lạnh như băng nhìn Thủy Nhan. Hần xoay người đi vào trong nhà, Thủy Nhan vội vàng đi theo nhưng chân bị đánh đau không đi được, người nghiêng ngã chao đảo.

Ngay khi Quý Lăng Dương đi đến gian nhà ở hậu viện, hần dừng bước chân, ngẩng đầu nhìn bầu trời vẻ mặt lo lắng.

Thủy Nhan nhìn bóng lưng của hần, trong mắt xuất hiện chua xót. . . . .

“Vương gia, Thủy Nhan không cố ý, Thủy Nhan không biết tin tức kia là giả, nếu. . . .” Thủy Nhan quỳ rạp xuống đất, giọng nức nở.

Nhưng Quý Lăng Dương vẫn như cũ đứng tại chỗ, vẫn như cũ không quay đầu, hần ta cũng không nói gì.

“Vương gia yên tâm, Thủy Nhan vẫn ở bên cạnh người, vì Vương gia vẫn hỏi hết thảy. . . . . Thủy Nhan nơi nào cũng không đi.” Thủy Nhan sột ruột mở miệng, hi vọng Quý Lăng Dương có thể nói một câu, cho dù là trách cứ.

Tay của Quý Lăng Dương hơi hơi nắm chặt, hần chậm rãi xoay người, nhưng trên mặt Quý Lăng Dương tái nhợt xuất hiện vẻ hung tàn.

Thủy Nhan ngây ngốc, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên kinh ngạc, vẻ mặt hiện tại của Quý Lăng Dương nàng chưa từng nhìn thấy qua.

Quý Lăng Dương vươn tay, một bạt tai nặng nề đánh vào mặt Thủy Nhan, ngay lập tức trong miệng nàng nếm được mùi vị máu tanh, khóe miệng Thủy Nhan nhếch lên ý cười, máu bên trong miệng chảy ra đỏ mọng.

Nàng biết bạt tai này nàng nên bị đánh, nàng cũng biết Quý Lăng Dương không ra tay độc ác với nàng, nếu hắn dùng nội lực, vừa rồi một bạt tai kia chắc chắn sẽ lấy mạng của nàng.

“Thủy Nhan, ta thật sự nhìn lầm ngươi.” Quý Lăng Dương lãnh đạm mở miệng, toàn thân Thủy Nhan lạnh như băng.

Một câu nói của Quý Lăng Dương nhìn lầm ngươi rồi, phủ nhận lòng trung thành của nàng đối với hắn, cũng phủ nhận mười năm bên cạnh với nhau.

Một trận gió lạnh thổi qua, Thủy Nhan rõ ràng nhìn thấy trên mặt Quý Lăng Dương tỏ vẻ tuyệt vọng.

Thủy Nhan muốn mở miệng cầu xin, nhưng trong lòng nàng lạnh lẽo không biết nói gì.

Ngoài cửa xuất hiện tiếng âm ỹ dị thường, thậm chí còn có tiếng đao kiếm đụng nhau kèm tiếng la hét.

Quý Lăng Dương nhíu mày, cảnh giác nhìn về phía ngoài cửa.

“Vương gia chạy mau, Diêm Bộc Hạo mang theo mấy trăm cấm y thị vệ vây quanh nơi này.” Ngưu Nhị thở hổn hển chạy đến trước mặt Quý Lăng Dương, ánh mắt lại phần hận nhìn Thủy Nhan, hắn hoàn toàn xem thường nàng, lúc đó ở ngoài cửa căn bản không phát hiện dị thường, nhưng ngay khi bọn họ buông lỏng cảnh giác, Diêm Bộc Hạo lại mang theo người đến rồi.

“Ngươi lại bán đứng chúng ta, ta vừa rồi nên giết chết ngươi.”

Toàn bộ gân xanh trên trán Quý Lăng Dương nổi lên, hắn xoay người, ánh mắt lạnh lùng như cũ vẫn nhìn Thủy Nhan đang quỳ.

“Không, thời điểm chúng ta trở về, Diêm Bộc Hạo đi kinh thành. . . . . Làm sao có thể?” Gương mặt Thủy Nhan tái nhợt càng thêm trắng bệch, trong đầu nàng xuất hiện toàn bộ hành động của Diêu Kính Đồng cùng Diêm Bộc Hạo đối với nàng, nhưng nàng vẫn như cũ không nhìn ra sơ hở gì.

“Đội mấy ngày, chính là chờ đến ngày hôm nay, Vương gia đã nhường ta.” Diêm Bộc Hạo bước chân mạnh mẽ, thông thả tiêu sái đến trước mặt Quý Lăng Dương, áo choàng màu xanh đứng bên cạnh một bộ hồng y là Diêu Kính Đồng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Thủy Nhan chống tay cố gắng nâng cơ thể lên, những hạt cát bén nhọn dính vào tay nàng lôm chôm, có lẽ sắc mặt của nàng hiện giờ rất khó coi.

Nàng nhớ tới những lời nhục mạ của Diêu Kính Đồng, nhưng chính bởi vì nàng ngu xuẩn, đại độ tin lời của nàng ta.

Diêu Kính Đồng quỵen rũ tựa vào vai Diêm Bộc Hạo, tay phải vuốt ve ngực hắn nhưng trong mắt là đang cười nhạo nàng.

Quý Lăng Dương lắc đầu. Mặt hắn không khổ, lúc này hắn đã không còn đường lui, từng đã thận trọng muốn dùng Thủy Nhan buộc chặt Diêm Bộc Hạo, nhưng thật không ngờ người đầu tiên phản bội mình lại chính là Thủy Nhan, muốn hại chết hắn cũng là Thủy Nhan.

“Thủy Nhan, ta thật sự không ngờ ngươi sẽ đối xử với ta như vậy.” Giọng nói của Quý Lăng Dương tỏ vẻ tuyệt vọng nhưng người nghe lại cảm giác giống như cười nhạo hơn.

Thủy Nhan ngẩng đầu nhìn Quý Lăng Dương, nước mắt đọng đầy nơi hốc mắt, nàng không nói được một lời, bởi vì sự tình đã phát sinh, sai lầm đã gây ra, nàng không biết bản thân phải giải thích thế nào?

Diêm Bộc Hạo buông Diêu Kính Đồng, khóe miệng nhẹ cong lên nhưng không tạo thành ý cười.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Thủy Nhan, cúi người xuống, đưa bàn tay của mình đến trước mặt Thủy Nhan.

“Ta từng đã nói qua, đừng nghĩ đến chuyện phản bội ta, cũng đừng nghĩ sẽ rời xa ta, nếu như ngươi thật sự làm vậy, chịu khổ chỉ là bản thân ngươi.” Diêm Bộc Hạo tà mị nói, giọng nói mang theo phần chế giễu nhưng lại khiến người nghe mê hoặc.

Thủy Nhan nhìn hắn thật lâu, nàng không ngừng lắc đầu.

Hắn biết rõ lòng nàng không dành cho hắn, biết rõ nàng không có khả năng trung thành với hắn, hắn biết rõ hết thảy nhưng hắn vẫn lặp đi lặp lại nhiều

lần, lợi dụng năng, buộc nàng đại đột lần lượt phối hợp với hắn.

“Còn có thể đứng lên được sao? Bằng không ta ôm ngươi dậy?” Giọng nói của Diêm Bộc Hạo ôn nhu rất nhiều, tay vẫn như cũ đưa ra trước mặt Thủy Nhan, hình ảnh này, thanh âm này khiến Quý Lăng Dương tức giận.

Quý Lăng Dương lại lần nữa ra tay, bạt tai thứ hai rơi vào trên mặt Thủy Nhan, hiện tại hắn muốn giết chết nàng. Hết thảy mọi chuyện hắn đều nắm trong tay, tưởng rằng kế hoạch lớn dày công chuẩn bị sẽ đạt được thành công. Hiện tại đã bị nàng phá hủy, cũng phá hủy toàn bộ sự tin tưởng của hắn giành cho nàng.

Thủy Nhan che mặt mình, ánh mắt bình tĩnh không cảm xúc, cục diện bây giờ, nàng đúng là ngốc đến bất lực.

Tay của Diêm Bộc Hạo vẫn như cũ đưa ra giữa không trung, hắn quay đầu, ánh mắt tà mị nhìn Quý Lăng Dương, trong mắt tựa hồ hiện lên một tia tức giận, nhưng nụ cười trên mặt vẫn như cũ tựa tiểu phi tiêu[1].

[1] Cười như không cười.

Tơ lụa màu đỏ bay ra, cũng bởi vì ánh mắt kia của Diêm Bộc Hạo, tơ lụa màu đỏ liền cuốn lấy cổ Quý Lăng Dương. Diêu Kính Đồng dùng sức lôi kéo, trong nháy mắt cướp đi hơi thở của Quý Lăng Dương.

Quý Lăng Dương nguyên bản có công lực nhưng hiện tại hắn bị trọng thương, cổ hắn đau đớn mất đi tất cả tri giác.

“Diêm gia thủ hạ lưu tình.” Mục tiên sinh bước nhanh vào, quỳ rạp trước mặt Diêm Bộc Hạo.

Diêm Bộc Hạo ngược nhìn Mục tiên sinh, ánh mắt toát lên ý cười nhưng giả bộ lực bất tòng tâm.

“Kính Đồng muốn giết người, ta có lên tiếng cũng không thể ngăn cản.” Ngữ điệu tà mị, bản thân không thêm quan tâm.

Diêu Kính Đồng tươi cười như hoa, ánh mắt tuyệt mỹ nhìn Quý Lăng Dương, nàng càng thêm dùng sức kéo tơ lụa mỏng trên tay, hình ảnh giống một bức họa, mỹ nhân xinh đẹp như họa.

Quý Lăng Dương dùng tay nắm giữ tơ lụa mỏng trên cổ, trong nháy mắt tay hắn tê liệt, làm thế nào cũng không thể nhúc nhích.

Cảnh tượng lúc này khiến cho mọi người đều lo lắng, chỉ có Diêm Bộc Hạo làm như không phải chuyện của mình.

Thủy Nhan đứng dậy, đưa tay muốn cởi bỏ tơ lụa mỏng trên cổ Quý Lăng Dương, khoe miệng của nàng dính máu, mặt cũng bị sưng, khi hai tay đụng phải tơ lụa, tay nàng liền bị tê liệt không còn bất kỳ cảm giác.

Thủy Nhan nhú mày, tưởng một lần nữa có thể cứu giúp chủ tử, nhưng nàng bất lực.

Nhìn gương mặt thống khổ của Quý Lăng Dương, nàng cố hết sức để tay mình có thể cử động nhưng phát giác tay không còn là của mình.

Đồng tử trong mắt của Quý Lăng Dương co rút lại, mặt hắn tái nhợt lúc này đã đỏ lên.

Thủy Nhan quay đầu, không chớp mắt nhìn Diêm Bộc Hạo, trong mắt có chút lo lắng, đối mặt với hắn nàng lại lưỡng lự không muốn cầu xin.

Khoe miệng Diêm Bộc Hạo tăng thêm ý cười, khuôn mặt vẫn như cũ tỏ vẻ bất lực

Thủy Nhan lại lần nữa dùng sức, vẫn như cũ vô dụng.

Tuyệt vọng, bi ai, phẫn nộ, toàn bộ đều ở trong đầu nàng, trong lòng nàng bùng phát.

Thủy Nhan ngửa đầu, khàn khàn rống kêu thành tiếng.

Một tiếng rống này khiến cho Diêu Kính Đồng vội bỏ tơ lụa mỏng trên tay.

Quý Lăng Dương tê liệt té ngã trên mặt đất.

“Kính Đồng lần sau không cần bướng bỉnh như vậy, nàng xem Vương gia nhanh như vậy đã bị nàng làm cho sợ hãi.” Diêm Bộc Hạo cười nhạt mở miệng nhưng trong mắt hắn lại toát lên vẻ cung chiêu.

Thủy Nhan tiến lên, chỉ có thể ngo ngắc nhìn Quý Lăng Dương.

“Hỏi hận?” Diêm Bộc Hạo nhìn Thủy Nhan chậm rãi mở miệng, trong nháy mắt rút ra kiếm của thị vệ đứng phía sau.

Thủy Nhan cắn môi dưới yên lặng không trả lời.

Kiếm trong tay Diêm Bộc Hạo rơi xuống trên người Quý Lăng Dương đang thất thần.

“Đừng.” Thủy Nhan quỳ gối dưới chân Diêm Bộc Hạo.

Diêm Bộc Hạo nhíu mày, dừng tay lại, tựa hồ có ý muốn đợi Thủy Nhan nói lời kế tiếp.

“Nếu ngươi buông tha Vương gia, từ đây về sau ta chỉ nghe lời một mình ngươi, chỉ phục vụ một mình ngươi, tuyệt đối không hai lòng, cũng sẽ không phản bội ngươi.” Thủy Nhan sốt ruột mở miệng, những lời này nói ra khiến cho những người châm biếm nàng lúc này cũng không nói gì.

Quý Lăng Dương thờ hắc ra, hắc chậm rãi nhắm mắt, hắc biết ngày hôm nay bản thân hắc có thể bị thiệt mạng ở nơi này.

Nhưng khoe miệng Diêm Bộc Hạo lại cong lên, đồng tử đen láy, ấn khuôn mặt tái nhợt bất lực của Thủy Nhan.

“Ta làm thế nào để tin tưởng ngươi? Lần trước ngươi đã lập lời thề, không phải cũng phản bội ta đó sao?” Diêm Bộc Hạo thì thào mở miệng, đao ở trên mặt Quý Lăng Dương vẽ ra một vết máu.

“Lần này là thật, thật sự!” Thủy Nhan khàn giọng gào thét, nàng tưởng bản thân không sợ hãi, nhưng lúc này nàng không thể chần chờ.

“Ta thật sự có thể tin tưởng ngươi?” Diêm Bộc Hạo nhíu mày.

Thủy Nhan vội vàng gật đầu, nàng bây giờ, chỉ cần hắc nói cái gì, cũng đều đáp ứng.

Diêm Bộc Hạo nhếch môi, mỉa hoặc cười một tiếng, cầm kiếm trong tay chuyển hồi cho thị vệ.

“Hạ ý chỉ của ta, đem toàn bộ người bên ngoài, cấm vệ trong hoàng cung toàn bộ giải quyết hết, cấp hoàng thượng hồi báo, thập nhất Vương gia đã ngã xuống núi.” Mệnh lệnh của Diêm Bộc Hạo khiến cho mọi người không rõ chân tướng.

Diêm Bộc Hạo cúi đầu, lại nhìn về phía Thủy Nhan: “Hiện tại ta có thể bảo vệ thập nhất Vương gia chu toàn, ta làm như vậy ngươi có vừa lòng chưa? Có thật ngươi sẽ toàn tâm toàn ý đối với ta?”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Chính lời nói của Diêm Bộc Hạo làm cho những người có mặt tại đây như hít phải một hơi lạnh khí, hoàn toàn bị kinh ngạc.

Hắn cư nhiên vì một tỳ nữ hồ ngôn loạn ngữ (1), muốn giết chết toàn bộ người đi cùng hắn, kể cả cấm vệ quân của hoàng cung. Hơn nữa còn tuyên bố muốn chu toàn cho Thập nhất vương gia?!

(1) nói năng lộn xộn

Hắn điên mất rồi.

Thủy Nhan sững sờ, tựa hồ không tin lời hắc nói.

“Bảo vệ vương gia chu toàn?” Thủy Nhan ngây ngốc lặp lại lời nói, trên mặt không rõ biểu cảm.

Khoe miệng Diêm Bộc Hạo cong lên, sau đó gật đầu “Chỉ cần ngươi tưởng thật đối với ta trung thành, ta sẽ không để cho ngươi sống không bằng chết, cũng sẽ không muốn mạng của Thập nhất vương gia.”

“Tưởng thật?” Thủy Nhan đứng dậy, ánh mắt kiên định nhìn Diêm Bộc Hạo.

Diêm Bộc Hạo lại lần nữa gật đầu, hắc rõ ràng nhìn thấy, sau khi Thủy Nhan thấy hắc gật đầu, trên khuôn mặt thoáng hưng phấn cùng hồng nhuận. (2)

(2) Hồng nhuận: khuôn mặt hồng hào

“Nhưng ta có một điều kiện.” Diêm Bộc Hạo đột nhiên lãnh đạm nói.

Thủy Nhan vừa rồi bởi vì hưng phấn mà thân thể trở nên thả lỏng, như vì câu nói của hắc mà ngay lập tức đề phòng.

“Chỗ ẩn thân của Thập nhất vương gia do ta quyết định. Chính là từ nay về sau Thập nhất vương gia làm bất cứ chuyện gì ta đều muốn biết.” Ngữ điệu Diêm Bộc Hạo không nhanh không chậm.

“Cho dù ta chết, cũng không muốn bị ngươi nắm trong tay, Diêm Bộc Hạo, ngươi trực tiếp giết ta đi.” Quý Lăng Dương tức giận, mặt tái nhợt giờ trở nên

xanh mét.

Thủy Nhan đứng tại chỗ, trong đầu rối loạn, nàng quả thật không hiểu Diêm Bộc Hạo, nhưng lúc này. . . . .

“Vương gia, chỉ cần người còn sống, mọi thứ đều có khả năng làm lại.” Thủy Nhan mở miệng cầu xin, nhưng không dám tới gần Quý Lăng Dương, bởi vì nàng biết hắn đang rất phẫn nộ, biết hắn không cam lòng, nhưng lúc này bọn họ không thể không khuất phục. Chỉ có sống sót mới có cơ hội làm lại.

“Người không có quyền nói lời này, ta Quý Lăng Dương cả đời này, nhìn lắm người cũng chính là người, đem ta bức đến mức này cũng chính là người!” Quý Lăng Dương đỏ hai mắt, hận ý ở trên mặt không thay đổi.

Thủy Nhan không dám mở miệng, cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đang run rẩy.

“Thập nhất vương gia đối với lời đề nghị này không mấy hứng thú, như vậy ta cứ dựa theo ý chỉ của hoàng thượng đem người ngay tại chỗ này hành quyết?” Diêm Bộc Hạo nhàn nhạt cười một tiếng.

Quý Lăng Dương cắn môi mím, tay hơi run run, phẫn nộ cùng bất đắc dĩ khiến cho biểu tình ở trên mặt hắn vặn vẹo không còn hình dáng.

“Đa tạ Diêm Gia khai ân không giết!” Mục tiên sinh vội vàng quỳ gối trước mặt Diêm Bộc Hạo, Thủy Nhan cũng quỳ theo, nhưng Quý Lăng Dương thủy chung đứng đó, trong mắt bi hận khiến cho người ta cảm thấy thể diện biến thiên(3).

(3) Biến thiên: Thay đổi, biến đổi.

Diêm Bộc Hạo chau mày, có chút chần chờ tiêu sái bước đến trước mặt Thủy Nhan, tay hắn cầm gò má nhỏ nhắn của Thủy Nhan, hắn rõ ràng cảm nhận được nước mắt của nàng thấm ướt tay hắn một mảng.

“Ta làm như vậy người còn không đồng ý? Còn không vừa lòng?” Diêm Bộc Hạo tà mị nói, lời nói cân nhắc.

Thủy Nhan vội vàng lắc đầu, đem đầu mình cúi thấp hơn.

“Cám ơn Diêm gia khai ân không giết.” Thủy Nhan phủ phục trên đất, nặng nề dập đầu.

Diêu Kính Đồng rất phượng kiều mị, lạnh lùng nhìn hết thấy trước mắt, nhưng khi tầm mắt của nàng nhìn Thủy Nhan, khóe miệng lại nổi lên ý cười, thoáng một cái như có như không cười.

“Nhưng ta muốn Thập nhất vương gia viết cho ta một giấy bảo đảm.” Mỗi một câu nói của Diêm Bộc Hạo đều có thể khiến cho những người ở đây vạn phần căng thẳng.

“Cái gì giấy bảo đảm?!” Quý Lăng Dương cứng ngắc mở miệng, giọng nói cao hơn rất nhiều.

“Ta muốn người viết, từ đây sẽ không chi phối Thủy Nhan vì người làm bất cứ chuyện gì, các người mười năm ân tình, mười năm chủ tớ đầy tình ý, tất cả kết thúc hôm nay. . . . . Ta nghĩ người cũng hiểu rõ, ta là bởi vì nàng nên không giết người, cho nên người thiếu nợ nàng.” Diêm Bộc Hạo vỗ tay, thị vệ đem giấy bút đưa đến trước mặt Quý Lăng Dương.

Quý Lăng Dương lắc đầu, thất thanh cười lạnh.

Hắn nhanh chóng cầm lấy bút, không một chút do dự viết xuống điều mà Diêm Bộc Hạo muốn hắn bảo đảm, lúc hắn viết xong, hắn cầm giấy, ném tới trước mặt Thủy Nhan.

“Mười năm ân tình, ta không nợ người, nhưng người nợ ta, ta cũng sẽ không cho người hoàn lại, từ đây chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì!” Quý Lăng Dương từng câu từng chữ nói xong, mỗi một câu một chữ đều đâm vào lòng Thủy Nhan, đau giống như muốn chết đi.

“Rất tốt, truyền lệnh xuống, giết ngay 100 thị vệ cấm vệ quân đang ở bên ngoài.” Diêm Bộc Hạo lãnh đạm mở miệng, ánh mắt luôn luôn đặt trên người Thủy Nhan, hắn rõ ràng thấy, khi Thủy Nhan nghe thấy con số 100 này, thân thể của nàng cứng ngắc.

Nàng sai lầm rồi. . . . . Nàng đáng chết, nếu không vì bản thân nhiều lần xem nhẹ Diêm Bộc Hạo, nàng sẽ không khiến cho 100 thị vệ cấm vệ quân đền mạng? Sẽ không khiến cho 100 mạng người đổi lấy một mạng của Quý Lăng Dương?!

Phía bên ngoài tường tiếng kêu thảm thiết, bi thương, còn có âm thanh chửi rủa. Toàn thân Thủy Nhan run rẩy nhưng Diêm Bộc Hạo vẫn đứng tại chỗ, khóe miệng luôn chứa ý cười, dường như chuyện bên ngoài không liên can tới hắn.

Quý Lăng Dương cùng Mục tiên sinh sắc mặt trở nên xanh mét, thậm chí có một chút sợ hãi, bọn họ thật không hiểu hắn đến cùng muốn cái gì, hoặc đến cùng muốn làm gì? Chỉ biết là lúc này, hoàn toàn là nhuộm máu.

“Thủy Nhan, chúng ta hồi phủ, về sau người chính là tỳ nữ của riêng ta, không cần ở đây xem sự tình.” Diêm Bộc Hạo khom lưng, kéo Thủy Nhan đã sớm sụp lỵ trên đất, ngửa điệu tựa như đang ghen.

Thủy Nhan đã nói không nên lời, nàng đã từng giết người, cũng từng thấy qua người trước khi chết giãy dụa, nhưng chưa từng vì một câu nói của nàng hại chết nhiều mạng người như vậy.

Hơn một trăm mạng! Thủy Nhan làm sao có thể bồi hoàn cho họ?!

Diêm Bộc Hạo đem Thủy Nhan vút lên xe ngựa, hấn cùng Diêu Kính Đồng ngồi ở trong xe.

Diêu Kính Đồng lười nhác nằm ở trên tháp mềm, môi đỏ mọng nâng ý cười càng thêm mở rộng.

“Hạo, lần này nàng ta có thật sự sẽ không rời người đi, cũng sẽ không phản bội người.” Giọng nói nũng nịu còn mang theo ý cười.

Nhưng Diêm Bộc Hạo mặt không biểu cảm, trong ánh mắt có lãnh ý cùng cảm tình phức tạp.

“Hạo, người vẫn không quên được khoảng thời gian mười mấy năm trước, trước hoa Kapok (bông gòn)? Cũng là người đối với nàng ta căn bản chính là. . . . .” Diêu Kính Đồng dừng ý cười, trên mặt lại xuất hiện bất đắc dĩ.

Diêm Bộc Hạo lắc đầu, biểu cảm tà mị lại xuất hiện trên mặt hấn “Kính Đồng, người là cuộc sống quá tốt? Quên mất năm đó sống khổ thế nào rồi? . . . . Những thứ kia nợ ta, ta sẽ khiến cho bọn họ toàn bộ bồi hoàn, hôm nay chính là bắt đầu mà thôi. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28

Thủy Nhan lẳng lặng đứng ở bên ngoài tầm cư của Diêm Bộc Hạo. Áo trắng, áo khoác màu hồng nhạt điểm hoa tối màu, quần áo đơn giản, búi tóc được vấn thẳng đứng trên đầu. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt có vẻ đại ra vì một đêm nàng chưa chợp mắt, có vẻ mỗi một không chịu nổi.

Trong phòng có tiếng vang, Thủy Nhan vội vàng cúi đầu, cung kính hỏi “Diêm gia tình rồi sao? Có thể cho nô tì hầu hạ người thay y phục không?”

Thủy Nhan chờ đợi bên trong phản phó, nàng hôm nay đã không còn giống như ngày xưa, nàng tưởng thật muốn đem Diêm Bộc Hạo trở thành chủ tử của mình, tưởng thật sẽ đối với hấn toàn tâm toàn ý, hiện tại vì mệnh của Thập nhất vương gia, nàng không dám thất lễ.

Trong phòng xuất hiện thanh âm nhẹ giọng ho khan, Thủy Nhan vội vàng mở cửa phòng chạy đi vào.

Diêm Bộc Hạo ngồi ở bên giường, màn trướng rủ xuống hai bên.

Thủy Nhan thông thả tiến lên, thấy Diêm Bộc Hạo đang khoác y phục áo ngủ, lồng ngực to lớn phơi bày ra bên ngoài. Trong phòng suốt đêm luôn được đốt cháy lửa than khiến cho lồng ngực và trán của hấn đều thấm mồ hôi.

Thủy Nhan hơi cúi người, phản phó nha hoàn bên ngoài chuẩn bị nước ấm.

“Diêm gia trước mặc áo choàng vào, cẩn thận cảm lạnh.” Thủy Nhan nhỏ giọng nói xong, nàng bây giờ ngay cả thở mạnh cũng không dám, nàng sợ hấn, sợ hấn khi không vừa ý sẽ lấy mạng Thập nhất vương gia.

“Người đang sợ ta?” Diêm Bộc Hạo đưa tay chống trán, trên mặt suy nghĩ.

Thân thể Thủy Nhan thoáng cứng ngắc một chút, sau đó liền quỳ rạp xuống đất.

“Diêm gia là chủ tử của nô tỳ, nô tỳ đương nhiên phải cẩn cẩn dục dục (1), cho nên nô tỳ sợ chủ tử đây chính là thiên kinh địa nghĩa(2)”. Thủy Nhan ôn nhu nói xong, thanh âm vẫn như cũ rất cung kính.

(1)Cẩn cẩn dục dục: cẩn thận từng li từng tí

(2) Thiên kinh địa nghĩa: lý lẽ chính đáng

Diêm Bộc Hạo chép miệng, không thể không phủ nhận.

Thủy Nhan vắt khô chiếc khăn, nghiêm túc vì Diêm Bộc Hạo lau qua lồng ngực của hấn còn có gò má cường ngạnh.

Mặt Thủy Nhan bỗng chốc hồng nhuận, dù sao nàng cũng không quen tiếp xúc với nam nhân.

Diêm Bộc Hạo nhìn mặt nàng ửng đỏ, thân thể đột nhiên có chút khô nóng, nhớ tới đêm đó hấn đã thấy qua toàn thân nàng. Hấn đột ngột đem nàng đè ngã trên giường.

Khăn trong tay Thủy Nhan rơi xuống dưới giường, nàng kinh hô một tiếng, liền không có phản kháng, mặc cho Diêm Bộc Hạo cuồng dã hôn, chiếm đoạt

môi của nàng.

Tì mi hôn đến cổ nàng, Thủy Nhan nhắm hai mắt, tay hơi buộc chặt, không có phản kháng, không nói một lời, chính là nhận mệnh.

Diêm Bộc Hạo sừng sốt một chút, nâng người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, môi run nhẹ nhẹ, sắc mặt của hắn đột nhiên trở nên ngăm đen.

Hắn xoay người xuống giường, ngón tay chỉ ra cửa “Người cút ra ngoài cho ta!”

Thủy Nhan nguyên bản thân thể cứng ngắc, càng thêm cứng ngắc, nàng bối rối một chút, sau đó chậm rãi đi xuống giường, có lẽ nàng không biết, hắn vì sao giận, chẳng lẽ nàng như kỹ nữ thuận theo, cũng khiến cho hắn mất hứng?

Thủy Nhan đóng cửa phòng, giữa môi nàng vẫn còn lưu lại cảm giác, nàng ngây ngốc, nàng cảm thấy nhục nhã bèn tự cười nhạo mình.

Hiện tại Diêm Bộc Hạo muốn nàng làm cái gì, nàng sẽ không phản kháng, cho dù là muốn nàng cời sạch y phục, nằm ở trên giường, nàng cũng sẽ nghe theo, nàng bây giờ đã không thể gây thêm nghiệp chướng, không thể hại thêm người khác, huống chi nàng muốn bảo trụ mệnh của vương gia. . . . .

※※※

Gió mát mưa phùn, nháo nháy cái đã đến Tết Nguyên Tiêu.

Diêm phủ không có giăng đèn kết hoa, càng không có tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, mọi thứ đều vắng vẻ giống như ngày thường.

Mưa xuân nhỏ triền miên mà nhu tình, nhưng vẫn như cũ lạnh thấu xương.

Đêm yên tĩnh, mưa phùn tạnh. Lãng nguyệt ngân quang chiếu sáng khắp nơi. Ánh trăng tròn trịa, đẹp đẽ khiến cho người ta say mê.

Diêm Bộc Hạo mặc dù ở trong phủ có phần đông thị thiếp, nhưng hắn thường xuyên ghé viện của Điều Kính Đồng và ở lại khá lâu.

Vào giờ tỵ. Trong viện của Điều Kính Đồng, Thủy Nhan thỉnh thoảng có thể nghe thấy bên trong tiếng cười của Diêm Bộc Hạo, tiếng cười không có lãnh lẽo, không có mục đích, một loại giải thoát, thật sự tiếng cười cao hứng.

Có lẽ những người có mặt ở đây đều biết đến Diêm Bộc Hạo sủng Điều Kính Đồng, Thủy Nhan không hiểu, nếu Diêm Bộc Hạo như vậy sủng nàng ta, vì sao còn muốn gây khó dễ nàng. . . . .

Gió đêm thổi qua, Thủy Nhan đi đến trước cây mai đã điều tàn, hoa mai khô vàng, vẫn như cũ đọng ở trên cây khô màu vàng của đất, Thủy Nhan dùng tay, bẻ một nhánh mai, đem nhánh mai khô vàng đưa lên chóp mũi, nàng tựa hồ ngửi thấy mùi thơm nồng đậm.

Khóe miệng Thủy Nhan nâng lên một chút cười nhạt, nàng không biết thế gian có bao nhiêu người giống như mai vàng, đến cuối cùng khô héo, cũng còn lưu lại mùi thơm, nhưng nàng biết, nàng bất kể là sau này hay là hiện tại, chuyện kia hơn một trăm mạng người, đã đủ để nàng tanh tưởi vạn năm.

Thủy Nhan nhắm mắt lại, nàng hít một hơi sâu mùi thơm của mai vàng, trên mặt nàng thỏa mãn nhưng lại nhợt nhạt ý cười.

Diêm Bộc Hạo ngồi sau chân song cửa sổ bên cạnh, cửa sổ mở phần nửa vừa vặn có thể nhìn thấy hình ảnh như vậy thấm vào trong mắt hắn. Ánh mắt hắn chớp cũng không chớp nhìn hình ảnh này, khóe miệng ẩn chứa một chút ý cười, có chút ôn nhu nhưng lại gượng ép.

Điều Kính Đồng khoác trường bào màu đỏ, búi tóc lười nhác cài tại sau đầu, nàng bước chân nhẹ nhàng đến bên người Diêm Bộc Hạo, theo ánh mắt hắn nhìn tới thân ảnh dưới tàng cây mai vàng, nàng thoảng run sợ, nhưng ngay lập tức dùng sức đóng cửa sổ lại.

“Hạo, chúng ta đi nghỉ ngơi.” Điều Kính Đồng chu môi đỏ mọng, làm ra bộ dáng làm nũng.

Diêm Bộc Hạo quay đầu, cười nhạt gật đầu, đem chính trường bào trên người mình choàng trên người Điều Kính Đồng.

Rèm buông xuống, cạnh cửa lại vang lên thanh âm tổng quản.

“Gia, có một vị tên Úc Kỳ muốn gặp người. . . . . Nếu người không muốn gặp hắn, hắn liền xông vào đây.” Thanh âm tổng quản có e ngại, giống như mới bị làm cho hoảng sợ.

Diêm Bộc Hạo hơi sừng sốt một chút, lập tức lại mặc vào trường bào, bước nhanh xuống giường.

Lúc hắn mở cửa, thấy Úc Kỳ sớm đứng ở trước cửa, vạt áo choàng màu đen ở dưới trăng lay động, sắc mặt tái nhợt bên trên còn lưu lại thương tổn.

Thủy Nhan sợ hãi, tay nàng lôi kéo cánh tay Úc Kỳ, khuôn mặt mờ mịt.

Khóe miệng Diêm Bộc Hạo hơi cong lên, hắn có chút hứng thú đợi Úc Kỳ mở miệng.

“Diêm gia nếu đã thu nhận Thủy Nhan làm tỳ nữ, ta đây kể từ hôm nay cũng muốn theo Diêm gia, thề sống chết cống hiến cho người.” Úc Kỳ quỳ một gối xuống, trên mặt lạnh lùng và kiên quyết, trong giọng nói có mục đích, lại làm cho Diêm Bộc Hạo vừa nhìn hiểu ngay. . . . . Hắn là vì Thủy Nhan tới.

Chương 29

“Ngươi đêm khuya đến đây, là vì chuyện này?” Diêm Bộc Hạo nhíu mày, cười như không cười hỏi.

Úc Kỳ vẫn như cũ quỳ gối trên đất, tay nắm chặt.

“Đứng. Về sau mạng của ta là của Diêm gia, ta không cần thề, trên tay ngươi có thứ khiến ta không thể không đối với ngươi trung thành.” Thanh âm Úc Kỳ cứng rắn, kiên định trả lời.

Trên mặt Thủy Nhan hốt hoảng và lo lắng, nàng không biết Úc Kỳ đến cùng muốn làm gì? Chẳng lẽ là vương gia gọi hần tới?

Khóe miệng Diêm Bộc Hạo cong lên cười khê.

“Nam tử hán trong mắt chỉ có nghiệp lớn, ngươi như thế nào lại vì một hồng nhan trối lại tâm mắt?” Trong thanh âm của Diêm Bộc Hạo có cười nhạo cùng châm chọc.

Úc Kỳ chậm rãi thở ra một hơi, trên mặt thoáng chút cười nhạt.

“Có một số việc muốn làm nhất định phải đúng thời điểm, ta sẽ không chống lại, vui vẻ tiếp nhận và quyết định. . . . .” Úc Kỳ quay đầu nhìn Thủy Nhan, trên mặt vô cùng thả lỏng.

Thủy Nhan sững sốt một chút, nàng không rõ lời nói của Úc Kỳ, cũng không hiểu mục đích của hần. . . . . Nhìn Úc Kỳ như vậy, nàng có chút không quen.

Diêm Bộc Hạo lắc đầu, đột nhiên bật cười ra tiếng.

“Hào! Ta lưu lại ngươi, liền cho phần ân tình này.”

“Tạ Diêm gia.” Úc Kỳ lớn tiếng nói lời cảm tạ, thần sắc trên mặt cũng không buông lỏng cảnh giác.

Diêm Bộc Hạo đưa tay kéo hần từ trên mặt đất đứng dậy, hạ thấp thanh âm ở bên tai hần nói “Nhưng thực tế những chuyện từ trước đến nay, không nhất định ngươi phải đề nén xuống chuyện ngươi muốn làm.”

Úc Kỳ không nói tiếng nào, nhếch môi mỏng hơi run, kỳ thực hần hần là hận Diêm Bộc Hạo, nếu không có Diêm Bộc Hạo, hần cùng Thủy Nhan sẽ không rơi vào cục diện thế này?

“Hạo, trời trở gió, nên vào phòng đi.” Diêu Kính Đồng thanh âm kiều mị mang theo mê hoặc ở trong phòng vang lên.

Thủy Nhan cúi đầu, lông mày nhỏ nhắn hơi cau lại, không biết vì sao bản thân nàng vào lúc này nghe thấy thanh âm kiều mị hữu ái dục (1) của Diêu Kính Đồng, nàng sẽ có chút không thoải mái, thậm chí còn nhớ đến hần ở bên mỗi nàng lưu lại cưỡng dâm.

(1) Hữu ái dục: lời yêu thương có chút là lời.

Diêm Bộc Hạo sững sốt một chút, quay đầu nhìn gương mặt hơi tái nhợt của Thủy Nhan, trầm thấp nói “Ngươi cũng đi xuống đi, sáng mai lại đến.”

Thanh âm phân phó không có cảm xúc, nhưng trong mắt Úc Kỳ nhận ra Diêm Bộc Hạo chú ý đến Thủy Nhan?

※※※

Dưới ánh đèn vàng trong phòng, Thủy Nhan cẩn thận vì Úc Kỳ dọn dẹp phòng.

Úc Kỳ đứng ở cạnh cửa, lạnh lùng nhìn trắng tròn, hần cảm thấy hiện tại thiếu đi tiếng nói chuyện huyền ảo, tiếng cười quen thuộc của Thủy Nhan.

Thủy Nhan vì hần trải đệm chăn tốt, nhìn bóng lưng rộng lớn của Úc Kỳ, đột nhiên cảm thấy nàng và Úc Kỳ tựa hồ có chút xa lạ.

“Vương gia thân thể có tốt không?” Thủy Nhan cười nhạt mở miệng, nhưng trong giọng nói có chút bất lực.

Úc Kỳ xoay người, ánh mắt thật sâu nhìn Thủy Nhan, đối với lời nàng vừa nói chính hần cũng không biết mở miệng thế nào.

“Thân thể vương gia không tốt? Vẫn là bệnh cũ tái phát?” Thủy Nhan sốt ruột tiến lên, tay gắt gao bắt lấy tay Úc Kỳ.

Úc Kỳ cười khổ.

Hắn biết Thủy Nhan đối với hắn có rất nhiều nghi vấn, rất nhiều điều không rõ, nhưng thật sự câu hỏi đầu tiên vẫn là quan tâm đến Quý Lăng Dương.

“Trừ bỏ việc hắn không chiếm được giang sơn mà bức bội, hắn còn có gì không tốt?” Úc Kỳ cười nhạt hỏi lại.

Áy náy hiện ở trên mặt Thủy Nhan.

“Thủy nhan. . . . . Nơi này kỳ thực không phải là nơi tốt, không bằng chúng ta đi tìm một nơi không có phân tranh, cùng nhau làm lại cuộc sống? Dù sao cũng không có Quý Lăng Dương giám thị, chúng ta cùng làm một đôi uyên ương bỏ trốn.” Úc Kỳ nhìn lên ánh trăng trên bầu trời, đột nhiên làm cảm mở miệng.

Thủy Nhan xi cười, chung quy lời nói của Úc Kỳ không giải thích được.

“Ít nằm mơ, chỉ cần người tại phạm thế, làm sao có thể không có phân tranh. . . . .” Ý cười vừa nổi lên ở trên mặt Thủy Nhan, nhưng ngay trong nháy mắt, đau thương lại xuất hiện.

“Kỳ thực ta biết, nếu không phải vì mệnh lệnh của vương gia, ngươi cũng sẽ không xuất hiện nơi này, lại càng không biết sóng gió trong Diêm phủ. Về sau ngươi ở trong này hãy cẩn thận, không nên giống như ta, khiến vương gia thương tâm.” Úc Kỳ lên tiếng cười cười, trên mặt ôn nhu nhưng không có một tia cảm xúc.

Nàng đơn thuần, hắn có lẽ không nên nói thêm điều gì nữa, bởi vì vừa rồi ở trước mặt Diêm Bộc Hạo đã nói rõ, Diêm Bộc Hạo sớm đã nắm được, nghe được rõ ràng, nhưng nha đầu ngốc này, sự ngu dại có chút hoang mang.

Hắn mặc kệ Thủy Nhan trong lòng có ai, nàng đã sớm là người của Diêm Bộc Hạo, hắn thậm chí ở cạnh nàng, tựa như giống như mười năm trước, không từng tách ra, chỉ có cười nói không có mục đích. . . . .

※※※

Phiên oanh độ yến song bi dục. Dương liễu thiên điều cộng nhất sắc.

Đến khán mạch thượng huê thủ quy. Thủy năng đối thử không tương ước.

Đồng khứ xuân lai, phảng phất tự tại nhất nhân chi gian, phát nha đích thụ mộc, hàm bao đích hoa đoá, thủy lục đích dã thảo.

Nhất thiết tại giá cá thi tiết, đồ hữu liễu sinh ky.

Dịch nghĩa:

Đôi oanh yến trở mình liền cánh. Ngàn dương liễu đồng một màu.

Nhưng khán mạch thượng đất tay về. Ai có thể đối với lần này khoảng không tương ước.

Đồng đi xuân tới, phảng phất ngay trong lúc đó, cây cối nảy mầm, nụ hoa nở hoa, cỏ dại xanh biếc.

Mọi thứ vào mùa này, đều có sức sống.

***

Nha hoàn dùng tay nắm đất chèn vào cành cây, ở đầu cành cây nở ra đoá hoa cánh màu hồng bên trong màu cam, đoá hoa có chút to, tán hoa năm cánh hướng xuống dưới cánh hoa cong lên.

Hoa này ở trong mắt Thủy Nhan xem ra không phải là hoa đẹp, nhưng không biết vì sao Thủy Nhan cảm thấy nó quen thuộc, muốn nhớ lại không thể nhớ ra tên hoa.

Nha hoàn đem cành hoa bỏ vào trong bình, thân cành cứng rắn nhưng bông hoa lại ôn nhu.

“Hoa này tên gọi là gì?” Thủy Nhan hỏi.

“Hoa bông gòn, ta nghe quản sự nói, mỗi khi đến mùa hoa này, gia sẽ bảo chúng ta mang hoa đến để trong phòng gia.”

Thủy Nhan sững sờ một chút, đột nhiên nhớ tới Diêm Bộc Hạo từng có lời nói liên quan đến loài hoa này, Thủy Nhan cố nhớ cũng không nhớ nổi.

Thủy Nhan tiến lên, vuốt ve cánh hoa.

“Thủy Nhan cô nương hắn là rất ít khi thấy loài hoa này, hoa này sinh trưởng ở phương Bắc, rất ít người nhìn thấy được.” Nha hoàn cười nhạt mở miệng, bởi vì nàng mới vào Diêm phủ năm rồi, chưa nhìn thấy cảnh tượng Thủy Nhan một màn giết chết Không Tước (2), nàng đối với Thủy Nhan có chút thân

thiết, thiếu một ít e ngại.

(2) Nha hoàn thông phòng trước đây của Diêm Bộc Hạo.

Sợ.

Thủy Nhan gật đầu, luôn cảm thấy trong trí nhớ của mình đã gặp qua loài hoa này, có thể như nha hoàn nói, nàng từ nhỏ lớn lên tại phương Bắc, dường như nàng chưa gặp qua loài hoa này nhưng nàng cảm thấy quen thuộc.

“Đặt ở trong phòng, vẫn là ở dưới tầng cây xem hoa thư thái hơn.” Thanh âm trầm thấp của Diêm Bộc Hạo vang lên phía sau Thủy Nhan.

Thủy Nhan quay đầu, cung kính hạ thấp người.

“Nô tì chưa từng nhìn thấy loài hoa này.” Thủy Nhan hồi đáp, nàng bây giờ phải cẩn thận, ở trước mặt hấn muốn thờ mệnh nàng cũng không dám.

Diêm Bộc Hạo hơi nhíu mày, thông thả đi đến trước hoa, bẻ một đóa hoa, đặt ở lòng bàn tay mình.

“Ta nói rồi, có một số việc không nhớ rõ là phúc khí, nhưng Thủy Nhan, ta không có loại phúc khí như vậy?!” Diêm Bộc Hạo thanh âm âm lãnh, Thủy Nhan tựa hồ có thể nghe thấy trong lời của hấn che giấu tức giận.

“Thủy Nhan không rõ lời nói của Diêm gia, là Thủy Nhan không biết rồi.” Thủy Nhan ép mình cúi đầu thật thấp, nàng thật sự không rõ lời nói của Diêm Bộc Hạo, nhưng lại sợ hấn nổi giận.

“Khắp nơi toàn là máu, tiếng gầm rú đến tê tâm liệt phế, thi thể đầy đất, người thật sự không nhớ. . . . . ?” Diêm Bộc Hạo xoay người, trên mặt có chút tức giận, hai mắt đỏ như máu, bàn tay to nắm chặt, trong nháy mắt, đóa hoa trong tay hấn tan thành phần vụn.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Thủy Nhan lui về phía sau một bước, ánh mắt hướng lên trên đối diện với đôi mắt thô bạo của Diêm Bộc Hạo, không hiểu vì sao lòng nàng cảm giác giống như bị ai bóp chặt.

Tàn hoa rơi đầy trên đất. Diêm Bộc Hạo đưa tay, đầu ngón tay lùa vào mái tóc của nàng, hấn hung hăng dùng lực kéo tóc nàng hướng về phía mình, hấn nhớ lại nỗi thống khổ, khiến trong lòng hấn chỉ có tàn nhẫn cùng tức giận.

Da đầu truyền đến đau đớn, Thủy Nhan biết bây giờ tốt nhất nàng không nên lên tiếng. Hấn chính là chủ tử của nàng, hấn đang tức giận nhưng đối tượng để hấn trút giận lại chính là nàng.

Hồ hấp của Diêm Bộc Hạo dồn dập, trong mắt hấn hấn lên tơ máu, hấn hiện tại hận không thể cứ như vậy đem nàng dằm vò.

“Hạo, người lại phát giận rồi.” Tiếng cười như tiếng chuông đồng ở trong phòng vang lên, Điều Kính Đồng chậm rãi tiến đến bên người Diêm Bộc Hạo, đem bàn tay to của Diêm Bộc Hạo đặt ở sau đầu Thủy Nhan, kéo về bên mình.

“Thủy Nhan, người xuống đi.” Điều Kính Đồng ôn nhu phân phó.

Thủy Nhan gật đầu, bước nhanh ra cửa phòng, nàng vội vã đi như muốn bỏ chạy, vừa rồi nàng nghĩ hấn tựa hồ muốn lấy mạng nàng?!

“Hoa bông gòn để ở chỗ này, chính là cho người nhớ kỹ thù hận, người không cần như vậy mà tức giận?” Điều Kính Đồng dựa vào ngực của Diêm Bộc Hạo, hơi thở của hấn phả vào người nàng.

Diêm Bộc Hạo ngẩng lên, trên mặt tràn đầy tức giận không có một chút thuyên giảm.

“Ta hận ta năm đó vô năng.” Diêm Bộc Hạo khàn giọng mở miệng, phảng phất sâu trong lương tâm đang tự trách mình.

“Khi đó người còn nhỏ, làm sao có thể có khả năng, trong lòng người bây giờ hiểu rõ đối với nàng ấy là có cảm tình, không cần phải dùng thù hận để làm tổn thương nàng ấy?” Điều Kính Đồng ngắt đầu, nhíu mày nghĩ hoặc nói.

“Chẳng lẽ người không hận sao?” Diêm Bộc Hạo hỏi lại.

Điều Kính Đồng bỗng buông Diêm Bộc Hạo ra, ngược mắt nhìn Diêm Bộc Hạo, hồ hấp nhanh hơn, trong mắt phượng lóe lên tia hỏa diễm.

“Ta thế nào không hận! . . . . . Nhưng hiện tại ngươi đối với nàng ấy hạ thủ được sao?” Ngón tay Diêu Kính Đồng mềm mại, ở trên ngực Diêm Bộc Hạo vẽ nên các vòng tròn.

“Làm sao ta có cảm tình với nàng ấy được?! Làm sao ta không thể hạ thủ được?” Diêm Bộc Hạo lớn tiếng ngắt ngang lời Diêu Kính Đồng, trên mặt cứng rắn, thần sắc lạnh lẽo.

Diêu Kính Đồng nhếch đôi môi đỏ mọng, cánh môi nhàn nhạt hướng lên trên tạo ra hình cung, ánh mắt lơ đãng nhìn hoa bông gòn, khuôn mặt thập phần kiêu diễm.

Nàng biết rõ, nếu người có vướng mắc về tình cảm, càng muốn nhấn tâm càng bị thương tổn. . . . .

※※※

Khói nhẹ từ lư hương chậm rãi bay lên, mặt hàm bị vứt bỏ trên bàn trà.

Sở Nghệ Đường đứng ở bên cạnh Diêm Bộc Hạo, muốn mở miệng nhưng lời nói vừa đến yết hầu đã dừng lại.

Diêm Bộc Hạo gỡ nhẹ tay lên bàn làm từ cây tử đàn, thần sắc lạnh lùng khiến cho người ta sợ hãi.

“Gia, người chuẩn bị sai bảo ai giải quyết chuyện này?” Sở Nghệ Đường chân chờ mở miệng nhưng lời nói vẫn còn dè dặt cần trọng.

Diêm Bộc Hạo khẽ nhếch khóe môi, giữa hai lông mày hơi nhíu lại nhưng vẫn như cũ không nói lời nào.

“Cầu hoàng đế kia sợ cho người quyền lực nhưng lại không thể không cho người quyền lợi, hắn đem người thổi phồng như người có công, lại giao việc cho người, nhất định không phải chuyện tốt?” Sở Nghệ Đường kìm nén nói ra, cho dù lời của hắn có thể không đáng giá đối với Diêm Bộc Hạo, nhưng hắn vì Diêm Bộc Hạo mà nỗ lực.

Chính là nỗ lực không đáng giá, nếu không phải vì cầu hoàng đế mong muốn thu tóm Diêm Bộc Hạo, hắn làm sao có thể không tận lực, có thể không đâm máu vì chủ tử.

“Một năm cực khổ. . . . . Có lẽ tết âm lịch sang năm, ta sẽ nhìn thấy thôi.” Khóe miệng Diêm Bộc Hạo mở ý cười, đột nhiên nói ra một câu không nên nói.

Sở Nghệ Đường nhìn thấy trong mắt Diêm Bộc Hạo xuất hiện ôn nhu, thờ dãi.

“Ngươi đi gọi Thủy Nhan và Kính Đồng tới đây.” Diêm Bộc Hạo trầm thấp mở miệng, ôn nhu trong mắt hắn biến mất, tựa hồ đã có tính toán.

Diêu Kính Đồng một thân hồng y đứng ở thư phòng có chút nổi bật.

Tay của nàng như có như không cuốn lấy cổ Diêm Bộc Hạo, điệu bộ làm nũng, có lẽ hiện tại động tác của nàng sẽ làm cho rất nhiều nam nhân cảm lòng không được.

Nhưng đối tượng nàng quần quýt si mê Diêm Bộc Hạo lại không để ý tới nàng, cũng lười kéo cổ tay đang đặt trên cổ hắn.

Thủy Nhan cúi đầu, cung kính chậm rãi tiến vào thư phòng, hơi cúi người, ôn nhu mở miệng gọi: “Diêm gia.”

Diêm Bộc Hạo nhìn Thủy Nhan, ánh mắt như muốn nhìn thấu nàng.

“Thủy Nhan, ngươi có còn nhớ ngày đó ngươi đã nói gì hay không? Ngươi thật sự coi ta như chủ tử.” Tay Diêm Bộc Hạo phóng tới trên người Diêu Kính Đồng, lười nhác mở miệng, nhưng ánh mắt vẫn tà mị như cũ khiến cho người ta sợ hãi.

Thủy Nhan hơi sững sốt, khóe miệng mỉm cười châm chọc, tân chủ tử của nàng, chung quy đều đem lời yêu thương để bên miệng.

“Nô tỳ vẫn nhớ, nô tỳ chỉ có một vị chủ tử là người.” Thủy Nhan thuận theo mở miệng, đồng thời đợi chủ tử phân phó.

“Ta nghe nói, mười năm trước ngươi bắt đầu theo học về độc dược? Hơn nữa đã dùng nhiều loại độc, hại chết không ít người?” Ngữ điệu của Diêm Bộc Hạo nhẹ nhàng nhưng có phần châm chọc khinh bỉ.

Thủy Nhan lại sững sốt một chút, sau đó chân chờ gật đầu, trên mặt nàng hiện rõ vẻ cười nhạo.

“Tốt lắm, Kính Đồng, xem ra ngươi có thể báo thù rồi.” Khóe môi Diêm Bộc Hạo cong lên ý cười, ánh mắt cũng tràn ngập sung sướng.

Diêu Kính Đồng nghi hoặc, nàng tựa hồ hiểu được biểu hiện trên gương mặt của Diêm Bộc Hạo, bọn họ làm như vậy, cũng không phải lần đầu tiên.

Thủy Nhan chau mày, càng không rõ lời nói của Diêm Bộc Hạo.

“Mấy ngày trước, An tướng quân dám đùa giỡn với Kính Đồng nhà ta, chuyện này ta nghĩ thế nào cũng không thể bỏ qua, ngươi chuyên dùng độc, ta muốn ngươi giúp ta giết An tướng quân.” Diêm Bộc Hạo nhẹ giọng ho khan một tiếng, trên mặt tràn ngập ý cười, trong mắt hắn dường như không có độ

âm

Thủy Nhan ngẩng đầu, trên mặt nàng khiếp sợ, nàng không thể nào tin.

Nàng hé miệng, muốn mở miệng nhưng không biết nên nói gì.

An tướng quân? Làm sao nàng dám dùng độc với ông ta?

Đã từng nghe Vương gia nói qua, người trung thành nhất ở triều đình có lẽ cũng chỉ có An tướng quân, An tướng quân rất được lòng dân chúng, không lý nào ông ta lại dám treu hoa ghẹo nguyệt?

Hơn nữa An tướng quân võ nghệ cao cường, một tỷ nữ như nàng làm sao có thể tiếp cận? Chẳng lẽ tân chủ của nàng muốn nàng chịu chết?

“Diêm gia. . . . . Ta. . . . .” Thủy Nhan ngẩng đầu, nói không nên lời.

“Không đồng ý?” Diêm Bộc Hạo nhíu mày.

Thủy Nhan nín thở, không dám mở miệng, nàng biết hấn căn bản không cho nàng quyền cự tuyệt, nàng cũng không có lý do gì để cự tuyệt, lại càng không dám cự tuyệt.

Thủy Nhan quỳ rạp xuống đất, trán nàng cúi xuống mặt đất lạnh băng.

“Dù có vứt bỏ tánh mạng, nô tỳ cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ. . . . . Nhưng nô tỳ có một thỉnh cầu.” Trên mặt Thủy Nhan kiên quyết.

“Nói.”

“Nếu ta thật sự giết chết An tướng quân, ta hi vọng người có thể mang chút ốc khô^[1] cho Thập nhất vương gia, mùa xuân đến, Vương gia dễ bị ho khan.” Ngữ điệu của nàng có chút cầu xin.

(1) Ốc khô: thuốc trị ho.

Mặt của Diêm Bộc Hạo đột nhiên trở nên ngăm đen, khi nghe thấy lời này hấn thật sự không thoải mái.

Diêu Kính Đồng cười nhạt nhìn về mặt biến hóa của Diêm Bộc Hạo, dù hấn mạnh miệng thế nào cũng không thể giấu nổi ý nghĩ trong lòng.

“Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi thật sự giết An tướng quân, đâu chỉ ốc khô, ta sẽ tính cả tổ yến sai người mang qua cho hấn.” Diêu Kính Đồng ản ản mở miệng, kiêu mị cười cười.

Nhưng ánh mắt Thủy Nhan vẫn nhìn Diêm Bộc Hạo, nàng muốn chính hấn phải trả lời.

Nàng biết rõ, có lẽ chuyến đi lần này nàng sẽ không thể sống sót trở về, đã không thể trả nợ ân tình cho Thập nhất vương gia, trước khi chết nàng cũng muốn vì Vương gia làm chút chuyện.

“Ta đáp ứng ngươi.” Diêm Bộc Hạo lãnh đạm mở miệng, trên mặt âm trầm khiến cho người ta sợ hãi.

Thủy Nhan khẽ cười, lại hướng Diêm Bộc Hạo dập đầu, sau đó nàng thông thả tiêu sái rời khỏi thư phòng, mỗi một bước đi đều nặng nề và bất lực.

“Bây giờ ngươi đã tin việc ta không có tình cảm với nàng ấy chưa?” Diêm Bộc Hạo nghiêng ngả mở miệng nhưng ánh mắt lại mơ hồ nhìn về phía bóng lưng Thủy Nhan.

Diêu Kính Đồng nín thở đỏ mặt lắc đầu.

“Ngươi vì muốn chứng minh chuyện này nên mới không do dự tống nàng ấy đến Quỷ Môn quan?”

“Nàng ấy vốn đáng chết. . . . .” Diêm Bộc Hạo thì thào mở miệng, lời nói không chút cảm tình đem một mạng người bỏ qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31

Ánh trăng mờ ảo, gió đêm gào thét, mưa phùn triền miên.

Úc Kỳ không do dự phá vỡ cửa phòng ngủ của Diêm Bộc Hạo, một trận cuồng phong mạnh mẽ thổi bay tóc dài của hắn, khiến hắn nhìn ra ngoài cửa.

“Làm càn!” Diêm Bộc Hạo lười nhác mở miệng, thanh âm lạnh lẽo, thô bạo.

Úc Kỳ nâng thân thể mình, bên miệng chảy ra tơ máu, mưa phùn thấm ướt tóc dài của hắn.

“Ngươi dựa vào cái gì kêu Thủy Nhan đi ám sát An tướng quân?” Trên mặt Úc Kỳ toàn là phần nộ, gân xanh nổi đầy trán.

“Ta làm chuyện gì cũng phải hỏi qua sự đồng ý của ngươi sao?” Diêm Bộc Hạo phủ thêm trường bào, đứng ở cạnh cửa, sợi tóc vurun trên gò má theo gió phát phơ.

“Rõ ràng là ngươi muốn nàng ấy đi tìm cái chết!” Úc Kỳ gầm rú, chỉ trích, đồng thời hận bản thân mình.

Hắn xuất phát sau Thủy Nhan mới biết được chuyện này, hắn lại có thể cứ như vậy nhìn Thủy Nhan đi khỏi Diêm phủ, lại còn nói nàng đi đi.

“Ta là chủ tử của các ngươi, chủ tử sai bảo nô tài làm việc còn phải được sự đồng ý của nô tài hay sao?” Diêm Bộc Hạo nhíu mày cười nhạo.

“Dù cho Thủy Nhan có là nô tài nhưng nàng ấy cũng là con người, làm sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy?” Úc Kỳ đứng lên, hắn đi đến trước mặt Diêm Bộc Hạo, không ngừng lắc đầu.

Mười năm trước hắn biết Thủy Nhan trung thành đến ngu dại, nhưng đến bây giờ hắn mới biết, nàng không phải là ngu dại, mà là không có chủ kiến, hoàn toàn không có chủ kiến, không biết phản kháng.

Diêm Bộc Hạo khép hờ ánh mắt nhìn Úc Kỳ, khuôn mặt lạnh lẽo, cứng rắn không hề biểu cảm.

“Nếu ngươi ở đây tiếp tục nói thêm câu nào, cho dù Thủy Nhan còn sống quay về ta cũng sẽ để cho nàng ấy chết ở chỗ này.” Diêm Bộc Hạo lạnh giọng uy hiếp, không hề ngập ngừng xoay người đi vào trong phòng, trên mặt lãnh ngạnh(1), cùng Úc Kỳ giống nhau, xuất hiện một chút hoảng hốt. . . . .
Nguyên lai hắn thật sự nhẫn tâm kêu nàng đi.

(1) Lãnh ngạnh: lãnh lẽo, cứng rắn.

Tay Úc Kỳ hơi xiết chặt, hô hấp dồn dập, hiện tại hắn chỉ có thể bất lực, nếu như thời gian không sai lệch, Thủy Nhan có lẽ đã lấy đầu An tướng quân, hoặc giả nàng đã sớm nằm trong vũng máu.

Úc Kỳ ngửa đầu, khàn khàn gầm rú, thanh âm tuyệt vọng trong bầu trời đêm thật lâu khiến cho lòng người sợ hãi. . . . .

※※※

Sau mấy ngày mưa phùn trời quang trở lại, không có bất kỳ tin tức nào về Thủy Nhan, ngay cả mật thám Diêm Bộc Hạo an bày ở bên người Thủy Nhan cũng không nghe thấy tin tức gì về nàng.

Khắp phủ nha đều dán bố cáo, ồn ào huyên náo truy nã một vị nữ tử áo đỏ, nghe nói nàng ta xinh đẹp, nghe nói nàng ta cầm kỹ rất cao, nghe nói nàng ta giết người không chớp mắt, nghe nói nàng ta dùng kịch độc giết chết An tướng quân, nghe nói nàng ta sau khi giết người, liền biến mất không thấy tăm hơi.

Bức họa nàng mỹ mạo, dán trên tường tại cửa thành.

Mọi người đối với bức họa của nàng chỉ tro, thậm chí thóa mạ, có phụ nhân(2) cầm trong tay rau quả ném vào bức họa.

(2) Phụ nhân: đàn bà, người phụ nữ đã có chồng.

Thủy Nhan đầu đội đầu lạp(3), khoe miệng cười nhạo đến động lòng người.

(3) Đầu lạp: nón được làm bằng tre, rộng vành, có dán giấy dầu để đi mưa.

Tình trạng bây giờ của nàng như đang bước chân vào địa ngục. Cửa Diêm phủ ở ngay trước mắt, Thủy Nhan chần chờ tiêu sái đi vào.

Trong tay mang theo gói thuốc được nàng cẩn thận bảo hộ.

Thời điểm nàng đi vào phòng, lấy đầu lạp trên đầu xuống, cời áo choàng trên người, quần lụa mỏng màu đỏ chói, xuất hiện trên màu trắng của đá cẩm thạch trên đường.

Thủy Nhan khẽ mấp máy đôi môi tái nhợt không còn chút huyết sắc nào, chậm rãi tiêu sái tiến vào phòng.

Mùa xuân ấm áp, trong thính đường(4) vẫn như cũ đốt than lửa, Thủy Nhan có chút không thích ứng, thân mình nàng hơi run rẩy.

(4) Thính đường: phòng khách.

Diêm Bộc Hạo ngồi ở chính giữa phòng, nhìn thân ảnh hồng sắc trước cửa, trong mắt hần xuất hiện một tia mừng rỡ không che dấu tốt.

Úc Kỳ kinh ngạc tiến lên, chặn Thủy Nhan lại.

“ . . . . . Đã trở lại.” Úc Kỳ kích động mở miệng, nhưng thiên ngôn vạn ngữ(5), chỉ nói ra được một câu như vậy.

(5) Thiên ngôn vạn ngữ: nhiều lời muốn nói.

Thủy Nhan nhìn hần cười, khuôn mặt tái nhợt, vòng qua hần, tiếp tục đi vào thính đường.

“Diêm gia.” Nàng cách Diêm Bộc Hạo mấy bước đã hơi cong đầu gối hành lễ, thanh âm trầm thấp có chút yếu ớt, “Thủy Nhan. . . . . đã trở lại.”

Diêu Kính Đồng đang ngồi ở trong lòng Diêm Bộc Hạo, hôm nay bọn họ ngồi ở trong phòng vốn đang thương lượng chuyện của Thủy Nhan, không thể tưởng được nàng đã trở về.

“Đã giết chết An tướng quân sao?” Thanh âm Diêu Kính Đồng thanh thúy vang lên, biết rõ còn có ý hỏi.

Thủy Nhan ngẩn mặt, thần sắc mơ hồ nhìn Diêm Bộc Hạo.

“Diêm gia, ta đã giết chết An tướng quân. . . . . Nhưng chuyện Diêm gia đáp ứng ta, có thể giữ lời hay không?” Thủy Nhan khàn giọng mở miệng, ánh mắt suy yếu kèm theo một nỗi.

Diêm Bộc Hạo hơi nhíu mày kiểm, nhìn gói thuốc trong tay Thủy Nhan.

“Chuyện ta đáp ứng ngươi, tuyệt nhiên sẽ không đổi ý.” Tay Diêm Bộc Hạo không tự giác nắm chặt chung trà trong tay.

Thủy Nhan lại cười.

Úc Kỳ tiến lên cầm lấy cánh tay của Thủy Nhan.

“Tại sao giết An tướng quân xong không nhanh nhanh trở về, để ta lo lắng đến chết.” Úc Kỳ huyền não mở miệng, thanh âm ngoài lo lắng còn cao hứng.

Thần sắc Thủy Nhan có chút hoảng hốt, không có phản ứng đối với lời nói của Úc Kỳ.

Úc Kỳ sừng sốt một chút, trực giác cảm thấy không đúng, tuy rằng Thủy Nhan nhìn như khỏe mạnh đứng trước mặt hần, nhưng thần sắc của nàng lại mất đi minh mẫn của ngày trước. . . . .

“Mệt không, sớm đi nghỉ ngơi, ngươi xem trên người ngươi chỗ nào cũng đều ướt sũng, còn không nhanh đổi kiện y, đứng lý ở đây. . . . .” Đột nhiên, Úc Kỳ kinh hãi thở một ngụm khí lạnh, không nói được lời nào.

Vốn tưởng nắm tay nàng hỏi nàng trở về phòng, không ngờ tay đang nắm cánh tay nàng trong nháy mắt chỗ tiếp xúc đã trở nên ẩm nóng, không phải do sương sớm ướt nhẹ mà thành.

Hần cúi đầu nhìn thấy vạt áo ửng đỏ mạch mạch nhỏ xuống một màu đỏ tươi. . . . . Trời ạ! Nàng đang chảy máu.

Trong nháy mắt hô hấp của Úc Kỳ dồn dập, Thủy Nhan chỉ cảm thấy trước mặt nàng bỗng nhiên tối sầm, lao đảo lùi một bước xui xẻo ở trong lòng hần.

Tròng mắt nàng đỏ ửng, gầy dựa cố gắng duy trì sự tỉnh táo, thanh âm khàn khàn mỗi một, “Úc Kỳ. . . . . Ta. . . . . rất mệt. . . . .” Nàng quay đầu đi, mềm yếu ngã ở trong lòng hần.

Màu trắng của giấy bao gói thuốc bị sắc đỏ nhuộm sáng, Thủy Nhan không còn ý thức nói tay, gói thuốc chậm rãi rơi xuống đất, màu trắng ốc khô phân tán ở trong dòng máu đỏ sẫm.

Úc Kỳ buộc chặt cánh tay của mình, nhanh chóng đem Thủy Nhan ôm ra khỏi phòng.

Màu trắng đá cẩm thạch trên đường lưu lại một chuỗi giọt máu, chậm rãi đọng lại. . . . .

Bàn tay Diêm Bộc Hạo chậm rãi bóp chặt, bóp một tiếng, chung trà ở trên tay hần vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Ấn dưới quần lụa mỏng là vết thương ửng đỏ ghê người, vết đao loan lỗ. Ở trên lưng Thủy Nhan, vết cắt thật nhỏ khiến da thịt trắng nõn của nàng hiện đầy thương tích.

Lau chùi vết thương trên người Thủy Nhan, động tác đều dè dặt cẩn trọng, bọn họ tựa hồ đều có thể tưởng tượng đến tình cảnh lúc đó. . . . . Nàng có thể sống sót, đã vô cùng may mắn.

Ý thức của Thủy Nhan rơi vào mơ hồ, chỉ biết là trong phòng có vô số người đi đi lại lại, cửa phòng tranh cãi ầm ĩ, cảm giác đau đớn trên người giống như bị hỏa thiêu khiến nàng khó chịu, trong mơ hồ, nàng muốn nửa khắc yên tĩnh, nhưng âm thanh ồn ào luôn vang vọng bên tai.

Vì khâu lại miệng vết thương, một đường màu trắng xuyên qua da thịt của nàng, Thủy Nhan theo bản năng rên lên một tiếng, cơ thể lại như cũ mơ màng ngủ.

Hình ảnh này khiến cho người ta lo lắng, Úc Kỳ từ đầu tới đuôi đều thu ở trong mắt.

Thủy Nhan hôn mê suốt bảy ngày, trong bảy ngày này, trừ bỏ nha hoàn cùng đại phu, chỉ có Úc Kỳ ở cạnh nàng, thương thế của nàng chưa từng có người nào hỏi đến, trừ bỏ Úc Kỳ, cũng không có người nào quan tâm đến sống chết của nàng.

Thủy Nhan cuộn mình nằm lỳ ở trên giường, trên lưng trần đầy vết thương phơi bày ra ngoài. Mặt nàng thật sâu vùi vào trong chăn, nàng không muốn để cho Úc Kỳ nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của mình, cho dù biết hẳn đã trông thấy, nàng cũng không muốn hấn lo lắng.

“Nha hoàn đã thay đổi được cho người, người cứ che mặt mình như vậy, người không sợ nóng sao.” Úc Kỳ buồn cười mở miệng, trên tay bưng chén cháo nóng.

Thủy Nhan nhàn nhạt gượng cười, suy yếu không muốn trả lời, nàng thật sự cảm thấy mệt mỏi, một loại khủng hoảng mệt, bởi vì sau khi nàng tỉnh lại, đầu óc nàng lúc nào cũng là bộ dáng trước khi chết của An tướng quân, loại cảm giác ấy này giống như lòng nàng bị ai đó quất roi.

“Đến đây, ăn chút cháo thịt.” Úc Kỳ tiến lên, Thủy Nhan lại liều mạng lắc đầu.

Úc Kỳ đứng ở một bên, nhìn thương tổn trên lưng của Thủy Nhan, hấn gắt gao nắm bát cháo thịt ở trên tay, hấn khổ sở nói không nên lời.

“Thủy Nhan, chúng ta đi thôi, ta nghĩ Diêm Bộc Hạo muốn. . . . . Cũng sẽ không thể muốn mạng Vương gia, người ngấm lại đi, người chỉ là nô tỳ, hấn làm sao có thể bắt người đến uy hiếp. . . . .” Úc Kỳ khàn khàn mở miệng, thanh âm cầu khẩn.

Thân mình Thủy Nhan thoáng chút cứng nhắc, nàng ngán đầu thật nhanh, tóc đen vuron trên gương mặt nàng, thân thể vẫn như cũ không ngả đối mặt với Úc Kỳ.

“Úc Kỳ, chúng ta có thể đi chỗ nào?” Thanh âm Thủy Nhan khô khốc có chút bất lực.

Úc Kỳ há mồm, đang chuẩn bị mở miệng, bên cạnh hấn đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Úc Kỳ quay đầu, thấy Diêm Bộc Hạo mặt không biểu cảm đứng ở cạnh hấn, ánh mắt Diêm Bộc Hạo nhìn chăm chăm vào vết thương xấu xí trên lưng Thủy Nhan.

Đã bảy ngày qua, Diêm Bộc Hạo lần đầu tiên bước vào nơi này.

Úc Kỳ hơi kinh ngạc một chút, thật không ngờ Diêm Bộc Hạo công phu khá cao, đến gần hấn như vậy, hấn cũng không có cảm nhận được.

“Đi ra ngoài.” Diêm Bộc Hạo quay đầu, ở bên tai Úc Kỳ nhẹ giọng ra lệnh.

Úc Kỳ sửng sốt một chút, mảy rối rắm, hấn ngần vạ lần không muốn, nhưng cuối cùng vẫn phải đi ra ngoài.

Diêm Bộc Hạo ngồi xuống ghế tròn trong phòng, ánh mắt không ngừng nhìn đến vết thương trên người Thủy Nhan.

Trong bảy ngày này, hấn chưa từng tới thăm nàng, chỉ là ngẫu nhiên kêu hạ nhân báo cáo thương thế của nàng, nhưng hiện tại hấn tận mắt nhìn thấy, cảm giác khiếp sợ.

“Úc Kỳ, người có biết vì sao ta không muốn bỏ đi không?” Thủy Nhan không biết người đang ngồi trong phòng là Diêm Bộc Hạo, vẫn như cũ ần ần nói chuyện.

Diêm Bộc Hạo nhíu mày, chờ nàng nói tiếp.

“Mười năm trước. . . . . bông tuyết bay đầy trời, khi ấy ta sắp chết vì lạnh, không có người vì ta vuron tay, cũng không có người đối với ta ân cần hỏi han, ta tính là bán mình an táng phụ thân, cũng không có người thương hại ta, trừ bỏ Vương gia. . . . .” Thủy Nhan vừa nói đến Quý Lăng Dương, khóe miệng liền nổi lên ý cười.

Diêm Bộc Hạo nghiêm cẩn ngồi nghe, sắc mặt hấn đột nhiên u ám.

“Cho nên dù Vương gia trở nên nghèo túng, ta cũng không thể rời hấn mà đi, hơn nữa ta nghĩ, cũng chỉ có ở trong này. . . . . Có lẽ ta còn có cơ hội

nhìn thấy hấn, được nghe đến tin tức của hấn.” Thủy Nhan nhẹ giọng nói, môi khô nứt ho khan một tiếng.

Ánh mắt Diêm Bộc Hạo khép hờ, trên mặt khóe mũi nhìn không ra hấn đang nghĩ gì.

“Ta ở trong này, chẳng qua là chờ Vương gia. . . . . Cho nên nơi nào ta cũng không đi, trừ phi ta chết.” Thủy Nhan kiên định mở miệng, thanh âm vô cùng dứt khoát.

“Ý tứ là, ta chỉ có thể khiến cho ngươi chết, hoặc Vương gia chết, mới có thể dứt đi ý tưởng của ngươi đối với hấn?” Diêm Bộc Hạo âm lãnh mở miệng, bước chân thông thả tiêu sái bước đến bên giường của Thủy Nhan.

Thủy Nhan kinh ngạc xoay người, trong mắt nàng có chút giật mình, thương tổn trên lưng bởi vì động tác kịch liệt của nàng mà xé rách đau đớn.

“Nhìn thấy ta khiến cho ngươi sợ hãi?” Diêm Bộc Hạo áp chế đầu, cái trán chống lại cái trán của nàng, thanh âm mây may nghiêng ngả nhưng ngữ điệu vẫn như cũ lạnh lẽo.

Thân mình Thủy Nhan hơi run rẩy, mặt tái nhợt càng thêm thiếu sức sống, mắt nàng tìm kiếm xung quanh thân ảnh của Úc Kỳ.

“Ta. . . . . Ta.” Giờ khắc này, Thủy Nhan biết bản thân nên mở miệng nói chuyện, nhưng nửa câu giải thích nói không ra lời, chỉ có đau đớn khiến cho ngũ quan trên mặt nàng nhẫn lại.

Diêm Bộc Hạo đứng lên, lật mình Thủy Nhan, khiến vết thương trên lưng nàng lại trần trụi lộ ra ngoài, chặn bóng rơi xuống.

Thân mình Thủy Nhan vẫn như cũ run rẩy, muốn bắt lấy thứ gì che đậy vết thương trên lưng mình. Không hiểu vì sao, nàng như thể sợ hãi hấn nhìn thấy những vết đao trên thân thể của nàng mà khó chịu. Chứ không phải nàng thẹn thùng chuyện nam nữ, không cho hấn nhìn thấy.

Diêm Bộc Hạo không nói tiếng nào, tay đột nhiên lần theo vết thương vụn vụn, động tác mềm nhẹ chậm rãi trượt, mỗi lần đụng tới một chỗ, tâm của hấn liền dị thường không thoải mái, thậm chí không thể hô hấp.

Thân thể Thủy Nhan trở nên căng thẳng, nàng đang sợ hãi, thậm chí có chút khủng hoảng, bởi vì ở bên người nàng lúc này chính là Diêm Bộc Hạo, chính là chủ tử của nàng, chính là người âm tình bất định(1), như thể hung tàn độc ác, mà động tác của hấn đến cùng muốn làm gì?

(1) Tâm tình nham hiểm, thâm độc.

“Rất đau sao.” Thanh âm khàn khàn, có đè nén cảm tình.

Thủy Nhan sùng sốt một chút, lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Diêm Bộc Hạo khẽ nhếch môi mỏng, đột nhiên hấn đập rơi giày mình, ngồi lên giường, đưa tay kéo Thủy Nhan đang đối diện mình ôm vào trong lòng, động tác cẩn thận dịu dàng.

Thủy Nhan giấy dựa, nàng chỉ mặc độc nhất một chiếc yếm. . . . . Hấn đến cùng muốn làm gì.

“Không nên động.” Diêm Bộc Hạo nhẹ giọng mở miệng, nhiệt khí hấp dẫn trên người Thủy Nhan.

Sau khi nàng giết An tướng quân trở về, hấn như thể hi vọng bản thân có thể thật sự ôm ấp nàng, cảm giác được trên người nàng nhiệt khí cùng mềm mại, chứng minh nàng còn sống.

Thủy Nhan nghe lời không giấy dựa nữa, gò má lẳng lặng dán tại ngực hấn.

“Mười mấy năm trước, ngươi chung quy đi theo phía sau ta. . . . . Vì sao hiện tại trong lòng ngươi vẫn chất chứa hình bóng người khác, vì sao nói không giữ lời.” Thanh âm ca thán, có chỉ trích.

Đầu óc Thủy Nhan có chút hỗn loạn, nàng cứ như vậy bị hấn gắt gao ôm, hoàn toàn không thể suy xét, cũng không nghe rõ lời hấn.

Diêm Bộc Hạo đột nhiên cắn vào chiếc cổ non mịn của Thủy Nhan, động tác nhẹ nhàng mà cẩn thận.

“Đừng. . . . .” Thủy Nhan sợ hãi mở miệng, trong đầu xuất hiện hình ảnh ái muội, còn chưa kịp mở miệng lại lạc vào nụ hôn của Diêm Bộc Hạo.

Nụ hôn của hấn nhẹ nhàng nhưng đầy thô bạo, phảng phất cứ thế này đến suốt đời, hấn nghĩ người nào đó cũng sẽ không rời hấn mà đi nữa.

Chiếc yếm chậm rãi bị Diêm Bộc Hạo cắn đi, giống như lần đầu tiên hấn nhìn thấy thân thể nàng, nàng thẹn thùng, hấn, giấy dựa.

“Ta nghĩ ta muốn làm như vậy, chỉ có như vậy ngươi mới không nghĩ đến Quý Lăng Dương?!” Diêm Bộc Hạo tràn đầy ái dục và thương tiếc nhìn Thủy Nhan hoảng sợ, nàng không hề chuẩn bị, không chút nào hiểu được tình huống lúc này, hấn cẩn thận không đụng chạm vào lưng nàng, động thân xô xuyên qua nơi mềm mại của nàng, nàng ngờ nghệch bị hấn xâm chiếm.

Ánh mắt Thủy Nhan trở nên giống như tro tàn, hạ thân đau đớn trong lòng khiếp sợ, nàng gắt gao cắn môi, chẳng sợ cắn ra huyết tinh, nàng cũng gắt gao cắn.

Diêm Bộc Hạo nâng mặt nàng, vừa hung hăng hôn môi đỏ mọng của nàng, sợ hãi chính nàng đối với mình thương tổn.

Trong mắt Thủy Nhan xuất hiện làn sương mù, vài lần giấy dựa, vài lần phản kháng, đến cuối cùng nàng vẫn bị hấn giữ lấy, đến cuối cùng bản thân nàng giống như một kỹ nữ.

Xuyên thấu qua sương mù trong mắt, gương mặt Thủy Nhan nhìn như đao khắc, không biết vì sao, trên mặt hấn xuất hiện một tia u sầu ngoài ý muốn, khiến nàng có chút quen thuộc. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Thân thể ẩm ướt mồ hôi quần chặt lẫn nhau, môi lưỡi dây dưa, hai tay tương giao mười ngón, tiếng rên rỉ ngâm nga gượng gạo.

Dục vọng như mộng như ảo, giờ khắc này không biết tâm ai được giải thoát.

Thủy Nhan nằm ở trên ngực của Diêm Bộc Hạo, tóc đen chậm rãi buông xuống, hai má ửng hồng.

Nàng quả thực không hiểu, vì sao sau khi cùng hấn dây dưa lẫn nhau, lòng nàng lại rạo rức, thậm chí không muốn rời xa hấn?!

Bàn tay to của Diêm Bộc Hạo gắt gao nắm lấy nơi mềm mại của Thủy Nhan, nét mặt thỏa mãn.

Thủy Nhan chậm rãi rời khỏi ngực Diêm Bộc Hạo, có chút khó khăn mặc áo lót vào, vết thương trên lưng bởi vì vừa trải qua kích tình mãnh liệt mà xuất hiện nhàn nhạt tơ máu.

Diêm Bộc Hạo vòng tay qua eo nàng, lại đem nàng ôm vào trong ngực mình. Động tác của Diêm Bộc Hạo thập phần ôn nhu nhưng không ngờ đụng vào vết thương trên người nàng.

Cơ thể Thủy Nhan trở nên cứng ngắc, nàng mím chặt môi không dám bật ra tiếng, khuôn mặt trắng bệch.

Cho dù hiện tại nàng đang hoang mang, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm nhận được có ai oán có khó chịu.

Nàng hiện tại hận nam nhân đang ôm nàng, hận hấn như vậy đoạt lấy nàng, nhưng nàng càng hận chính bản thân mình lại không hận được hấn. . . . .
Thật sự có chút buồn cười, nay vài đêm triền miên, Thủy Nhan cảm thấy rõ ràng hấn không thô bạo, hấn có thể đối với nàng cẩn thận, thậm chí có một chút nhu tình?!

Ngoài cửa có tiếng động, Diêm Bộc Hạo lười nhác buông Thủy Nhan.

“Đem đồ để ở ngoài cửa là được.” Diêm Bộc Hạo phủ thêm trường bào, xoay người xuống giường, từ ngoài cửa bung vào khay thức ăn đang tỏa hương thơm, cùng chén thuốc màu đen.

Diêm Bộc Hạo nhìn Thủy Nhan nằm ở trên giường, xoay lưng về phía hấn, cả người nàng tỏa ra cảm giác lạnh lẽo, hấn hơi cau mày.

Ở trong phòng này, hấn không biết bản thân mình buông thả bao lâu, cũng không biết mặt trời lặn khi nào, mặt trăng khi nào lên, hấn chỉ biết bản thân không ngừng cùng Thủy Nhan dây dưa. Tâm của hấn chưa bao giờ được thả lỏng như vậy, như thể không có cố kỵ, như thể chỉ muốn nàng, như thể chỉ muốn say đắm nàng.

Bưng lên một chén nước canh, dịu dàng đem nàng ôm vào trong vòng tay mình, hấn vẫn như cũ nhìn thấy nàng lạnh lùng và giấy dựa.

“Uống, cùng ăn cơm còn uống thuốc.” Giọng nói Diêm Bộc Hạo nhẹ nhàng, thậm chí có chút cưng chiều.

Thủy Nhan thuận theo uống xong nước canh, nhưng rất nhanh lại tách khỏi người của Diêm Bộc Hạo.

Diêm Bộc Hạo chậm rãi thở dài, đột nhiên thấy trên mâm cơm để một đóa hoa màu quất hoàng (*), về mặt vốn đang lười biếng liền biến thành lãnh ngạnh.

(*)Đóa hoa màu vàng, màu của quả quýt

Hấn nằm trên giường, đưa tay cầm đóa hoa màu quất hoàng, lạnh lùng nhìn Thủy Nhan, đột nhiên hấn vươn tay, động tác quen thuộc đem Thủy Nhan ôm vào lòng.

Thủy Nhan rũ mi, không muốn nhìn hắn, hoặc có lẽ là nàng không biết nên thế nào đối mặt với hắn. Nàng tự cười nhạo mình, nàng không biết bên người hắn nữ nhân có phải hay không phải ở trên giường đều bắt đắ dĩ giống nàng như vậy.

Diêm Bộc Hạo cầm đóa hoa màu quất hoàng cài vào tai của Thủy Nhan.

”Kỳ thực ta thật sự nên hận ngươi.” Diêm Bộc Hạo cười nhạt mở miệng, phảng phất đoạt lấy suy nghĩ của Thủy Nhan.

Thủy Nhan ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Diêm Bộc Hạo, phát hiện ánh mắt hắn thâm thúy giống như ngôi sao đêm tối, lời nói phảng phất như vô tận.

Thủy Nhan có chút kinh ngạc, nàng bắt giác cảm thấy.

”Khi gặp người, ta đã từng nghĩ sẽ có được ngươi, đã từng nghĩ sẽ cùng người trọn đời. . . . . Không nghĩ tới ngươi lớn lên, liền cướp đi của ta. . . . .” Diêm Bộc Hạo lời nói êm ái, không có cố kỵ nói ra, nhưng thanh âm trầm thấp, phảng phất suy nghĩ thật lâu.

Thủy Nhan kinh ngạc, trong đầu mơ hồ không biết hắn đang nói cái gì, nhưng lúc này nhu tình, lúc này ái ngữ(*), nàng lại xem như thể si mê, như thể chưa xót, hắn. . . . . Hắn nghiêm túc ư?

(*) Lời nói yêu thương.

Tay Thủy Nhan không cưỡng lại được vuốt ve mặt Diêm Bộc Hạo, khuôn mặt lạnh lẽo, da thịt run rẩy, nàng đau lòng vuốt ve gò má cương nghị của hắn.

Hoa Kapok điểm lệ được cài trên tóc đen có chút chói mắt, Diêm Bộc Hạo cầm tay của Thủy Nhan, nắm vào bàn tay to của mình, đưa đến bên miệng mình cắn.

”Trước đây, ta nghĩ muốn giống như ngươi không muốn nhớ lại. . . . . Nhưng ở đây của ngươi nhất định phải có ta.” Bàn tay Diêm Bộc Hạo chỉ vào ngực của Thủy Nhan, thanh âm trầm thấp có chút khẩn cầu.

Tâm Thủy Nhan hơi chua xót, trong mắt xuất hiện sương mù, nàng không hiểu tình yêu nam nữ, hoặc là nàng căn bản là không biết thế nào lý giải về tình yêu, nhưng lúc này nàng dường như đã hiểu, dường như biết hắn không phải đơn thuần muốn thân thể nàng, không phải chỉ nghĩ đến dục vọng trên người nàng.

Nàng cùng Khổng Tước (*) và Diêu Kính Đồng giống nhau. . . . .

(*) người bị Thủy Nhan giết ở chương 17

Nghĩ đến Diêu Kính Đồng, Thủy Nhan đột nhiên thu hồi tay mình, vừa rồi do tình cảm làm mê loạn tâm trí, trong nháy mắt nhu tình đã dần dần mất hẳn.

Nàng hiện tại cùng Khổng Tước so ra lại có gì đó bất đồng? Vẫn là nô tỳ, vẫn như cũ bản thân bị chủ tử thu làm thông phòng, nhưng nàng làm sao có thể cùng Diêu Kính Đồng so đo, hắn sủng Diêu Kính Đồng, hắn vì Diêu Kính Đồng, thậm chí không tiếc khiến nàng vứt bỏ mạng đi sát hại An tướng quân, lý do đơn giản là An tướng quân đùa giỡn Diêu Kính Đồng ?!

Vừa rồi những lời nói của hắn đúng là mê hoặc lòng nàng, hơn nữa lời hắn nói lại nhiều nhu tình, nhưng nàng nghe không rõ. . . . . Lớn lên? Từng đã? Quên?

Nàng cùng hắn khi nào có thâm tình ràng buộc? Phảng phất sớm quen thuộc?

Khóe miệng Thủy Nhan cười nhạo, càng thêm khuếch đại.

Có lẽ trước mắt, nam nhân đang ôm nàng, còn không biết hắn đang ôm chính ai.

Ánh mắt của Thủy Nhan mơ hồ trở nên u ám, vừa rồi có một chút mềm mại lần nữa trở nên không linh hoạt.

Nàng làm sao có thể cùng hắn cảm nhận tình yêu? Như thế nào lại cùng hắn nói ra từ ấy? Lại làm sao có thể có một tia chua xót?

Thủy Nhan có chút hèn mọn định li khai khỏi cái ôm của Diêm Bộc Hạo, động tác dè dặt cẩn trọng, bị hắn như thể giữ lấy, nàng vì sao còn suy nghĩ có hay không.

Nàng bây giờ, chỉ cần nghĩ lại có thể gặp vương gia, lại có thể ở bên cạnh hắn, chẳng sợ bản thân thân mình bị tàn phá, những điều nàng sợ không tồn tại ở đây, nàng chỉ muốn trả món nợ ân tình. . . . .

※※※

Diêu Kính Đồng đứng ở ngoài cửa phòng của Thủy Nhan, lạnh lùng nhìn cửa phòng đóng chặt.

Nhà hoàn đi đến cạnh nàng hơi hạ thấp người.

”Hoa Kapok đã bỏ vào sao?” Diêu Kính Đồng ần ần mở miệng, thanh âm khô ráp.

Nha hoàn gật đầu.

”Gia cùng Thủy Nhan cô nương đã ở bên trong ba ngày rồi. . . . . Phu nhân người xem” Nha hoàn trên mặt có thương tiếc.

”Lấy đi vào là tốt rồi, cũng đã ba ngày rồi, hấn sẽ mau ra thôi, ta xem bọn họ cũng đã mệt mỏi.” Diêu Kính Đồng kéo mở ý cười, quần lụa mỏng ở trong gió nhẹ nhàng đong đưa .

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Ba ngày quán quýt si mê, ôm ấp sưởi ấm cho nhau. Khi mặt trời lần nữa chậm rãi dâng lên, trong phòng chỉ còn lại lạnh lẽo.

Thủy Nhan mới mở mắt đã thấy đệm chăn không còn độ ấm, nằng hơi sùng sốt một chút, trong lòng đột nhiên có một chút mất mát. . . . . Hấn đi rồi sao?

Thủy Nhan phủ thêm lớp áo mỏng, xoay người xuống giường, ánh sáng mặt trời có chút chói mắt, ở trong phòng ba ngày, nằng không cảm giác được ánh mặt trời chói mắt như vậy?

Phía sau lưng vẫn như cũ đau đớn, Úc Kỳ không gõ cửa trực tiếp bước vào, trên mặt vừa lãnh đạm vừa ai oán, có tiếc nuối, có bi thống.

Thủy Nhan kinh ngạc quay đầu, nhìn Úc Kỳ trước mắt.

Trên tay Úc Kỳ bung một chén thuốc màu đen nhưng hấn tựa hồ như muốn bóp vỡ chén thuốc.

Thủy Nhan tự mình sửa lại mái tóc có phần rối loạn của mình, chậm rãi đi đến trước mặt Úc Kỳ, khoe miệng kéo mở ý cười, nằng biết hấn lo lắng cho nằng, có lẽ cũng có khả năng khinh thường nằng. . . . .

”Người có biết đây là thuốc gì không?” Úc Kỳ đưa chén đầy nước trước mặt Thủy Nhan.

Thủy Nhan lắc đầu.

”Đây là Diêm Bộc Hạo bảo ta bung cho người, nữ tử bị hấn sùng hạnh qua đều phải uống xong chén thuốc này, người đã hiểu chưa?” Giọng nói của Úc Kỳ có chút đau lòng.

Thủy Nhan sùng sốt một chút, đột nhiên bật cười thành tiếng, đem chén thuốc màu đen kia ném vỡ trên mặt đất.

Trong lòng cảm thấy phức tạp và đau khổ.

”Ta căn bản không cần uống thứ này.” Thủy Nhan yếu ớt nói.

Trên người nằng tất cả đều là kịch độc, sớm không thể mang con nối dòng, không cần phiền toái như vậy, cũng không biết vì sao trong lòng nằng lại không thoải mái?

Là vì lời nói của Úc Kỳ, nữ tử sau khi bị hấn sùng hạnh đều phải uống chén thuốc này? . . . . . Ha ha, nguyên lai nằng và các nằng ấy không có gì bất đồng (*).

(*) khác nhau

Thủy Nhan đột nhiên bị ý nghĩ của chính mình khiến cho sùng sốt, chẳng lẽ sau ba ngày dây dưa, cư nhiên khiến nằng tưởng ở trong lòng hấn có nằng?

Mặt Úc Kỳ trở nên ngăm đen, hiện tại hấn không hiểu Thủy Nhan, không biết nằng ném chén thuốc kia là vì cái gì, hay là đúng như hạ nhân trong phủ này nói, Thủy Nhan đề ý Diêm Bộc Hạo, đã sớm muốn trèo lên giường của hấn, chẳng lẽ hiện tại nằng còn tưởng muốn có con nối dòng với hấn?

”Thủy Nhan người thay đổi, nguyên lai trong lòng người không chỉ có Vương gia.” Úc Kỳ lãnh đạm nói.

Tâm Thủy Nhan đau đớn. Nếu có thể, nằng làm sao có thể vô sỉ cùng một người nam nhân triền miên. Nếu trong lòng nằng không có Vương gia, nằng làm sao có thể còn ở lại bên cạnh nam nhân này, thậm chí không cần trình tiết của bản thân?

Thủy Nhan ngồi vào trước gương trang điểm, nữ nhân trong gương đồng sắc mặt tái nhợt giống như quỷ mỹ, nhưng trên tóc đen kia đóa hoa màu quất hoàng vẫn như cũ xán lạn.

Thủy Nhan lấy tay kéo đóa hoa xuống, nhớ tới hôm qua hấn vì nàng cài đóa hoa này khi nói lời yêu thương khiến nàng đau lòng. Nhưng hôm nay chính chén thuốc kia đã làm lòng nàng lạnh đi. Nàng ở trong lòng hấn cùng với các nữ nhân khác có gì không giống nhau, hơn nữa lời yêu thương của hấn là thật sự dành cho nàng? Hấn làm sao đối với nàng yêu thương? Trừ bỏ từng bước từng bước một bức nàng. . . . .

Úc Kỳ nhìn Thủy Nhan im lặng, mặt hấn càng thêm lãnh khốc, đã từng ở cạnh nhau nhiều năm, đã từng hiểu rõ về nhau nhưng nữ tử trước mắt này càng lúc càng trở nên xa lạ.

Úc Kỳ đi ra khỏi phòng, vết nước màu đen trên mặt đất còn tản ra nhàn nhạt khói nhẹ.

※※※

Liều rú, gió nhẹ khẽ đưa, trong đình hóng mát có người đang buông quần cò về mặt có chút dăm chiêu.

Diêu Kính Đồng nâng má, ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn Diêm Bộc Hạo.

”Nghĩ không ra người lại đoạt được nàng, tâm tình của ngươi thật là tốt.” Trong lời nói của Diêu Kính Đồng có cười nhạo.

Diêm Bộc Hạo hơi sững sốt một chút, khoe miệng cười nhạt

”Chỉ là ta nghĩ muốn buông vài thứ, để cho mình không có mệt mỏi như vậy, tựa như ngươi nói, trong lòng ta có lẽ có nàng ấy.” Diêm Bộc Hạo nhàn nhạt nói xong, nhưng câu nói có chút khẳng định.

Diêu Kính Đồng nhíu mày: “Ta cho rằng ngày ấy mang hoa Kapok cho ngươi, chính là ngay lúc đó ngươi muốn mạng của nàng”

Nụ cười nhạt của Diêm Bộc Hạo càng lúc càng rõ, trong lòng tính toán không muốn cùng Diêu Kính Đồng trò chuyện.

Đột nhiên có một thân ảnh xuất hiện, trong con ngươi của hấn hiện lên một tia ôn nhu.

Thủy Nhan đi lên phía trước, hơi cúi người.

”Gia, phu nhân.” Thủy Nhan cúi thấp đầu, không dám nhìn hai người trước mặt.

Diêu Kính Đồng nở một chút cười duyên, đột nhiên ngã vào lòng ngực của Diêm Bộc Hạo.

”Thân thể đã khỏe chưa?.” Diêu Kính Đồng vừa hỏi vừa cười khanh khách.

”Cám ơn phu nhân quan tâm, nô tì đã tốt hơn nhiều.” Thủy Nhan lại hạ thấp người nhưng ánh mắt vẫn như cũ không dám nâng lên.

”Ngươi vì sao không dám ngẩng đầu?” Diêu Kính Đồng nhẹ bữu môi, nhìn biểu cảm trên mặt Diêm Bộc Hạo.

Thủy Nhan thở dài, ngẩng đầu, xem ra nàng sớm nghĩ đến một màn này.

Nhưng khi nhìn thấy vẫn là có chút khiến nàng đau đớn. . . . . Đã từng ôn nhu ôm nàng trong ngực, hiện tại lại dẩy đưa với nữ nhân khác.

Diêm Bộc Hạo kéo tay Diêu Kính Đồng đang đặt ở trên người hấn, hấn đột nhiên đi đến trước mặt Thủy Nhan.

”Theo ta.” Ngữ điệu lãnh ngạnh, nhưng có ôn nhu.

Thân mình Thủy Nhan cứng ngắc, nàng thật sự không hiểu, đứng ra sau ba ngày, nàng sẽ không thể gặp lại hấn, nhưng hấn lúc này. . . . .

Thủy Nhan lo lắng quay đầu nhìn phía Diêu Kính Đồng, lại thấy nàng ta một mặt hồ hững.

Diêm Bộc Hạo nắm tay Thủy Nhan, chậm rãi tiêu sái ra đình hóng mát, ánh ngược hai người bọn họ in bóng dáng xuống mặt hồ trong suốt.

”Về sau ta sẽ đem cây liễu dời đi, thay vào là hoa Kapok, ngươi cảm thấy thế nào?” Diêm Bộc Hạo nhìn Thủy Nhan hỏi.

Thủy Nhan hơi há mồm, mồm mịt không rõ.

”Hết thấy tùy gia thích.” Thủy Nhan tắt cung tắt kính mở miệng.

Diêm Bộc Hạo cười cười, đột nhiên đem Thủy Nhan ôm vào trong ngực mình.

”Ta biết hiện tại suy nghĩ của ngươi muốn cái gì, ta có thể nói cho ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng ta, không được thả hấn đi, không cần phản bội ta.” Diêm Bộc Hạo nhẹ nhàng mở miệng, trên mặt có chút bất đắc dĩ. (*)

(*) Ý là Thủy Nhan muốn biết Vương Gia đang ở đâu, Diêm Bộc Hạo sẽ trả lời.

Nghe được lời này càng thêm khiến Thủy Nhan hoang mang.

Diêm Bộc Hạo buông Thủy Nhan, ở bên tai nhẹ giọng nói.

Trên mặt Thủy Nhan xuất hiện hưng phấn, nhưng vẫn phòng bị nhìn Diêm Bộc Hạo.

“Lần này ta thật sự không có lừa ngươi, nhưng ngươi chỉ cần nhớ, nơi này của người phải có ta.” Diêm Bộc Hạo giống như ngày ấy, đưa tay để lên ngực Thủy Nhan.

Thủy Nhan sùng sốt một chút.

“Lời Diêm gia là thật?” Thủy Nhan sốt ruột mở miệng nhưng trong lòng lại như thể muốn chạy đi chứng thực nơi mà Diêm Bộc Hạo nói ra.

“Ta sẽ không lừa ngươi, ngươi có thể đi xem.” Diêm Bộc Hạo khẳng định.

Thủy Nhan nhếch miệng khẽ cười, đơn thuần đột nhiên xoay người rời đi.

Diêm Bộc Hạo nhìn bóng dáng Thủy Nhan chạy, khóe miệng của hắn dừng ý cười, mặt trở nên ngăm đen.

Hắn bây giờ là đang đánh cược, đánh cược xem Thủy Nhan có hay không để ý hắn, đánh cược xem trong lòng hắn có nàng hay không.

Thủy Nhan chạy ra hoa viên, nàng thở hổn hển, nhưng bước chân trước sau không ngừng chạy.

Bởi vì Diêm Bộc Hạo nói với nàng nơi ẩn thân của Vương gia, thậm chí để cho thị vệ để nàng chạy đến đây.

Nhưng mà khi Thủy Nhan chạy đến nơi, bước chân của nàng lại ngừng, nàng chần chừ.

Diêm Bộc Hạo lừa nàng nhiều lần như vậy, nàng thật sự nên tin tưởng hắn?

Thủy Nhan lắc đầu, trên mặt xuất hiện cười nhạt, bản thân thế nào vừa nghe gặp Vương gia liền rối loạn tâm trí? Không phải bị hắn lừa nhiều lần rồi sao?

Thủy Nhan lui trở về, lần này nàng sẽ không ngu dại nữa.

Nàng không tin, điều nàng muốn biết loại nam nhân máu lạnh như hắn sẽ nói cho nàng sao?

Xem ra ba ngày kia quả nhiên đã mê hoặc tâm trí nàng.

※※※

Nửa đêm tiếng vó ngựa kinh hồn, tiếng gào thét đau thương nhiều loạn người đang ngủ say.

Diêu Kính Đồng nước mắt ràn rụa, trong tay nắm thật chặt bạch ngọc nhuộm máu, nàng ta từng bước đi đến thư phòng, trước mặt Diêm Bộc Hạo.

Diêm Bộc Hạo ngẩng đầu, trên mặt xuất hiện kinh ngạc, nhưng khối bạch ngọc trong tay Diêu Kính Đồng đã cướp đi hô hấp của hắn.

“Quý Lăng Dương chạy đi, hắn thậm chí xông vào hoàng cung muốn. . . . . Muốn mạng mẫu hậu và a tỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Bút lông còn dính mực nước trong tay Diêm Bộc chậm rãi rơi xuống, khuôn mặt hắn vận vẻ đáng sợ.

Sở Nghệ Đường đi đến mang theo tiếng thờ dốc dồn dập.

“Úc Kỳ đã không còn ở trong phủ. . . . . Ta truy cũng không tìm được hắn.”

Diêu Kính Đồng lắc đầu, nước mắt như những hạt đậu lớn thi nhau chảy xuống gò má tuyệt mỹ của nàng, nàng cầm trong tay khối bạch ngọc nhuộm đầy máu dùng sức mang đến trước mặt Diêm Bộc Hạo.

“Vì sao lúc đó không giết hắn? Vì sao muốn lưu lại hắn?” Than âm Diêu Kính Đồng tê tâm liệt phế khiến cho người nghe lòng đau tuyệt vọng.

Diêm Bộc Hạo nhìn bạch ngọc trước mặt, đau khổ.

“Úc Kỳ đi khi nào?” Thanh âm Diêm Bộc Hạo khô ráp, đè nén cảm xúc đang dâng trào hỏi.

“Nghe nói là ngày hôm qua.” Sở Nghi Đường dè dặt cẩn trọng mở miệng.

“Lập tức gọi người, ta muốn đến kinh thành thiêu trụi vương phủ của Quý Lăng Dương.” Diêm Bộc Hạo lớn tiếng mở miệng, gân xanh nổi trên trán.

“Người giết người nhà hần thì có lợi gì, chúng ta mười mấy năm chịu khổ. Sau cùng, người vì sao vì Thủy Nhan không giết chết Quý Lăng Dương?! Vì sao?!” Diêu Kính Đồng giọng đã khàn, trên mặt là hận ý cùng bi thống.

Diêm Bộc Hạo nhìn nước mắt tràn đầy của Diêu Kính Đồng, thân thủ ôm nàng ta vào ngực, cảm nhận người nàng ta đang run rẩy.

Trên khuôn mặt tuần tú tất cả đều là hận ý, không thể tha thứ. . . . .

※※※

Gió đêm thổi mạnh làm cửa phòng mở tung.

Người trên giường có chút lạnh cố ý lôi kéo chăn trên người, mảy rỗi rấm ngủ không yên.

Bóng dáng màu trắng đi vào thổi mở cửa phòng, tay áo theo gió lay động nhưng trên mặt là một loại hận ý cùng sát khí.

Hắn hiện tại nên hận nàng. Không! Khi bắt đầu gặp lại nàng, hắn sẽ không nên đối với nàng mềm lòng.

Gió đêm tiếp tục theo cửa phòng rộng mở thổi mạnh vào, Thủy Nhan nằm trên giường co rúm vì rét lạnh, nàng mơ hồ mở mắt.

Bóng dáng màu trắng đứng cạnh cửa, ở dưới ánh trăng giống như độ thượng một tầng ngân quang.

Thủy Nhan ngồi thẳng người, mơ hồ suy nghĩ, tầm mắt nhìn không rõ, chỉ cảm thấy người này cùng người trong trí nhớ giống nhau, cảm giác quen thuộc.

Thủy Nhan mở miệng cười, không kịp mang hài, chậm rãi bước đến .

“Vương gia. . . . . Người tới đón Thủy Nhan sao?” Thủy Nhan vươn ra hai tay trực tiếp tiến vào ngực của Diêm Bộc Hạo, trên mặt thỏa mãn, ở trước mặt hắn nàng chưa từng cười với hắn như vậy.

Thân thể Diêm Bộc Hạo trở nên cứng đờ, yết hầu khô ráp không nói nên lời.

Diêm Bộc Hạo dùng sức đẩy Thủy Nhan ra, gió đêm phát qua người hắn làm tóc tung bay.

Thủy Nhan kinh ngạc ngẩng đầu, ý thức mơ màng tựa hồ bị gió đêm thổi tỉnh, trên mặt nàng hoảng sợ, ngoài ra còn có một tia thẹn thùng.

Nàng làm sao có thể đem Diêm Bộc Hạo nhận thức thành Vương gia?

Thủy Nhan đột nhiên mở miệng cười nhạo chính mình, nguyên lai ở trong trí nhớ của bản thân, chỉ có Vương gia mới thích mặc trường bào trắng. . . . .
Khó trách bản thân nàng mơ hồ cho rằng hắn chính là Vương gia.

Lui ra phía sau một bước, Thủy Nhan hơi hạ thấp người cúi chào hắn.

“Diêm gia.” Giọng nói nhàn nhạt có chút sợ hãi, nàng không rõ, giờ phút này hắn tới làm gì?

“Có một chút thất vọng?” Thanh âm của Diêm Bộc Hạo lạnh lẽo, lạnh thấu xương.

Thủy Nhan nín thở, chính mình thất lễ.

Diêm Bộc Hạo lãnh đạm cười, xoay người đi vào trong phòng, đốt đèn trên bàn, bóng ngọn đèn vàng chiếu sáng khắp phòng.

“Nguyên lai là vậy, trong lòng người muốn đi cùng hắn ta. . . . . Chuyện này các người đã dự trù bao lâu?” Diêm Bộc Hạo lãnh đạm mở miệng, trong mắt tà mị khiến cho người ta sợ hãi.

Thủy Nhan chần chờ một chút, nhưng vẫn không hiểu rõ lời nói của hắn.

“Dự trù? Diêm gia, lời người nói ám chỉ điều gì?” Thủy Nhan vừa dè dặt cẩn trọng mở miệng vừa đoán ý tứ của hắn.

Diêm Bộc Hạo lắc đầu, đột nhiên bật ra một trận cười, tiếng cười trầm thấp khiến cho người nghe cảm thấy quỷ dị.

“Thủy Nhan, người nghĩ người có thể đùa giỡn với tâm tư của ta, người thật sự không đủ tư cách.” Diêm Bộc Hạo dừng ý cười, trên mặt tà mị càng thêm

rõ ràng

Thủy Nhan giật mình tại chỗ, trong mắt mơ hồ không hiểu.

Diêm Bộc Hạo đưa tay, một bạt tai nặng nề tát Thủy Nhan té xuống đất.

Đầu Thủy Nhan bị đánh tới cạnh cửa.

“Mấy ngày trước Quý Lăng Dương đã đào tẩu, ngươi vì sao không đi? Còn làm bộ không biết chỗ ở của hắn?” Diêm Bộc Hạo rút kiếm quần trên eo mình, mũi kiếm thẳng tấp hướng yết hầu Thủy Nhan ép tới.

Trên mặt Thủy Nhan kinh ngạc, hoang mang, nhưng lại có phản hưng phấn.

“Vương gia đào tẩu rồi sao?” Thủy Nhan sốt ruột mở miệng, khoe miệng tựa hồ còn vưon ý cười.

Diêm Bộc Hạo lại lắc đầu, mũi kiếm ở cổ Thủy Nhan vạch một đường máu.

“Ta đã cho rằng ta nên tin tưởng ngươi nên mới buông thù hận, ta cho rằng ba ngày triển miên, trong lòng ngươi có lẽ có ta, nhưng xem ra ta sai rồi, ngươi ở bên người ta từ đầu đến cuối chỉ là kéo dài thời gian, bao gồm Úc Kỳ ở bên cạnh ta cũng chỉ là thủ thuật che mắt. Ta, Diêm Bộc Hạo sống mười mấy năm lần đầu tiên vì một nữ nhân mà thua thảm vậy.” Lưỡi dao lại dùng sức, máu đỏ sẫm theo lãnh kiếm chậm rãi tí tách rơi.

Thủy Nhan cau mày, muốn nghe rõ lời nói của Diêm Bộc Hạo, nhưng hiện tại điều duy nhất nàng có thể khẳng định, Vương gia thật sự đã trốn khỏi nơi này.

“Ta tới giết nàng!” Giọng nói bi thương ở ngoài phòng vang lên.

Diêu Kính Đồng một thân áo trắng quần lụa mỏng, đầu đội trâm hoa màu trắng, cả người xem ra tái nhợt vô lực.

Nàng ta ngồi xổm người xuống, tay mảnh khảnh chậm rãi vạch lên cổ Thủy Nhan mang theo tơ máu, cố gắng dùng sức bóp cổ, cướp đi toàn bộ hô hấp của Thủy Nhan.

“Mười mấy năm trước, ngươi làm hại mẫu hậu của ta bị bắt trở lại trong cung, mười mấy năm sau, ngươi khiến mẫu hậu ta chết trong cung, từ đây ta cùng các nàng trời nam đất bắc!” Trong mắt phượng của Diêu Kính Đồng tất cả đều là tơ máu, thanh âm gào thét khiến cho người ta đau lòng.

Hô hấp Thủy Nhan càng lúc càng khó chịu, ánh mắt nàng mơ hồ nhìn Diêm Bộc Hạo, lúc này nàng không rõ cảnh tượng, không rõ lời nói, nàng muốn kêu cứu.

Diêm Bộc Hạo mắt lạnh nhìn nàng, trên mặt lạnh lùng, rốt cuộc nhìn không ra vẻ ôn nhu của 3 ngày dây dưa.

Khoe miệng Thủy Nhan ẩn chứa ý cười, bất đắc dĩ cười.

Nam nhân ở trước mặt là chủ tử của nàng, mấy ngày trước đây hắn ôn nhu ngọt ngào, hiện tại lại lãnh khốc khiến cho người ta sợ hãi.

Tay hắn đã từng nhu tình vuốt ve thân thể nàng, hiện tại giống như rắn rết muốn cướp mạng nàng.

Thủy Nhan lại lắc đầu, hôm nay nàng còn suy nghĩ về hắn, nhớ hắn, bản thân không rõ tình cảm dành cho hắn. Nhưng xem ra nàng thật sự ngu dại, giống như Úc Kỳ nói, nàng rất ngu dại. . . . . Cho rằng còn muốn tình yêu?

Thủy Nhan nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy mặt hắn, nàng đã làm xong việc nên làm, cứ như vậy không mình bạch rồi đi, ít nhất nàng nghe được Vương gia bình an vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Giọng nói dần dần bay xa, sắc mặt mờ ảo, âm thanh oán trách, phảng phất hết thảy mọi chuyện chỉ là trong mộng.

Diêm Bộc Hạo nhìn gò má Thủy Nhan đỏ bừng, ánh mắt thản nhiên không cảm xúc.

Ngay tại thời điểm Diêu Kính Đồng càng thêm dùng sức, Diêm Bộc Hạo đột nhiên ra tay, kéo Diêu Kính Đồng vào trong lòng mình, xoay người một cái, hai người đều biến mất khỏi phòng.

Gió đêm lạnh lẽo, Thủy Nhan khó chịu ho khan, vừa rồi trong phòng còn tranh cãi ầm ĩ giờ đây trở nên yên tĩnh dị thường, tựa như mọi chuyện đều chưa hề xảy ra ngoại trừ cổ họng nàng đang đau đớn.

Thủy Nhan ổn định lại hô hấp của mình. Lời nói vừa rồi của hai người bọn họ nàng không hiểu. Trong lòng có chút nhói đau, không biết có phải bởi vì bản thân tránh được một mạng, hay là bởi vì hấn đảo mắt biến mất nhu tình, đổi thành thô bạo muốn mạng của nàng, hay là bởi vì Vương gia đã chạy thoát . . . .

Bầu trời từ từ sáng lên, gió đêm lạnh lẽo không thể thổi tan mây đen cuối chân trời. Ngày thứ hai mưa phùn lại nổi lên rả rích.

Diêm Bộc Hạo cùng Diêu Kính Đồng biến mất ở trước mặt Thủy Nhan, cũng không có xuất hiện tại trong phủ. Trong phủ, bọn hạ nhân ai cũng không biết hai vị chủ tử đi đâu, nhưng sáng sớm, ánh mắt mọi người nhìn Thủy Nhan tựa hồ giận dữ, đêm qua tin tức chủ tử muốn giết nàng, mọi người đã biết được, muốn khiến những người này không hận nàng, phỏng chừng rất khó.

Tối hôm qua Diêm Bộc Hạo một thân trường bào màu trắng, khuôn mặt lạnh lùng tưởng đã tận lực che giấu đau thương, làm như thế khiến cho Thủy Nhan vô pháp giải thoát. Nếu hận Vương gia chạy trốn, hấn sẽ không. . .

Sở Nghệ Đường đi đến bên cạnh Thủy Nhan, trên mặt vẫn như cũ buồn cười.

“Ngươi muốn biết bọn họ đi chỗ nào không?” Trầm thấp mở miệng, thanh âm lãnh đạm khách khí, bởi vì theo ý hấn, Thủy Nhan cũng chỉ là người vô tội.

Thủy Nhan cười nhạt, hơi hạ thấp người, cố ý giữ khoảng cách, có lẽ ở trong này, ai cố ý nói chuyện cùng nàng, nhất định có mục đích.

“Bọn họ vội về hoàng cung để chịu tang.” Sở Nghệ Đường nhẹ nhàng mở miệng, muốn nhìn biểu cảm thú vị trên mặt của Thủy Nhan.

Thủy Nhan quả thật hơi kinh ngạc, giờ khắc này rốt cục nàng đã hiểu vì sao hấn và Diêu Kính Đồng một thân áo trắng giống nhau.

“Nhưng ngươi có biết, bọn họ vì sao vội về chịu tang không?” Sở Nghệ Đường mở miệng lần nữa.

“Bởi vì Vương gia của ngươi giết chết mẫu hậu và a tỷ của Diêm gia. . . . . Hấn đem nỗi thù hận của nam nhi trả thù trên thân của nữ nhân, đáng nói qua năm nay, mẫu thân của Diêm gia sẽ rời khỏi hoàng cung, nhưng. . . . . Vương gia của ngươi quyết diệt đường lui của họ.” Sở Nghệ Đường nói tới đây liền phẫn nộ.

Thủy Nhan chấn kinh hãi nhìn Sở Nghệ Đường, tựa hồ không thể tiêu hóa nỗi lời hấn nói, trong đầu nàng xuất hiện một cảnh huyết tinh cùng với từ ngữ tàn nhẫn trong miệng của Sở Nghệ Đường, lại dường như nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Vương gia lúc bị bắt.

“Không tin? Chúng ta quả thật xem nhẹ Quý Lăng Dương, ngươi nói xem Diêm gia làm sao có thể không hận?” Sở Nghệ Đường bất đắc dĩ cười, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng, ít nhất theo ý hấn ta, như vậy sẽ không bao giờ có người dùng thân nhân để áp chế được Diêm Bộc Hạo. . .

Tình thân, làm sao có thể nói buông là có thể buông. . . . .

Thủy Nhan tựa hồ đứng không vững, trong lòng hoàn toàn không thể tin được những gì đang nghe, ít nhất nàng cho rằng Vương gia chính trực khi nào lại trở nên. . . . . Như vậy không có tình người, huyết tính?

Thì ra đêm qua Diêm Bộc Hạo thô bạo, đêm qua hấn thù hận, chính là bởi vì mất đi người thân. . .

※※※

Ba ngày sau, ánh mặt trời khó khăn xuất hiện, Diêm Bộc Hạo một thân bụi đất đã trở lại, trên eo của hấn có thêm một khối ngọc màu trắng, sau khi trở về, hấn liền tự nhốt mình trong thư phòng, trên mặt một vẻ không hiện biểu cảm.

Thủy Nhan chần chờ gõ cửa, nhớ tới lời nói đêm đó, nàng tựa hồ có chút sợ hãi.

Trong phòng không có động tĩnh, nàng chần chờ mở cửa.

Diêm Bộc Hạo mệt mỏi nằm trên ghế thái sư, ánh mắt hẹp dài khép chặt.

Thủy Nhan chậm rãi bước tới gần hấn, nhìn vẻ mặt mệt mỏi kia, không biết vì sao trong lòng nàng lại trở nên đau lòng.

Kỳ thực nàng biết mình nên rời đi. Thời điểm hấn về hoàng cung nàng nên trốn, không chút lưu luyến rời xa nơi này, bởi vì nàng biết, có lẽ thời điểm hấn mở to mắt lại muốn mạng của nàng.

Nhưng không biết vì sao nàng muốn lưu lại, muốn ở bên cạnh hấn, liền tính vì Vương gia tích đức cũng tốt, liền tính là bản thân bị hấn yêu thương mê hoặc cũng tốt, nàng muốn ở bên cạnh hấn, một loại cảm giác không thể giải thích, không nói nên lời.

Thủy Nhan cúi người nhìn vào khuôn mặt tuần tú, vì hấn đắp chăn mỏng, đột nhiên nàng muốn vươn tay vuốt ve nếp nhăn trên khuôn mặt hấn.

Diêm Bộc Hạo đột nhiên mở mắt, trong mắt toàn là tơ máu, nhưng sau khi hấn nhìn thấy nàng, trên mặt thoáng chút kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt, hấn quả thực tà mị cười nhạt.

“Chẳng lẽ Quý Lăng Dương không cần người, nên người mới muốn tiếp tục ở tại chỗ này?” Diêm Bộc Hạo vươn tay, đem tay của Thủy Nhan hất ra, ngày đó hắn quả thật không hạ quyết tâm giết nàng, lại càng không nghĩ Diêu Kinh Đồng muốn mạng của nàng, nhưng nàng tựa hồ khiêu chiến hắn tại của hắn?

Thủy Nhan nhấp môi: “Ta không biết. . . . . Vương gia lại. . . . .”

Thủy Nhan nói không được, nàng biết là Vương gia sai rồi, luân lý đạo đức đều không nên gán lên người khác, nhưng muốn nàng nói ra Vương gia làm sai, nàng thật sự không thể nói được.

Bên trong đôi đồng tử màu đen của Diêm Bộc Hạo có khắc họa hình ảnh Thủy Nhan đang áy náy.

Trên mặt Diêm Bộc Hạo cười nhạt càng sâu.

“Rốt cuộc ta cũng biết vì sao Quý Lăng Dương muốn bồi luyện người giống như tiểu thư khuê các, thì ra người quả thật. . . . . Rất biết giả vờ vô tội.”

Thủy Nhan đột nhiên quỳ rạp trên mặt đất, lông mày nhỏ nhắn rồi rậm nhưng hành động kia của nàng chỉ khiến cho Diêm Bộc Hạo càng thêm phiền chán.

“Diêm gia. . . . . Ta thật sự không biết chuyện này. . . . . Nếu Diêm gia mắng ta, có thể giải hận, nô tỳ nguyện quỳ nghe người mắng.” Thủy Nhan nhàn nhạt mở miệng, mười năm nay, nàng thật sự không an ủi ai, nhưng thấy trên mặt hắn hận ý cùng mọi mệt, lòng nàng dường như đau đớn.

Nàng sẽ vì Quý Lăng Dương đang ở bên ngoài hay vì nam nhân này mà đau lòng? Chẳng lẽ là vì ba ngày ân ái cùng hắn, là vì lời nói ôn nhu, đem cây liễu đổi thành hoa Kapok?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.